el pèsol negre

Publicació llibertària de l'Alt Llobregat i Cardener

GRATIS
7.000 exemplars
II època núm. 31
Gener-febrer del 2007

Totes juntes contra l'ordenança feixista

Augmenten els actes de protesta contra l'Ajuntament de Berga, després que l'alcalde multés a 23 persones (amb fins a 34.500 euros) per fer jocs a la canalla, per recitar poesia i cantar a la plaça de les Fonts el passat 30 de setembre. /Pàg 3-8

▶Berguedà

L'Ajuntament de Berga fomenta la contractació il·legal. /pàg 12

Volen fer del Berguedà una comarca no per viure-hi, sinó per venir de cap de setmana. /pàg 10

▶Bages

El Parc Natural de Sant Llorenç del Munt i Serra de l'Obac amenaçat pel projecte d'una carretera. /pàg 9

▶Arreu

Desallotgen el CSO "La Impremta" de Terrassa. /pàg 9

La Revolta de Oaxaca. /pàg 22

No tots patim pels "Tous" /pàg 9

Un senyor molt ric mata d'un tret a un membre d'una banda d'atracadors. Pobre senyor ric! Quina por i quina mala estona havia de passar el senyor ric. Si es que no hi ha dret! Una i altra vegada hem hagut d'aguantar membres de la família i advocats parlar de la por que han passat aquests dies, de la gran persona que és el membre de seguretat privada i de la llàstima que senten pels fets ocorreguts. El cinisme pot arribar fins a límits insospitats.

Citen a declarar el jove agredit i detingut durant la fira mediterrània /pàg 9

El jove manresà agredit brutalment i detingut durant la fira Mediterrània va comparèixer davant del jutge per declarar el passat dilluns 27 de novembre. El jove està acusat de resistència a l'autoritat.

/pàg 6

dossier Central

ORDENANCES DE CIVISME

Editorial

El sistema de dominació polític i econòmic en el qual vivim s'oposa naturalment a qualsevol iniciativa autogestionària. A tots els poders els hi fa nosa la llibertat fins i tot aquells que un cop han buidat de tot contingut aquesta paraula la fan servir sistemàticament. Llei antiterrorista, reformes laborals, ordenances de civisme, reformes legals contra l'okupació i tota la resta de lleis que en nom de la seguretat, la propietat, la competitivitat i l'ordre suposen no només la eliminació dels drets fonamentals de les persones sinó també la criminalització i penalització de qualsevol mecanisme de defensa davant dels esmentats abusos. O jugues al nostre joc o preparat... De tot plegat l'alcalde de Berga Ramon Camps i el seu soci de govern Josep Xoy en saben tant com de viure del cuento. La diferència entre una dictadura política i una democràcia parlamentària capitalista, cada cop és menor. L'abús ha esdevingut norma i la violència, legal si l'exerceixen els Mossos d'Esquadra (per exemple), és el plat de cada dia i sinó que4 li preguntin al company manresà. Per uns mitjans o per uns altres, la que sempre rep és la llibertat de les persones. De la igualtat millor ni parlar-ne ja que el sistema econòmic que patim es fonamenta en l'explotació de la persona per la persona fet que suposa a més de la manca de llibertat, una desigualtat crònica i bàsica pel sistema. I els que lluiten per allò que és just cada dia són més escassos i mal vistos. Mentrestant, pel que fa al medi no importa gens i sinó mireu com quan, per exemple, han fet i fan el desdoblament de la c16 hi ha hagut petites disputes sobre si calia que passés per aquí o per allà, però tanmateix sembla que ningú s'hagi plantejat si, simplement, calia que passés. Cap d'any s'apropa i això ens recorda que els presos segueixen tancats. Aquestes dates ens llencen a la cara el model de consum que tant rebutgem i el model de consum i d'oci que malgrat tot ens imposen. Una editorial trista com la vida mateixa. Davant d'aquest panorama està clar que no tenim res per perdre, res bo per perdre, per tant no hi ha motius per no augmentar i accelerar la lluita. Visca l'anarquia!

Es celebra a Sallent el segon concert pro-pèsol negre

El passat dia 25 de novembre es va celebrar a Sallent el segon concert pro-pèsol negre. El concert era previst que se celebrés com l'any passat al local de l'Assemblea de Joves de Sallent però un incendi la mateixa setmana va impedir que es celebrés on era previst i la festa va passar a celebrar-se a l'envalat d'aquesta mateixa localitat de l'Alt Llobregat. Al concert hi van actuar Tupolev, Hormigón Armado, Los Manolitos, Atzavara, CO2 i Dj. Falafel. Musicalment un èxit. El tracte personal entre totes les persones també i ot i que econòmicament no va anar com l'any anterior, no ens queixem massa. Volem agrair sobretot el suport i la col·laboració de totes les persones que d'alguna manera o altra van ajudar a tirar endavant el concert: des dels músics i tècnics fins als darrers companys que van escombrar. Salut i fins la propera.

Nou web *de el pèsol negre*

Al web trobaràs en PDF els diversos números de la revista que han aparegut (tant de la primera com de la segona època) a part de les darreres notícies i informacions respecte aquesta publicació llibertària.

pàgina web!

www.berguedallibertari.org

e-mail

pesolnegre@hotmail.com

Sumari

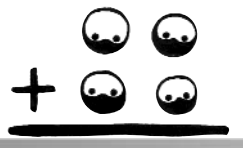

Pàgina 3-6: L'Ajuntament de Berga contra la llibertat de les persones

Pàgina 7: · **Comentari sobre l'editorial "Complir i fer complir" Regió7, 5-12-2006**
· **L'Ateneu Anarquista Columna Terra i Llibertat al poble de Berga**

Pàgina 8: · **No tots patim pels "Tous"**
· **Citen a declarar el jove agredit i detingut durant la fira mediterrània**
· **Desallotgen el CSO "La impremta" de Terrassa**

Pàgina 9: · **El Parc Natural de Sant Llorenç del Munt i Serra de l'Obac amenaçat pel projecte d'una carretera.**

Pàgina 10: El Berguedà plora
· **La especulació urbanística al Port del Comte, una amenaça més pel futur del Prepirineu**

Pàgina 11: Algunes notes posteriors sobre l'acció del COAC-Delegació de l'Alt Llobregat i Cardener a Navarcles.
· **El delicte de danys.**

Pàgina 12: El regidor de cultura Josep Xoy fomenta la contractació il·legal.
· **Pabajo el trabajo.**

Pàgina 13-20: DOSSIER CENTRAL "ordenances de civisme".

Pàgina 21: · **El tresor de la FAI.**

Pàgina 22: · **La revolta de Oaxaca**

Pàgina 23: · **Reportatge: Brasil**

Pàgina 24: · **Inditex: la tèxtil esclavista.**

Pàgina 25: · **The Clash.**

Pàgina 26-27: · **Tecnologías de vigilància.**

Pàgina 28: · **Consumir fins la mort.**
· **Que es la llibertat?**

Pàgina 29: · **Mijants de comunicació: al servei de qui?**
· **No senyors, jo no vull pintar pedraforques.**

Pàgina 30: · **El metrocentrisme o oblidant barna i la seva lògica.**

Pàgina 31: Poesies, agenda i ressenyes

Pàgina 32: Entrevista.

I recorda...

Edita: Col·lectiu Pèsol Negre. El Pèsol Negre no és el portaveu de cap associació ni entitat. El col·lectiu Pèsol Negre és obert i canviant i no representa a ningú, solament a qui en forma part a cada moment. D'altra banda, com a col·lectiu només intentem assumir l'editorial i les grans línies de la publicació, la resta de textos són responsabilitat dels irresponsables dels seus autors. A qui li piqui que es rasqui.

Tancament d'aquesta edició: 21/12/2006 a les 22:00.

En aquest Pèsol Negre han participat: Alarmada, Alertàrics, All i Oli (greatest hits), Ateneu Columna Terra i Llibertat, Barrikada, CGT correus Manresa, COAC, Columna Clitoriana, Comunitat de gallinàcies, G., Gbx, Hiram Gascoigne, Inconsumible, Klara and Co, La incívia, M burro, Machete en Mano, Mar, Mr Danys, Norinfo, Pep i tu, Poetisa, Ràtzia, Roger, Stop repressió, Un republicà federal.

Directori

*BERGA: **Ateneu Llibertari del Berguedà**: c/ Pinsania núm. 7 bxos, Berga 08600. Adreça electrònica: ateneullibertari@berguedallibertari.org **Associació Cultural Columna Terra i Llibertat** (col·lectiu difusor del pensament i la pràctica anarquistes): c/ del Balç núm. 4 baixos, Berga. Adreça postal: apartat de correus 16 Berga 08600. Adreça electrònica: actll@berguedallibertari.org www.berguedallibertari.org (Portal llibertari del Berguedà on trobareu les pàgines web dels col·lectius llibertaris berguedans). **Centre d'Estudis Josep Ester Borràs** (centre de documentació, recerca i difusió de la història social de la comarca): c/ del Balç núm. 4 baixos, Berga. Adreça postal: apartat de correus 16 Berga 08600. Adreça electrònica: cejeb@berguedallibertari.org **Pèsol Negre** (publicació llibertària de l'Alt Llobregat i Cardener): pesolnegre@hotmail.com *GIRONELLA: **Associació Cultural La Fona**. *MANRESA: **CGT** (anarcosindicat): c/ Circunvalació núm. 77, 2on, 08240 - Manresa (Barcelona). Telf. : 93 874 72 60 - Fax : 93 874 75 59. Adreça electrònica: manre@cgt.es **La Tremenda** (centre social okupat):cantonada entre el c/ St. Salvador i el c/ Hospital al nº 24-26, Manresa.**CNT Manresa/CSO Valldaura**, c/Jorbetes, 15. cnt_ait_manresa@yahoo.es *MONISTROL DE MONTSERRAT: **CNT-AIT** (anarcosindicat): c/ Sant Pere núm. 35, 08691 Monistrol de Montserrat. Adreça electrònica: cnt_ait_monistrol@yahoo.es. *NAVARCLES: **Cal Carrasclet:** carrasclet@gmail.com. **Masia okupada Ca n'Escaiola:** canescaiola@gmail.com. *OLVAN: **Ateneu Popular Olvanès** *SALLENT: **Amics d'Agustín Rueda** Adressa electrònica: amicsagustin@berguedallibertari.org, **CGT** (anarcosindicat): c/ Clos núm. 5, 08650 - Sallent (Barcelona). Telf. : 93 837 07 24 - Fax : 93 820 63 61. Adreça electrònica: sallent@cgt.es. Pàgina Web: http://www.cgt.es/sallent *SÚRIA: **L'Alternativa** (col·lectiu polític): c/ Magí Fàbrega, 3, 2n, 08260 Súria. Telf. 93 869 64 26. Pàgina web: www.surialternat.tk Adreça electrònica: surialternat@latinmail.com

L'Ajuntament de Berga contra la llibertat de les persones

Tot i que ja se n'ha parlat molt d'aquest tema degut a que ha aparegut bastant als mitjans burgesos, volem contribuir al coneixement de la realitat dels fets explicant-los tal i com els hem viscut nosaltres, com a militants anarquistes des de ja fa anys a Berga, com a participants en l'acció del dia 30 i com a multats.

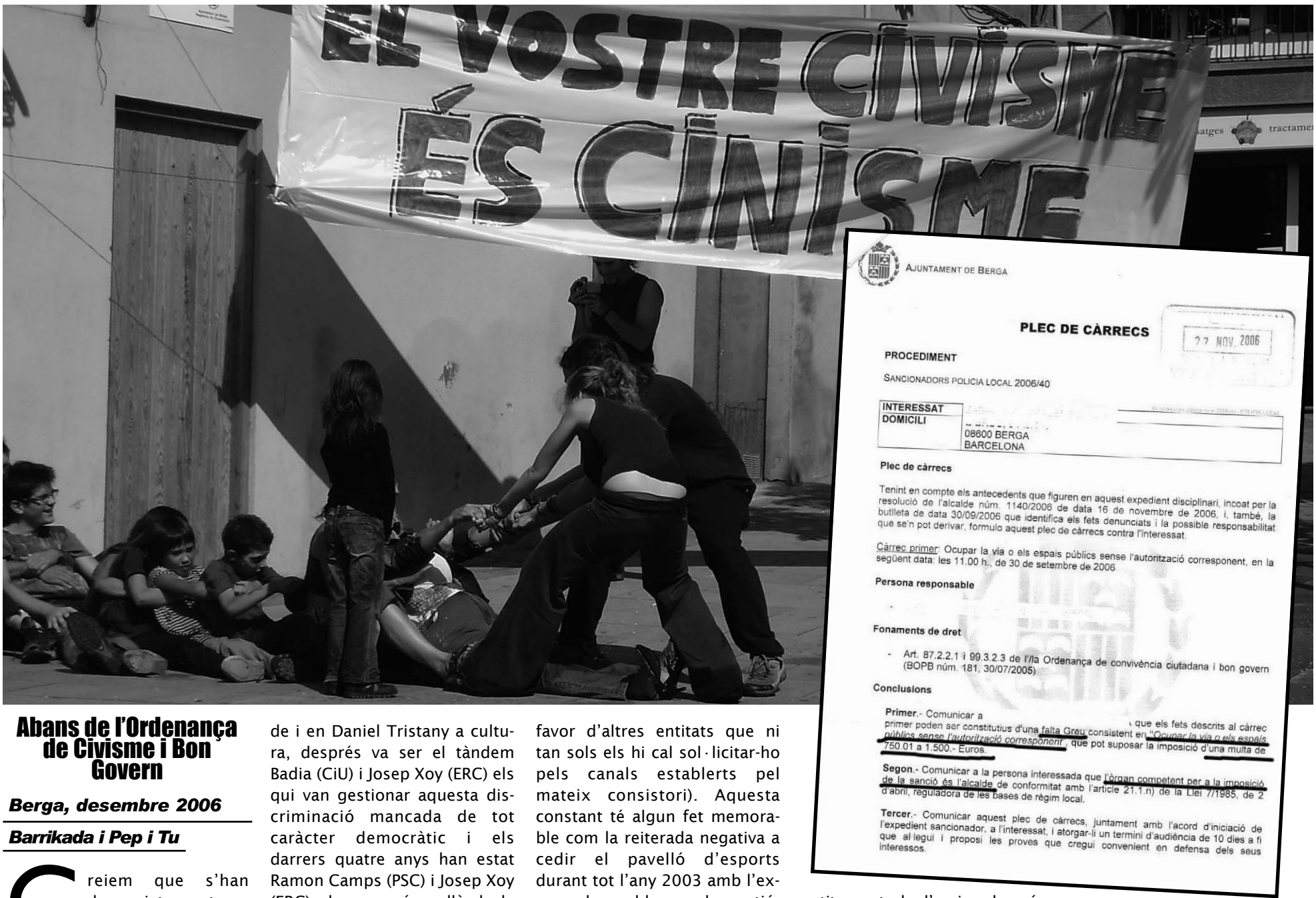

AJUNTAMENT DE BERGA

PLEC DE CÀRRECS

27 NOV. 2006

PROCEDIMENT

SANCIONADORS POLICIA LOCAL 2006/40

INTERESSAT	
DOMICILI	08600 BERGA BARCELONA

Plec de càrrecs

Tenint en compte els antecedents que figuren en aquest expedient disciplinari, incoat per la resolució de l'alcalde núm. 1140/2006 de data 16 de novembre de 2006, i, també, la butlleta de data 30/09/2006 que identifica els fets denunciats i la possible responsabilitat que se'n pot derivar, formulo aquest plec de càrrecs contra l'interessat.

Càrrec primer: Ocupar la via o els espais públics sense l'autorització corresponent, en la següent data: les 11.00 h., de 30 de setembre de 2006

Persona responsable

-

Fonaments de dret

- Art. 87.2.2.1 i 99.3.2.3 de l'/la Ordenança de convivència ciutadana i bon govern (BOPB núm. 181, 30/07/2005)

Conclusions

Primer.- Comunicar a que els fets descrits al càrrec primer poden ser constitutius d'una falta Greu consistent en "Ocupar la via o els espais públics sense l'autorització corresponent", que pot suposar la imposició d'una multa de 750.01 a 1.500.- Euros.

Segon.- Comunicar a la persona interessada que l'òrgan competent per a la imposició de la sanció és l'alcalde de conformitat amb l'article 21.1.n) de la Llei 7/1985, de 2 d'abril, reguladora de les bases de règim local.

Tercer.- Comunicar aquest plec de càrrecs, juntament amb l'acord d'iniciació de l'expedient sancionador, a l'interessat, i atorgar-li un termini d'audiència de 10 dies a fi que al·legui i proposi les proves que cregui convenient en defensa dels seus interessos.

Abans de l'Ordenança de Civisme i Bon Govern

Berga, desembre 2006

Barrikada i Pep i Tu

Creiem que s'han denunciat oportunament —des d'aquest mitjà i des del web www.berguedallibertari.org— els impediments que l'ajuntament ha anat posant al llarg del temps a les associacions culturals i sobretot a les de caràcter llibertari a l'hora de desenvolupar la seva normal activitat.

Els col·lectius llibertaris des del seu naixement a la dècada dels anys noranta han comptat amb l'oposició i la discriminació per part de l'Ajuntament de Berga alhora d'accedir als recursos i infrastructures municipals, sent gravats amb impostos, amb impediments burocràtics alhora de fer actes al carrer i un llarg i patètic etcètera. Primer va ser el consistori de CiU amb Jaume Farguell d'alcalde i en Daniel Tristany a cultura, després va ser el tàndem Badia (CiU) i Josep Xoy (ERC) els qui van gestionar aquesta discriminació mancada de tot caràcter democràtic i els darrers quatre anys han estat Ramon Camps (PSC) i Josep Xoy (ERC) els que més enllà de la discriminació han iniciat la repressió d'aquests associacions culturals de la ciutat. Des de Farguell a Camps, passant per Badia i amb la permanent col·laboració de l'addicte al poder el senyor Josep Xoy; tots han discriminat certs col·lectius, fent tractes de favor amb altres, saltant-se les seves pròpies lleis o fent-ne de noves per tal de poder legalitzar l'abús al qual estan acostumats a recórrer davant els que no pensen ni actuen com ells. Només a tall d'exemple esmentarem alguns dels fets concrets més greus als quals ens referim:

· Negació de fer servir el Pavelló o el Pavelló de Suècia (Negació d'espais públics sol·licitats degudament, en favor d'altres entitats que ni tan sols els hi cal sol·licitar-ho pels canals establerts pel mateix consistori). Aquesta constant té algun fet memorable com la reiterada negativa a cedir el pavelló d'esports durant tot l'any 2003 amb l'excusa de problemes de gestió, mentre el pavelló es cedia amb normalitat a altres entitats com per exemple per l'inici de la campanya electoral de CiU.

· El Centre d'Estudis Josep Ester Borràs des de finals de 1998 fins a finals de 1999 va intentar que se li cedís momentàniament un local per tal de dipositar els arxius que estaven pendents de rebre, cedits per Odette Ester, companya de Josep Ester Borràs. Tant Farguell-Tristany, com Badia-Xoy, van impedir-ho. Els resultat va ser que més de la meitat de l'arxiu finalment va anar a parar a l'Institut d'Història Social d'Amsterdam en comptes de a Berga, al Centre d'Estudis Josep Ester Borràs, al qual només hi va anar a parar la biblioteca i una petita part de l'arxiu, després que els seus llavors escassos socis lloguessin un local a mitjans de 2001.

· Amenaces de tancament al Centre d'Estudis Josep Ester Borràs (2001) i multes a l'Ateneu Columna Terra i Llibetat (2006). Multes al Casal Panxo (2003). Mentrestant les Joventuts d'Esquerra Republicana de Catalunya a través del Casal Moragues (o sigui els nens del Xoy) i els seus continuadors, van estar anys fent exclusivament tasca de Bar, creant molèsties objectives als veïns que automàticament sempre s'han adjudicat des de la premsa i el consistori a entitats llibertàries que no han fet mai de bar.

· Reiterades pèrdues dels papers per tal de legalitzar les seus socials de diverses entitats culturals de la ciutat. Fins poder aplicar una nova normativa més estricta. Des del 2001 el Centre d'Estudis Josep Ester Borràs intenta legalitzar el seu local després de l'amenaça per part de l'Ajuntament, a través de la Guàrdia Urbana, de ser tancats (els llibres i la cultura no interessen si no parlen de capelletes, mares de Deus i altres desgràcies que ens ha tocat patir). L'Ateneu Columna Terra i Llibertat tampoc pot legalitzar la seva situació després de diverses instàncies des de 2003.

· La "Plataforma Berga es Mou" ja des d'octubre de 2001

demanava a l'Ajuntament de Berga entre altres coses la democratització de l'accés al recursos municipals i un major interès per la cultura, demanava que no es posessin traves a la cultura, més infrastructures, locals polivalents, no impostos per les entitats culturals sense ànim de lucre, major horari a la biblioteca, etcètera.
L'Ajuntament ens donava la raó però no va fer ni ha fet res. En un primer moment formaven part de la plataforma les següents entitats: Casal Panxo, Casal Moragues, Centre d'Estudis Josep Ester Borràs, Associació Columna Terra i Llibertat, Ateneu Llibertari del Berguedà, Berguedana de Jazz, el pèsol negre, Maulets, JERC, CEPC i Associació de Parats.

· El novembre de 2004 l'alcalde i els Mossos d'Esquadra muntaven un dispositiu que amb la demostradament falsa excusa de fer una batuda antidroga (gairebé cap acta per aquesta temàtica) va acabant sent una càrrega indiscriminada contra les persones que circulaven lliurement pel carrer aquella nit. L'Ajuntament (Camps i Xoy) lluny de fer autocrítica tancaven files amb els mossos, malgrat una manifestació d'unes mil dues-centes persones pel centre de la ciutat.
· Pel cap d'any 2005 els diferents col·lectius van voler celebrar un cap d'any al pavelló. En cap cas es va dir que no. Simplement es va demanar una fiança impossible, unes condicions de seguretat que feien econòmicament inviable el projecte i per postres, calia que la festa s'acabés a les 3 de la matinada! Això és menys elegant que dir que no. Enguany l'Ajuntament fa muntar el cap d'any al pavelló, per tant el que li molesta és l'autogestió i l'associacionisme crític i sense ànim de lucre de la ciutat.

Els fets de Patum del 2005 i l'invent de l'ordenança

Aquesta publicació, com poques o cap, a informat al detall sobre els fets (veure especialment el número 22 i el 27). El paper de l'Ajuntament el coneixem de sobres, no va fer res per evitar-ho i un cop passada la desgracia va carregar contra els col·lectius de joves junt amb la senyora Tura.

La única voluntat de l'ajuntament, en tot moment, ha estat no tenir responsabilitats en l'assumpte, de fet aquesta és la tasca que fa l'advocat de l'Ajuntament en aquest procés, en comptes de fer d'acusació popular (que és el que hauria de ser) fa de defensa de l'ajuntament.

L'aprovació de l'Ordenança de Civisme i Bon Govern respon també això. A la voluntat de poder fer el que els hi doni la gana, com sempre, però amb cobertura legal. La normativa va ser aprovada al juliol de 2005, sense al·legacions, clar tots estàvem treballant en mil fronts per afrontar la mort del company, la denúncia pública del que havia passat, la recollida de diners, l'atenció psicològica de la resta de companys, els atacs de la Tura, etcètera. Malgrat tot, l'ordenança va ser oportunament criticada per l'assemblea de joves i col·lectius i denunciada també en aquesta publicació (el pèsol negre números 23, 24, 25 i 27). Aquesta llei que regula l'ús de l'espai públic està encaminada a impedir encara més la normal activitat d'aquells que son molestos pels diferents poders (com hem pogut veure). D'aquesta manera, tot i que intenti passar com a llei democràtica no es cap altre cosa que una normativa que permet la negació de les llibertats bàsiques dels ciutadans de manera totalment discriminatòria cap a persones i col·lectius que no són obedients ni estan d'acord amb el pensament dominant, deixant fer a les entitats submises (a les que no se'ls aplica la citada ordenança) i marginant a les contestatàries. És doncs una normativa feixista.

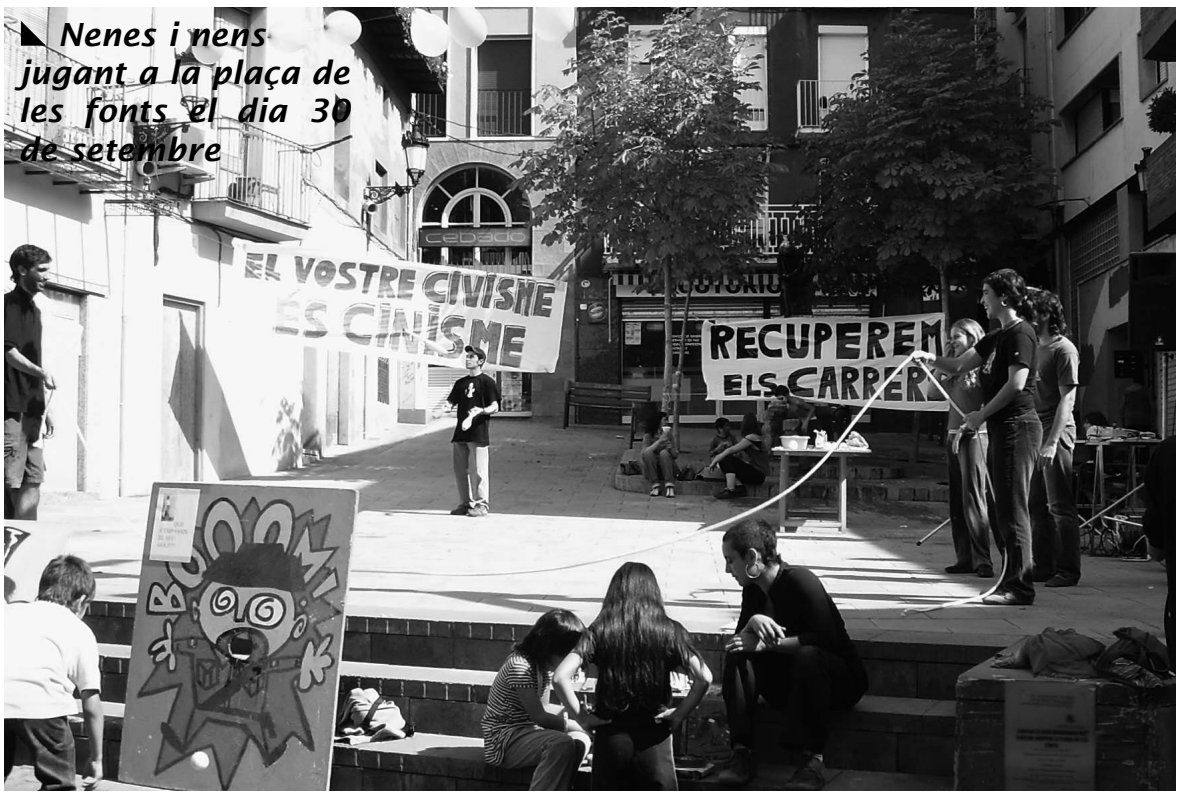

Nenes i nens jugant a la plaça de les fonts el dia 30 de setembre

La policia local indentifica als assistents a l'acte, tots els identificats serán futurs multats.

Abans i després de la Patum de 2006

Des de desembre de 2005 i malgrat l'actitud hostil de l'Ajuntament de Berga cap a les víctimes de l'agressió que va acabar amb la vida del nostre company i amb nombrosos ferits, els col·lectius culturals i juvenils de Berga van sol·licitar reunir-se amb l'ajuntament. El consistori va donar repetidament llargues als col·lectius que volien d'una banda preparar amb antelació la Patum 2006 i d'altra banda intentar arreglar per mitjà del diàleg els ja tradicionals greuges a que estan sotmesos i posar fi als dèficits democràtics i de recursos culturals mínims de la ciutat. L'actitud de l'ajuntament va propiciar que els col·lectius es plantessin (el pèsol negre número 27). Aleshores, just abans de patum de 2006, es va forçar una reunió entre col·lectius i el senyor Camps i Xoy amb els testimonis de la Plataforma de la Convivència. De la reunió va sortir un document signat per Camps i les associacions llibertàries i la independentista, aquest acord passava, entre altres coses, perquè l'ajuntament no posés impediments a les activitats que aquestes entitats poguessin desenvolupar a partir d'aleshores. Doncs bé, corroborant una vegada mes les tesis anarquistes de que un no pot confiar mai amb els polítics aquests acords no foren res mes que paper mullat (veure el pèsol negre número 29). Els primers incompliments es van patir la mateixa Patum de 2006 quan l'alcalde va voler cobrar una nova fiança a part de les dels col·lectius, per al concert, de 1000 euros, sense haver-ho pactat i comunicant-ho dos dies abans de la festa. Les fiances no es van tornar quan s'havia pactat, sinó més de mig any després i havent d'insistir constantment a les oficines de l'Ajuntament. En definitiva, que des de l'ajuntament i a partir de la firma de l'esmentat document s'ha fet el possible i l'impossible per evitar que es portessin a terme segons quines activitats. Un exemple és que el concert anual que la comissió organitzadora de la Marxa Homenatge als Maquis porta fent a Berga des de fa anys s'hagués de fer, finalment, a Olvan pels impediments que va posar l'Ajuntament de Berga.

30 de setembre: el carrer és de tothom

Davant de tot això diferents individualitats formant part o no dels diferents col·lectius decidirem ser lliures per un dia i prendre allò que se'ns nega repetidament. Així doncs es va decidir ocupar la plaça de les Fonts. Es va plantejar com una denúncia a l'esmentada normativa, tot reclamant l'espai públic per a ús de totes i no només de les empreses i associacions submises al poder.

A les dotze del matí es va realitzar una cercavila durant la qual es dignificaren els carrers de Berga. Això va consistir en canviar els noms dels carrers catòlics per noms d'obrers molts dels quals van donar la vida per la Idea i que ara son sistemàticament oblidats pels poders i per la història oficial (cal recordar en aquest sentit que les entitats llibertàries de Berga van presentar una proposta perfectament documentada i justificada de noms per als nous carrers i demanant el canvi d'alguns dels actuals). La cercavila va acabar finalment a la plaça de les Fonts on van començar els actes que van durar tot el dia.

Es va convidar a la gent del carrer a reclamar l'espai públic i a participar a l'acte, es va con-

vidar a tothom a una esplèndida xocolatada. Tot seguit començaren els jocs per nens, durant tot el que quedava de matí i fins ben entrat el migdia els nens gaudiren dels típics jocs de cucanya. Però sembla que les activitats que estàvem desenvolupant representaven un desafiament a l'alcalde i al senyor Josep Xoy i no va tardar en aparèixer la policia local. Es van identificar a més de 20 persones de totes les edats i ideologies. Menors, pares, mares, gent solidària que passava pel carrer que s'identificaven en senyal de protesta etcètera. Però després de l'improvisat i no programat "taller d'identificació" poguérem desenvolupar amb normalitat les activitats programades.

Ja ben entrat al migdia es realitzà un dinar popular bastant concorregut que va calmar la gana d'aliments dels assistents. La gana de cultura i llibertat no se'ns acaba mai.

Després de dinar alguns amics amants del Jazz ens delectaren amb la seva musica mentre els assistents gaudien del solet. Tot seguit fou l'amic Comandante Rock el que amenitzà la tarda amb la seva musica anàrquica i d'intensa critica social. Per concloure l'acte contarem amb la presència del famós poeta Enric Cassasses que va fer reflexionar a mes d'un amb la seva poesia critica i intel·ligent.

I aquí s'acaba la famosa acció del dia 30 de setembre. Acció il·legal, incívica i pecadora. Apuntar que l'acció no va transcendir a cap mitjà de comunicació burgès, es va fer el buit mediatic total, sembla ser que pels mitjans oficials té més interès l'estat de l'ascensor de Queralt que la denúncia social d'una normativa injusta i feixista. La noticia ha transcendit ara, que les més de 20 persones identificades hem rebut a casa la particular multa firmada per l'alcalde.

Novembre multes per tothom

L'Ajuntament de Berga estava molest i preocupat per les reunions i contactes entre entitats veïnals i entitats culturals i juvenils i per dinamitar la possible entesa van començar d'una banda a emetre multes, d'altra banda van convocar els veïns a diverses reunions i tot això sense menystenir la tasca destructiva del senyor Bella que en tot moment ha defensat els interessos de Xoy, ERC i l'Ajuntament en comptes de defensar els dels veïns. Pel que fa a la tasca de la senyora Roser Farràs no cal entrar en detalls, en tot cas, com sempre defuig l'enfrontament directe i embolica la troca, tota la troca de fet, des de darrera.

La resposta no es feu esperar i alguns individus empaperaren el portal de l'alcalde i del senyor Xoy

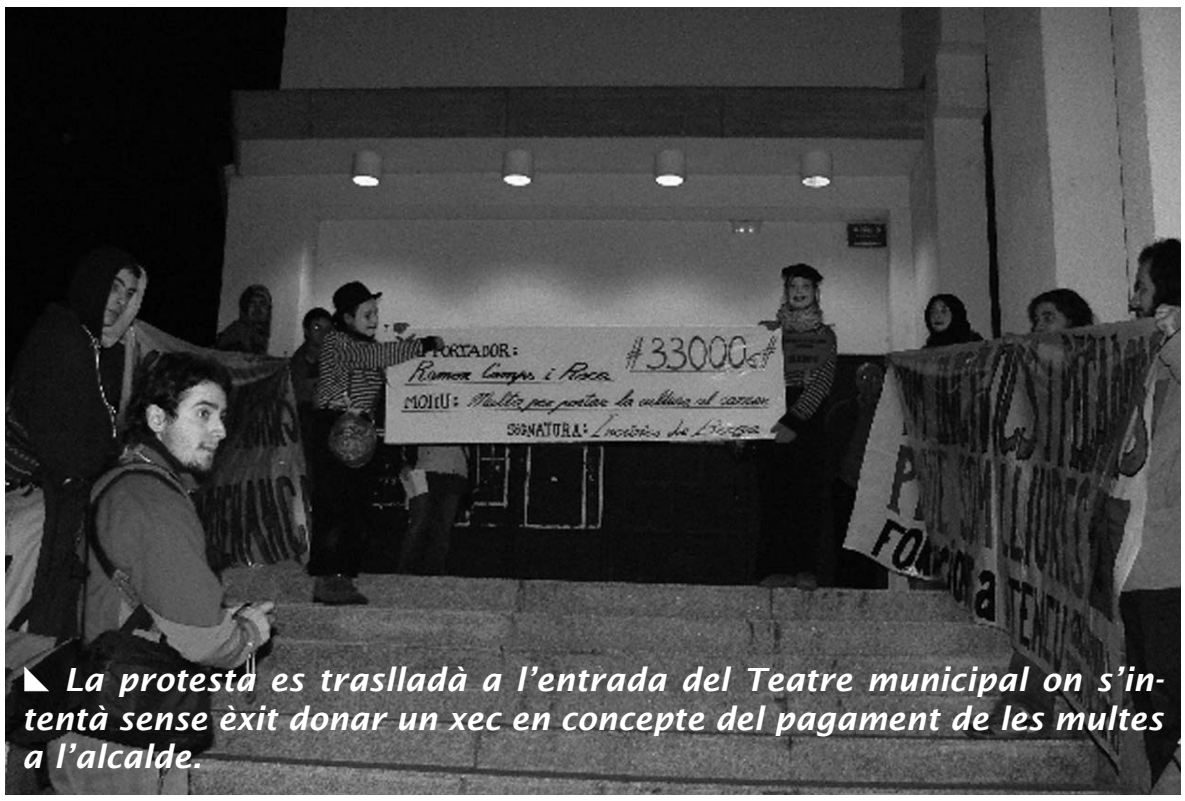

La protesta es traslladà a l'entrada del Teatre municipal on s'intentà sense èxit donar un xec en concepte del pagament de les multes a l'alcalde.

La primera multa, un despropòsit totalment polític i repressiu: una multa de circulació sobre una infracció inventada, que en cap cas mai es va produir al vehicle que va descarregar els pocs trastos utilitzats a la plaça de les Fonts.
La segona multa, a l'Ateneu Anarquista Columna Terra i Llibertat, denunciant en fals i d'ofici sobre unes molèsties inexistents i ben poc clares a no sabem qui.

La tercera tongada de multes: 22 multes sota l'acusació d'ocupar la via pública sense permís. Més enllà de la il·legalitat que l'ajuntament comet, es posa de manifest la voluntat repressora cap a qualsevol expressió cultural no controlada directament pel consistori.

Això que fa l'ajuntament què és? Com es pot anomenar? El nom de la cosa és clar i en aquest país el tenim ben present, és diu FEIXISME. Negació de la llibertat d'expressió, associació, circulació, de fer cultura lliure, arbitrarietat i persecució ideològica. Camps i Xoy ho teniu tot. Quina legislatura. Això sí que és omplir-se de merda. Felicitats.

Accions contra l'Ordenança, les multes i el feixisme consistorial

Més enllà de les al·legacions contra les multes a 22 veïns de Berga (multen que oscil·len entre 16.500 als 33.000 euros) que han estat presentades a l'Ajuntament de Berga, s'està realitzant una recollida de signatures per a la derogació de l'esmentada ordenança. Tant les al·legacions com la recollida de signatures van encaminades ha aconseguir la derogació, més enllà de l'arxivament de les multes del senyor alcalde Ramon Camps (PSC) i el seu soci de govern Josep Xoy (ERC). El text que recull les signatures diu: "Els sotasignants manifestem la nostra oposició a l'Ordenança de Convivència Ciudadana i de Bon Govern de Berga, ja que potencia les arbitrarietats i els abusos de poder alhora que suposa un atemptat a les llibertats dels ciutadans. És per això que exigim a l'Ajuntament de Berga la imme-

33000 € CONTRA LA CULTURA POPULAR

El passat 30 de setembre, la Plaça de les Fonts de la ciutat de Berga va ser escenari d'una jornada festiva per reivindicar el carrer. Diversos veïns, entitats culturals i artistes, als quals se'ns deneguen de forma sistemàtica els permisos municipals per portar la cultura popular a l'espai públic vam organitzar un dia farcit d'activitats infantils, àpats populars, música i poesia.

Malauradament, la policia local va decidir irrompre l'acte en els moments que els nens saltaven a corda, es pintaven la cara... jugaven. La cap de la policia de Berga amenaçava a una de les persones presents de considerar-la la principal responsable del que succeïa a la plaça. Davant l'abús d'autoritat que estàvem presenciant, la gran majoria de la gent que ens trobàvem a la plaça: pares, mares, joves i menors d'edat vàrem decidir demanar a la representant de l'ajuntament que ens identifiqués com a corresponsables d'un fet tant subversiu com fer jugar la canalla al carrer. Poc després de la massiva identificació, la guàrdia urbana va desaparèixer i les activitats van continuar amb total normalitat. La gran afluència de públic va ser una constant durant tot el dia fins al capvespre quan un dels nostres poetes més reconeguts, Enric Casasses, va cloure entre versos la jornada.

La sorpresa ha arribat dos mesos més tard. Casualment, dos dies després que les entitats de joves i les associacions de veïns comencessin a parlar sobre la veritable idoneïtat de l'Ordenança de Convivència ciutadana i Bon Govern de Berga. Així doncs, l'última setmana de novembre una trentena de berguedans han rebut a casa un expedient sancionador de la mà de l'Il.lustre alcalde de la ciutat, Ramon Camps, que oscil·la entre els 16500 eurus i els 33000 eurus. A més a més, d'un altre expedient sancionador obert a una reconeguda entitat cultural de la ciutat. L'Ajuntament respon així al qüestionament de les incoherències que comprèn la seva ordenança, des de l'arrogància del poder.

Les persones sancionades, diverses entitats culturals, col·lectius socials i veïns de Berga exigim des del convenciment de la raó, la derogació de l'esmentada ordenança i l'arxivament de totes les denúncies contra la cultura popular.

LA CULTURA NO ES SANCIONA!
EL CARRER ÉS DE TOTHOM!

diata derogació de l'esmentada Ordenança, l'arxivament de les denúncies per la ocupació al carrer reivindicativa del dia 30 de setembre a la Plaça de les Fonts i la multa a l'Associació Cultural Columna Terra i Llibertat. Alhora demanem que es garanteixi la llibertat d'expressió a la ciutat i la igualtat de tracte per part del consistori a les associacions culturals la tasca de les quals no ha de ser entorpida pel poder municipal." Es pot signar en fulls que trobareu a diversos locals de Berga i per internet ho trobareu en PDF i en línia a: http://www.berguedallibertari.org/wordpress/?p=92. Les signatures es previst que es presentin a finals de gener.

Per un altre costat, han aparegut cartells i adhesius per Berga on es critica l'actitud autoritària i gens democràtica de l'alcalde i l'Ajuntament de Berga, als cartells es defineix l'alcalde i el consistori pels seus actes com a feixistes. Igualment segons ha estat publicat al www.berguedallibertari.org que citen fonts anònimes, van ser penjades diverses pancartes i cartells als domicilis de l'alcalde i del primer tinent d'alcalde de Berga (Camps del PSC i Xoy d'ERC), segons ens informen, per ser considerats els responsables directes de la famosa ordenança.

D'altra banda, la vesprada del dissabte 9 de desembre, més d'una cinquantena de veïns de Berga sense invitació van acudir als Premis Ciutat de Berga a la Cultura organitzats per l'Ajuntament i que varen tenir lloc al Teatre Municipal. La intenció dels concentrats era fer efectiu el pagament de la sanció imposada dies enrere pel consistori. Més d'una vintena de ciutadans van ser sancionats amb una xifra que oscil·la entre els 16.500 i els 34.500 eurus, després de realitzar una jornada lúdica el dia 30 de setembre, a la plaça de les Fonts. A aquesta quantitat resta afegir-hi un nou expedient sancionador obert a una reconeguda entitat cultural de la comarca. Tot això, degut a l'aplicació de "l'Ordenança de Convivència i Bon Govern de Berga"; instrument utilitzat per prohibir els actes públics que no passen pel sedàs de l'autoritat local. L'Alcade del municipi, Ramon Camps i Roca, tot i ser present a l'acte no va recollir el xec nominal que va estar esperant-lo pacientment a les portes del teatre. Al seu lloc, van aparèixer totes les dotacions disponibles a la comarca i rodalies de policia local, a més de mossos d'esquadra per custodiar la cultura enclaustrada entre les quatre parets del teatre. Mentrestant, al carrer és reivindicava la cultura popular i es denunciaven ordenances i censures.

Lliurament simbòlic dels diners de les multes als cacics de Berga

Les protestes es trasladen a l'ajuntament de Berga

El vespre de dimecres un grup de veïns de Berga van irrompre al ple municipal de l'ajuntament per fer sentir la seva veu contra la normativa de civisme i les sancions imposades per l'acció de la plaça de les Fonts del passat dia 30 de setembre.

El grup, fomat per una vintena de persones desplegaren una pancarta de cara al públic i d'esquena als polítics on s'hi podia llegir: "ni multes ni sancions, tombem l'ordenança"

Mentre es feia això part dels veïns van lliurar un trofeu a l'acultura al regidor de cultura Josep Xoy i van fer entrega de varis feixos de bitllets de 500 euros falsos a l'alcalde i als diferents regidors en concepte del pagament de les multes.

Als bitllets falsos hi havia estampada la cara de l'alcade.

Tot seguit les persones allà concentrades van tirar pamflets i més bitllets falsos a l'aire i deixàren la pancarta a terra. Tot seguit van marxar sense que fosin identificats per la policia local que s'ho mirava de lluny.

La pancarta de protesta va restar durant uns minuts al terra del ple fins que el regidor del PP, Ramir Ribera exigí la seva retirada.

Alguns dels participants a l'acció han declarat que "les protestes han de seguir i seguiràn, no pararem fins que s'arxivin tots els expedients i es retiri aquesta ordenança feixista"

"Sense més, seguirem sent pecadors i incívics, per la senzilla raó de que som lliures. Si això ha de comportar multes, més val que vagin fent punta al llapis".

Salut i canya al feixisme!

les diferents entitats a sota anunciades no tenen perquè compartir les ideologies dels diferents articles de la publicació

Passeig de la indústria 62 nº 4 Telef. 93 821 03 64

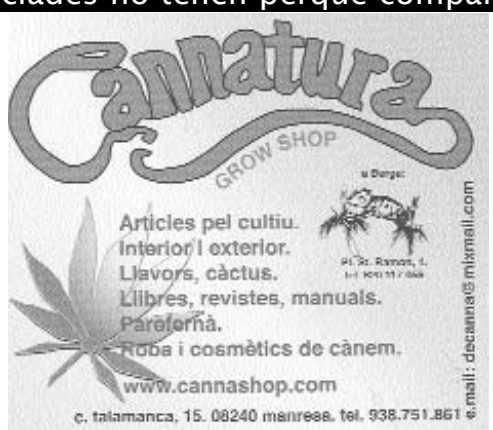

c/Les Piques, 17 - Tel. 93 875 44 56 - 08240 MANRESA
NOVA ADREÇA

Comentari sobre l'editorial "Complir i fer complir"

(*Regió7*, 5-12-2006)

Navarcles, desembre 2006

Hiram Gascoigne

L'editorial de la Regió 7 del dia 5 de desembre (pàgina 22) és d'aquelles que no tenen pèrdua. Versa sobre l'aplicació de l'ordenança de civisme a Berga i la vintena de persones multades d'acord amb aquesta. A més de ser una editorial molt pedagògica ja que bàsicament és una lliçó sobre com s'han de fer les coses ben fetes. És que se'ls ha d'ensenyar tot als joves llibertaris! Com no podia ser de cap altra manera (espero que ningú se n'estranyi) els redactors d'aquest diari es posicionen favorablement amb l'Ajuntament de Berga i en contra dels "grups llibertaris" d'aquesta ciutat. El cert és que és una editorial típica d'aquest diari tan imparcial, però hi ha algunes frases que són autèntiques perles i que mostren el feixisme imperant en el que es basen.

En primer lloc, *Regió 7* alliçona als seus lectors sobre la jerarquia de la societat i les funcions que té cada un dels grups socials que aquesta jerarquia provoca: "haurem d'aprendre que en democràcia tenim els papers repartits, que uns manen, governen i marquen normes i els altres no". Així doncs que... llibertaris del Berguedà i el Bages, ja ho sabeu: n'hi ha uns que manen i uns altres que han d'obeir. Ai coi, però si això ja ho sabíem. Precisament l'anarquisme s'oposa a aquesta jerarquia i a l'atribució autoritària dels que manen! *Regió 7* peca, doncs, d'ignorància (una altra novetat), que el que ens diu ja ho sabem i que ens hi oposem. També són ignorants en un segon aspecte. Que uns manen i uns altres han d'obeir-los, segons *Regió 7*, és propi de la democràcia. El cas és que també és propi del estats dictatorials, totalitaris, feudals, teocràtics... de manera que, quina és l'avantatge de la democràcia respecte a la resta de règims? Cap. Precisament això és el que hem dit sempre, i des de l'anarquisme en oposem i combatem qualsevol règim autoritari, encara que es faci dir democràcia. En segon lloc també m'agradaria destacar la lliçó sobre els mecanismes que tenen les persones que no manen per queixar-se als que sí que ho fan. Aquests mecanismes són anomenats "normes per poder desenvolupar la nostra pràctica democràtica", que en el cas de l'ordenança de civisme són les al·legacions que poden fer-se durant l'exposició pública d'aquesta ordenança, tot i reconèixer que sovint se'n dificulta l'accés (per què serà?). Una pràctica molt democràtica aquesta última!

Però la lliçó no s'acaba aquí. Resulta ser que "la dificultat del sistema no [es pot resoldre] intentant canviar les coses fora de temps". Per contraposició, quixar-se o oposar-se d'una forma que no sigui a través d'al·legacions és anti-democràtic! Vaja, que m'imagino que els redactors de *Regió 7* deuen oposar-se també, per exemple, a les manifestacions contra la guerra a l'Iraq, a favor d'un habitatge digne, contra la violència a les dones... o a les vagues delxs treballadorxs, perquè cap d'aquestes es fa ver per mitjà d'al·legacions o vots a les urnes electorals.

En tercer lloc, l'editoral suposa que el jovent llibertari només es queixa de l'ordenança de civisme perquè "en notar en pròpia pell que la normativa li toca de prop, ha vist que potser no s'havia fet seguint els seus esquemes". Que n'arriben a ser de pallussos aquests de *Regió 7*. A veure, pareu atenció: la reivindicació per la qual van ser multats era per oposar-se a la normativa, per reclamar que l'espai públic és de tothom. Les protestes posteriors a les sancions no són la primera protesta. Els anarquistes ens oposem a l'ordenança encara que no ens sancionin, perquè certament notem en pròpia pell que aquesta restringeix la llibertat d'expressió i de reunió en l'espai públic i que instaura un control autoritari sobre totes les persones (siguin anarquistes o no).

Per últim, l'editorial ens senyala que hem d'entendre les dificultats morals per les que passen els governants de l'Ajuntament de Berga. Resulta que com que en democràcia les lleis són iguals per tothom, l'Ajuntament ha de sancionar a tothom encara que "hi pot haver coneixences i relacions de familiaritat".

Compadim-nos, doncs, de l'alcalde i els regidors de Berga pel dilema que poden haver tingut. Snif!! Ara que hi penso, l'ordenança de civisme no preveurà també compensacions econòmiques als governants per danys i perjudicis morals i familiars?

L' Ateneu Anarquista Columna Terra i Llibertat al poble de Berga

Berga, desembre 2006

Ateneu columna

El nostre Ateneu és una entitat cultural sense ànim de lucre dedicat a la difusió dels pensaments i les pràctiques anarquistes, basades en el lliurepensament, l'autogestió i l'antiautoritarisme.

Des del nostre naixement, ara fa sis anys, la nostra activitat —malgrat ser totalment legal i desinteressada— ha estat objecte de tot tipus de traves per part de l'Ajuntament de Berga. Nosaltres com autogestionaris volem tenir la mínima relació amb el consistori, l'únic que hem exigit és ser tractats igual que la resta d'associacions de la ciutat i que l'Ajuntament no posés pals a les rodes a l'hora de desenvolupar la nostra tasca cultural. Aquesta exigència de transparència ens ha costat constants problemes, produïts per l'Ajuntament. La darrera mostra d'autoritarisme ha estat la multa a la nostra entitat i a diversos socis de l'Ateneu en aplicació de la famosa ordenança de civisme i bon govern. Ordenança il·legal davant la qual els ciutadans estem totalment indefensos.

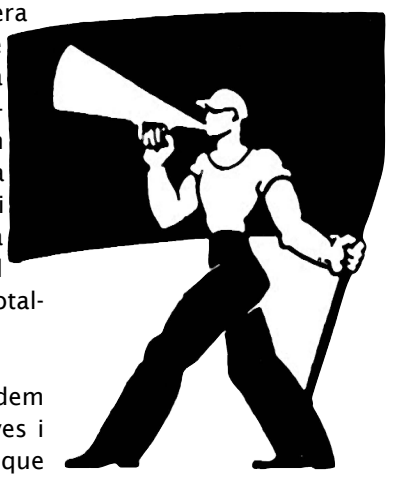

És per tot això, que podem manifestar ja, amb proves i coneixement de causa, que estem sent objecte d'una clara i escandalosa repressió política, de baixa intensitat però constant i a tots els nivells, també al personal.

Demanem per tant la solidaritat activa de totes aquelles persones i entitats que s'estimin la llibertat. Creiem que davant d'aquests abusos cal que tothom de Berga prengui partit i entenem també que no fer-ho és ésser còmplice dels abusos del senyor alcalde.

També anunciem que davant d'aquest autoritarisme ranci del consistori no cedirem ni un mil·límetre i que lluitarem pel que és just fins a les darreres conseqüències.

Salut i anarquia!

les diferents entitats a sota anunciades no tenen perquè compartir les ideologies dels diferents articles de la publicació

Ateneu difussor de les idees anarquistes
C./ del Balç, 4 baixos esquerre.
Berga.

Centre d'Estudis Josep Ester i Borràs

Distri de material alternatiu
Llibreria i Arxiu Històric
C./ del Balç, 4. Berga

No tots patim pels "Tous"

Manresa, desembre 2006

Alertàrics

Altre cop la comarca del Bages ha estat objecte d'atenció de totes les mirades. La necessitat permanent de donar una falsa sensació d'estat caracteritzat per la inseguretat ciutadana, ha fet que la notícia de l'intent de robatori a la família enriquida dels Tous i l'assassinat d'un dels expropiadors hagi saltat a totes les primeres planes dels diaris. Una i altra vegada hem hagut d'aguantar membres de la família i advocats parlar de la por que han passat aquests dies, de la gran persona que és el membre de seguretat privada i de la llàstima que senten pels fets ocorreguts. El cinisme pot arribar fins a límits insospitats.

◣ Per què no volem que una vegada més, els què exerceixen la violència major i quotidiana siguin presentats com les víctimes d'una violència sempre menor i puntual. Els què viuen amb por que no els entrin a robar a les nits són aquells que tenen molts diners a perdre.

Ja uns mesos endarrere, els mitjans de comunicació, amb el suport de les grans companyies dedicades a la seguretat privada i membres de la conselleria d'interior, varen engegar una campanya mediàtica per aconseguir posar la por al cos a molts ciutadans i ciutadanes i reafirmar una vegada més, la necessitat d'augmentar el nombre de persones que conformen els cossos policials. Per defensar la seva feina, diversos portaveus de policies sorgiren afirmant que el nombre de casos de robatori amb força no havia augmentat. Però ja hi havia un tema de moda, i qualsevol petit furt era difós, sobredimensionat i explicat amb tota mena de detalls. Segons sembla, durant aquells primers mesos, el nombre de ventes de mesures de seguretat privades (càmeres, sensors de moviment, alarmes,...) va augmentar un 40%. La principal problemàtica dels ciutadans es convertí en la inseguretat ciutadana. Negoci rodó per als suposats responsables de la nostra seguretat.

Diuen que els afectats han estat la família Tous. Però i la família de la persona assassinada provinent de la ex província de Kosovo? On es veuen les imatges de les persones plorant per la seva de segur sentida pèrdua? Però això no importa, ell és un atracador i la societat se l'ha tret de sobre. "Un de menys" que deuen pensar molts. "Així els lladres no s'atreviran a robar-nos", que deuen comentar molts d'altres. Sempre queden impunes els mateixos. Els veritables lladres, els que subtilment ens roben una part del què ens pertany dia rere dia. No oblidem que la família tous s'ha enriquit a costa de moltes persones que estan treballant al seu servei. No oblidem que un dels motius pels quals s'han potenciat des dels països occidentals guerres interètniques a l'Àfrica ha estat la necessitat d'uns minerals que de segur els hi han anat molt bé a aquesta família. No oblidem que en aquest cas les persones que s'han vist obligades a robar, eren membres d'aquella antiga federació que es va bombardejar per acabar amb les poques estructures socialistes que li quedaven; una regió que encara avui es manté sota l'atenta vigilada de la OTAN i que ha convertit tota l'antiga Iugoslàvia en una zona on l'economia submergida juga el principal paper. No oblidem que les persones amb les què s'ha estat recolzant aquesta família, són responsables directes d'aquestes barbàries.

El bombardeig desinformatiu ha anat acompanyat d'un altre cas: el de l'intent de robatori a Begur que va acabar amb el segrest breu d'un petit de família. Els suposats afectats: el propietari d'una constructora. Ells són els responsables de què molts de nosaltres no tinguem un accés a un habitatge digne; de què alguns de nosaltres haguem de fer mans i mànigues per trobar un lloguer assequible; de què siguem desallotjats per la força convertint centres socials en solars buits plens de runa. Per això no ens fan cap llàstima. Per un cop que pateixen, nosaltres no plorarem.

Per què no volem que una vegada més, els què exerceixen la violència major i quotidiana (o els còmplices d'aquesta) siguin presentats com les víctimes d'una violència sempre menor i puntual. Els què viuen amb por que no els entrin a robar a les nits són aquells que tenen molts diners a perdre. Els què viuen rodejats de càmeres, alarmes i guardes de seguretat temen que aquells a qui han estat negant l'existència algun dia decideixin recuperar una part del què els hi pertany. Molts de nosaltres no tenim por que ens entrin a robar. Com a molt patirem per què la policia no ens rebenti la porta de casa. I és que nosaltres estem acostumats a la violència del dia a dia.

La societat del control social que pretenen imposar és una societat plena de desigualtats inútils que acaben amb la vida de totes les persones. Un bon exemple del què pot passar aquí, amb la tendència actual de la bipolarització de la riquesa, la podem trobar als països llatinoamericans. La ciutat rodejada per barris perifèrics té la seva zona rica envoltada de fils espinats, ulls que observen i persones uniformades i armades per a la seguretat dels més rics. Per què són els rics els què viuen en ghettos, els què s'aïllen de la societat, els què no permeten que els seus fills visquin lliurement i surtin a jugar en un carrer que sempre senten hostil. La seva por els perdrà. L'important és que no aconsegueixin (cosa que estan fent) traslladar aquesta por a qualsevol ciutadà. Per què llavors ens trobarem en un societat que prioritzarà les riqueses materials sobre les riqueses humanes, les ciutats dormitori sobre les ciutats de vida al carrer. L'alienació de l'individu sobre l'alliberament de la societat.

Que siguin ells els què pateixin durant les nits, que nosaltres mentrestant ens dedicarem a somniar conspirant per fer realitat els nostres desitjos.

Citen a declarar el Jove agredit i detingut durant la fira mediterrània

Manresa, desembre 2006

Stop repressió!

El passat 27 de novembre, el jove manresà que va ser agredit i detingut durant la fira Mediterrània, va comparèixer a declarar davant del jutge. Actualment està acusat de resistència a l'autoritat a l'espera de judici, tot i que inicialment, amb el canvi d'atestat, se l'acusava de desobediència a l'autoritat.

Això significa que s'ha modificat el que havia de ser inicialment un judici ràpid i per faltes; acusació de desobediència (no obeir ordres de l'autoritat), i s'ha canviat per una acusació de resistència (fet de no tan sols desobeir una ordre si no també d'agredir un agent o intentar-ho) que suposa un procés penal.

La impunitat política, policial i judicial segueix amb la mateixa intensitat i brutalitat de sempre malgrat els últims canvis de personatges en l'àmbit polític, després que la senyora Tura hagi traspassat el seu gran poder en mans dels qui es diuen ser d'esquerres i de debò. Els seus rentats de cara no ens enganyen!

D'altra banda, volem informar de les jornades antirepressives organitzades per la CAJEI pel pròxim 5 de gener a Sants per denunciar els últims casos repressius a Sabadell, l'Eixample i Manresa.

Desallotgen el CSO "La Impremta" de Terrassa

Manresa, desembre 2006

Ràtzia

Dimarts 12 de desembre, a les 6:30 del matí la unitat antidisturbis dels mossos d'esquadra, amb la col·laboració de la policia municipal, van desallotjar el Centre Social Okupat "La Impremta" a la ciutat de Terrassa. Aquest era el tercer intent de desallotjament després d'un any d'okupació. L'últim va ser durant el passat setembre però finalment no es va executar l'ordre davant la resposta de varies persones que es van concentrar a la porta de l'immoble.

Tot i que l'ordre de desallotjament estava vigent i oberta, la gent de "La Impremta" han continuat donant vida al projecte fins a l'últim moment. Des de la seva okupació el centre social ha acollit un gran ventall d'activitats i ha engegat diversos projectes com són el grup de teatre de l'oprimit, l'hortet, el curs d'àrab, el taller de dansa del ventre, el taller de cartes a preses, el de fotografia, el de malabars, d'artesania, la secció de muntanya amb les seves sortides cada mes, el sopador popular, el "trueke", el racó de la @ (espai de lectura i debat) de l'Ateneu La Sembra, i el hacklab, que donà llum a la web del CSO (http://www.csolaimremta.org) i la del propi hacklab (http://www.altctrlsupr.net) a més de connexió directa i gratuïta a internet des del CSO.

Amb aquest desallotjament s'ha donat cobertura legal al propietari de l'immoble que ha estat especulant amb un espai que és patrimoni històric de la ciutat amb la passivitat de l'Ajuntament de Terrassa durant els més de 20 anys que la Impremta havia estat en desús.

El mateix dimarts 12 a les 20h del vespre es va convocar una concentració davant de l'ajuntament com a resposta al desallotjament. La concentració va esdevenir un cercavila per la ciutat. Durant el transcurs d'aquest es van assenyalar immobiliàries, bancs i caixes amb pintades i cartells denunciant l'agressió i l'opressió constant d'aquests agents sobre les nostres vides. Cridant consignes contra l'especulació i les polítiques permissives i còmplices de l'ajuntament, es va anar avançant pels carrers de Terrassa fins arribar a "La Impremta", després es va penjar una pancarta a la façana i es va llegir un comunicat de denúncia.

LA IMPREMTA HA SIGUT DESALLOTJADA, PERÒ NO LES NOSTRES IDEES.

El Parc Natural de Sant Llorenç del Munt i Serra de l'Obac amenaçat pel projecte d'una carretera

Bages i Valles, desembre 2006

Alarmada!

A mitjans del novembre passat la Diputació de Barcelona va decidir iniciar la construcció de la polèmica carretera del Coll d'Estenalles al Pont de Vilomara, per Mata-rodona. Concretament, uns operaris van iniciar la tala d'alzines amb moto-serres i maquinària pesada a la zona de la Coma d'en Vila. El projecte consisteix en una pista "amb característiques de carretera de muntanya" de gairebé 2 km pel mig de la serra de l'Obac, entre la Coma d'en Vila i Mata-rodona, passant pel Coll de Boix, amb un desnivell de més de 200m. El Servei de Parcs Naturals pretén construir la carretera en una zona de màxima protecció del parc natural (declarada com a zona d'Alt Interès Ecològic i Paisatgístic), preveient la utilització d'explosius per obrir pas en la roca, i menystenint la desaparició de més de 2000 alzines, així com de plantes i animals protegits. Durant els últims anys la Diputació de Barcelona ha anat executant al Parc Natural de Sant Llorenç varis projectes similars. Uns exemples en serien la carretera de Coll de Lligabosses o el vial asfaltat per a persones amb mobilitat reduïda de la Casa Vella de l'obac, amb la promesa inicial d'unes dimensions reduïdes que finalment no es van complir.

El projecte de la carretera ja formava part del Pla de Prevenció d'Incendis del 1987, el qual preveia una extensa xarxa viària que literalment quadriculava el parc a base de pistes i carreteres. Tot i l'oposició al pla, el 1991 el Servei de Parcs Naturals de la Diputació va presentar l'estudi d'impacte ambiental. Després dels incendis del 1994 el projecte tornà a reviure, però quedà aturat novament quan el Departament de Medi Ambient de la Generalitat denegà la seva aprovació degut a una ferma oposició ciutadana. Es recolliren més de 4000 signatures de persones comprometentse a posar-se davant les màquines excavadores en cas de que la carretera es tirés endavant. No va ser fins a la tardor del 2002 que

el Servei de Parcs Naturals de la Diputació torna a revifar el projecte, presentant-lo com un projecte tancat i previst en el capítol d'obres a executar durant el primer semestre del 2003. L'oposició de moltes entitats de la Comissió Consultiva i les entrevistes amb el diputat de l'àrea van tenir com a resultat que es refés part del projecte.

La Coordinadora per la Salvaguarda del Massís de Sant Llorenç del Munt i serra de l'Obac integra diverses entitats excursionistes i ecologistes de la comarca que treballen conjuntament per la conservació i l'ús sostenible del Parc Natural. La Coordinadora ha proposat diverses alternatives al seu suposat paper en la prevenció i extinció d'incendis, ha realitzat diverses mobilitzacions d'oposició (com la del passat diumenge 1 d'octubre, amb més de 1.000 persones al Coll d'Estenalles protestant contra el projecte), i ha entregat més de 3.000 signatures contra la carretera el passat mes de setembre. Darrerament, el 19 de novembre es va organitzar una concentració al lloc de les obres i el 22 del mateix més van entregar un lliurament de troncs talats a la mateixa seu de la Diputació de Barcelona. Així doncs, després d'una llarga història de 17 anys de lluita contra aquesta carretera, la Diputació de Barcelona ha decidit engegar les

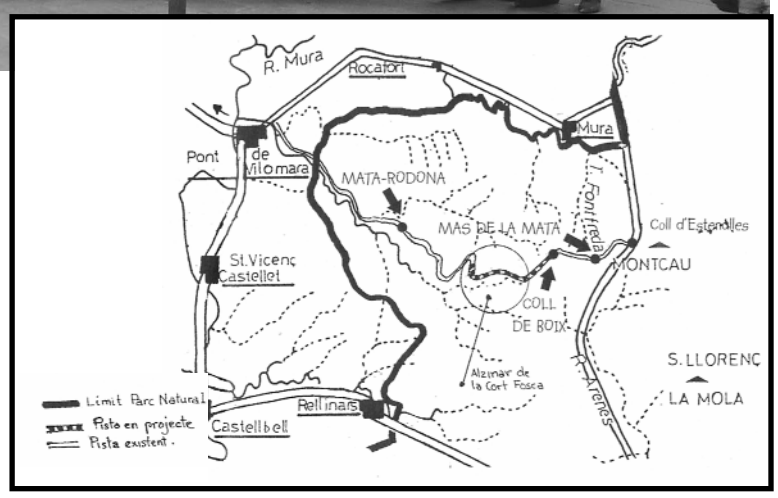

obres sense donar cap mena de resposta a les entitats contraries al projecte.

L'oposició a la carretera es fonament en els següents motius:

1. La carretera de gairebé 2 km suposaria una greu destrucció del patrimoni biològic al cor del Parc Natural, una àrea qualificada de màxima protecció.

2. El Servei de Parcs de la Diputació ha elaborat un estudi d'impacte ambiental que únicament intenta justificar una obra ja decidida prèviament, descartant alternatives i presentant error metodològics molt grollers.

3. El projecte és fruit d'una gestió totalment centralitzada i poc eficient, destinada a comunicar amb la màxima comoditat diverses finques de la Diputació i posant com a excusa els incendis forestals.

4. És evident que els incendis són una amenaça important pel Parc. Per això des de la Coordinadora es recolza un autèntic Pla de Prevenció d'Incendis (no sols d'extinció), tenint en compte l'augment del risc d'incendis que provoca la creació de nous accessos, amb l'afluència de gent a zones fins ara poc freqüentades.

5. L'alternativa proposada es basa, a grans trets, en la prevenció d'incendis descentralitzada: potenciant la comunicació entre ells sectors del Pont de Vilomara, Sant Vicenç de Castellet i Rellinars, organitzant l'extinció d'incendis d'aquesta part de la serra i donant el màxim paper a la Masia de Mata-rodona, propietat de la Diputació.

Acció de protesta per aturar la construcció de la carretera

Al cor del Parc Natural de Sant Llorenç del Munt, divendres 17 de novembre, un grup d'activistes de la Coordinadora es van encadenar davant d'una excavadora per impedir la continuació dels treballs d'explanació de la carretera del Coll d'Estenalles al Pont de Vilomara per Mata-rodona. La tala d'arbres ja ha suposat la destrucció d'alzines en una rasa d'uns 800 metres de longitud i 5 m d'amplada. Des de feia una dies, els operaris d'una empresa subcontractada havien estat treballant amb moto-serres i maquinària pesada a la zona de la Coma d'en Vila i coll de Boix.
L'acció es va iniciar a les 10:45h del matí i va finalitzar a les 15:30h quan 14 agents dels mossos d'esquadra van acabar de tallar les cadenes dels activistes que els lligaven a l'excavadora, impedint així el pas. Els activistes oferien l'opció d'abandonar l'acció, si l'excavadora es retirava també de la zona d'obres. La resposta va ser la negativa. Seguidament el grup de persones van ser desallotjades de la zona i la màquina va reprendre els treballs d'excavació.

Judici als onze activistes que s'encadenaren a una excavadora per aturar la construcció de la carretera

Dijous 14 de desembre a les 11h del matí, al jutjat d'instrucció núm.1 de la Baixada de la Seu de Manresa, va tenir lloc el judici de faltes contra els 11 activistes que s'encadenaren. Les acusacions són d'amenaces i coacció. Davant la seu dels jutjats es va reunir una concentració d'una trentena de persones en solidaritat amb les encausades. Abans d'iniciar el judici les persones concentrades van desplegar una pancarta i van llegir un comunicat informant del projecte de carretera i explicant els motius de l'oposició a aquest. Es podien observar varis cartells i banderoles de protesta, mentre en una taula s'oferia material informatiu i una mica d'esmorzar. Amb una forta escridassada, van ser rebuts els membres de la Diputació al entrar i sortir de la seu judicial. El cas queda doncs, a l'espera de sentència.

El Berguedà plora

Berga, desembre 2006

Poetista

Berga i les seves comarques ploren, diuen que volen que Berga sigui turística, però on són les flors berguedanes?

On són els treballs promesos mai realitzats pels ciutadans joves de tot Berguedà?

Quina tristesa, turisme, diuen, pels "pixapins" de cap de setmana, per la gent gran de fora que ja vol estar tranquil·la. Han fet Patrimoni Municipal la Patum, festa dels berguedans i no per la gent de fora. No miren que els berguedans cultivem les nostres costums, ni les nostres cultures, només volen diners, pels quatre mafiosos que viuen d'això i van col·locant els seus fillets en bons llocs.

I els nostres protectors que només paren la mà per poder trepitjar a persones innocents i manipular documents a favor del culpable i no de la víctima. Aquestes persones que tots els ciutadans estem pagant amb els impostos, són tant mafiosos com la majoria de la gent que estant escampats per Berga disfressats amb cares innocents i dient que miraran perquè Berga vagi millor, tot són paraules, i mentides embolcallades de bones maneres i educacions fases.

Berga plora perquè els pocs berguedans que queden són el vellets que ja no poden marxar en lloc, les flors tenen que marxar a estudiar a fora i buscar feina en d'altres terres i deixa la seva estimada.

Com diu en el refrany de casa vingueren i de fora ens tragueren!!!!
Visca els berguedans i visca Catalunya, que encara hi ha gent que segueix lluitant!!!!! Visca!!!!

La especulació urbanística al Port del Comte, una amenaça més pel futur del Prepirineu

La construcció d'una nova urbanització de 405 xalets a la Serra de Port del Comte i l'ampliació de les pistes d'esquí suposen una fosca trama immobiliària sense precedents en tota la comarca del Solsonès, que segella així una condemna que hipotecarà l'equilibri d'aquest territori, que posseeix una riquesa natural i una identitat històrica inavaluables i que serà destruïda pel banal afany de diners per part dels promotors i per l'estupidesa d'uns polítics que fins la seva mort continuaran anclats a les foses franquistes d'on prové la seva inconsciència. Es pot considerar la destrucció del Port del Comte com el major ecocidi del Solsonès junt amb la presa de la Llosa del Cavall.

Bòfia, desembre 2006

Comunitat de gallinàcies

En aquesta ocasió, li ha tocat al Solsonès, i per extensió, al Prepirineu, ser la víctima de la devoració humana sense escrúpols, traduint-se en forma de segones residències humanes al costat de l'ampliació de les pistes de l'estació d'esquí del Port del Comte. Tot va començar quan una constructora anomenada Guimaru sl, dirigida pel sr. Majoral (de Solsona) van adquirir la estació d'esquí després que l'antic propietari, el sr. Montanyà, hagués fet durant anys, centenars de desperfectes a la muntanya per tal de treure'n rendiment econòmic, però que, finalment, amb l'ajuda de la manca de neu, i els pocs beneficis que li aportava, es va veure obligat a traspassar la estació, i com no, el destinatari havia de ser una constructora! i es que l'esqui per ell mateix no és rendible, en canvi, fer xalets a 1600 metres d'altura sembla que ho és molt! Així que, dit i fet, poc temps després ja estaven elaborant un pla especial i un pla parcial urbanístics per dur a terme una gran acció "per al desenvolupament i el futur del municipi i la comarca".

Les normes subsidiàries del municipi de la Coma i la Pedra (on està la estació d'esquí) diuen que per tal de poder urbanitzar la zona de Prat Berlà, on aniran els 405 xalets, cal abans dur a terme un Pla Especial d'ampliació i millora de l'estació; millora que ha de garantir la capacitat d'absorció de 5000 esquiadors diaris (i això no s'ho creuen ni els imbècils promotors). L'aprovació d'aquest Pla Especial, que ja ha estat aprovat fa uns mesos, permet tirar endavant i amb èxit un Pla Parcial per tal de fotre tonelades i tonelades de formigó a la zona. Per tant, la finalitat principal no és la de millorar els serveis de l'estació, sinó la d'utilitzar la permissivitat de les lleis i la corrupció de les administracions local i nacional per tal d'urbanitzar on sigui, com sigui i a qualsevol preu sempre i quan sigui rendible.

Així que ja veieu com està el panorama, l'ampliació de les pistes i la nova urbanització ja estan aprovades. Quan hi ha diners entremig i a tots els polítics se'ls hi fot una "bona sucada" és igual si entremig hi ha el Port del Comte i tota la seva riquesa natural o si hi ha el seu puto pare. I mentrestant com a resistència a aquesta trama només queda un contenciós administratiu que entitats ecologistes del Solsonès i de Lleida estan tirant endavant.

És per tot això que us escrivim des de la nostra Comunitat, la de les Gallinàcies Feres, ja que nosaltres som una de les que en sortim més afectades de tota aquesta destrossa. Nosaltres vivim en boscos de pi negre i avet, des dels 1600 als 2100 metres, sobretot al Pirineu però també al Prepirineu. De fet les que vivim als boscos de Port del Comte i als de la Serra de Busa, som de les poblacions més meridionals d'aquest tros de terra que vosaltres anomeneu Europa, i sense aquests boscos ens extingim. Les estacions d'esquí són fatídiques per a nosaltres, ens suposen autèntics obstacles per a poder seguir existint, ja que destrueixen moltíssimes hectàrees de bosc i a sobre s'hi construeixen vivendes humanes que ens contaminen la terra i l'aigua, i a més pertorben la nostra tranquil·litat per a poder-nos reproduir.

Així doncs, us demanem a vosaltres, que sou humans que respecteu la vida i defenseu la terra, que utilitzeu totes les eines que tingueu al vostre abast per tal d'aturar totes aquestes agressions que ven aviat acabaran amb la nostra Comunitat, i que en un futur no gaire llunyà també acabaran amb la vostra.

Gràcies per la vostra lluita, si guanyem, el paradís seguirà existint.

Actualitat

Algunes notes posteriors sobre l'acció del COAC-Delegació de l'Alt Llobregat i Cardener a Navarcles

Navarcles, desembre 2006

COAC

Des del COAC-Delegació de l'Alt Llobregat i Cardener volem fer algunes reflexions sobre el desenvolupament de l'acció realitzada a l'octubre a Navarcles. Des d'un principi aquella acció va ser plantejada com un procés, de manera que no va acabar-se just immediatament després de relocalitzar-se les fotografies premiades en l'edifici en obres. Com en altres experiències anti-artístiques és molt interessant observar les reaccions provocades per tal acció.

Des d'un principi l'acció i, en especial, les raons que van conduir a realitzar-la i la crítica que amb ella es va fer va ser amagada i silenciada per part de l'Ajuntament de Navarcles i els partits polítics (a excepció de la Cup que en va parlar en la seva revista), per evidents raons. Una de les principals crítiques fetes era l'actuació d'aquest ajuntament i els polítics en pro de l'especulació immobiliària. S'ha sabut per fonts interiors de l'Ajuntament que l'alcaldessa, Carme Alós, va demanar a la policia local (l'encarregada de tornar les fotografies a l'exposició) que no comentessin amb ningú el que havia passat. Paral·lelament la regidora de cultura, Sheila Manchado, tot i comentar obertament l'acció desenvolupada, la informació que donava era parcialment falsa (va mentir sobre l'edifici en el que es va relocalitzar les fotografies), a part d'amagar que s'havia deixat un manifest escrit tant en l'exposició com en l'edifici en qüestió.

En aquest mateix sentit han actuat els membres del Grupart, els organitzadors de l'exposició juntament amb l'Ajuntament de Navarcles i Caixa Manresa. Com aquelles institucions, han amagat i silenciat l'acció. Em fer-ho s'han posicionat clarament a favor de la utilització de l'art per part de les classes dirigents i de la destrucció del patrimoni arquitectònic.

Un segon aspecte a comentar és com la informació sobre aquesta acció ha anat manipulant-se i distorsionant-se a mesura que passava de boca en boca i que passava el temps. Així, existeixen diverses versions; totes elles, però, només fan referència a la relocalització de les fotografies i en cap cas a la crítica que es feia a l'Ajuntament de Navarcles, als partits polítics, Caixa Manresa, les immobiliàries i al Grupart. D'aquesta manera, per uns les fotografies van ser penjades en les oficines de la immobiliària Font o per d'altres a la Ferreteria Vila. La primera encara la podem entendre, però la segona...

És ben curiós en com l'acció del COAC-Delegació de l'Alt Llobregat i Cardener s'ha convertit en una llegenda urbana navarclina.

A l'aguait

El delicte de danys

Berga, desembre 2006

Mr. Danys

Ser autor d'un delicte de danys, és una de les acusacions a les què hem de fer front sovint persones vinculades als moviments socials. Però en què consisteix aquest delicte? Entenem com a "danys" la destrucció, total o parcial, o el deteriorament de béns materials. Tot objecte material susceptible de rebre una valoració econòmica té la condició de bé material. La Jurisprudència ha definit els danys com "l'acció de causar un menyscabament en una cosa en relació amb el seu estat anterior, que determina un perjudici econòmic i que exigeix, si és possible, una intervenció per aconseguir-ne la reparació o restauració". No hi ha menyscabament quan el valor del bé material no ha minvat (p.ex. desinflar les rodes d'un cotxe) o quan el bé material pot recuperar tot sol el seu estat anterior. Els documents mercantils, lletres, xecs,... poden ser objecte d'un delicte de danys. Però per què existeixi aquest tipus de delicte hi ha d'haver "dol". Això significa que hi ha d'haver consciència i voluntat de la realització de la conducta antijurídica. La presència de dol eventual, que es produeix quan "la persona ha actuat amb menyspreu conscient pel bé jurídic, amb indiferència de si hi comet algun tipus de menyscabament", és suficient.

Per causar danys, la destrucció o detriment avaluable econòmicament ha de ser de més de 400 euros.

Es pot condemnar algú per haver comès un delicte de danys encara que no hagi obtingut un benefici econòmic de l'acció. A més a més, el delicte de danys és un delicte de resultat, i per tan, es pot condemnar algú per temptativa de danys o per execució imperfecta. La pena a imposar dependrà de la finalitat perseguida, dels mitjans o modes d'execució del delicte, de la naturalesa del objecte, de la condició econòmica de la víctima i del perjudici causat.
La persona que cometi un delicte de danys haurà de fer front, segons l'article 263 del Codi Penal, a un pena de multa de sis a 24 mesos. Tot i així, existeixen un seguit de casos que comportaran la imposició d'una pena superior (pena de presó de un a tres anys i pena de multa de dotze a 24 mesos) establerts en l'article 264. Els danys per "impedir el lliure exercici de l'autoritat o en venjança de les seves determinacions" o els "danys informàtics", estarien en aquesta última disposició. Els "danys militars" suposen un agreujament de la pena encara més elevat.

Per últim mencionar, que la persona que cometi un delicte de danys mitjançant incendi, provocant explosions o utilitzant qualsevol altre mitjà de similar potència destructiva, o

posant en perill la vida i la integritat de les persones, serà condemnat amb la pena de presó de un a 3 anys si comet l'acció d'acord amb l'article 263 del Codi Penal o amb una pena de 3 a 5 anys de presó i multa de dotze a vint-i-quatre mesos si comet els danys d'acord amb el què diu l'article 264. En cas de danys per incendi, la persona també podrà ser acusada per un delicte d'incendi que està descrit en l'article 351 del Codi Penal.

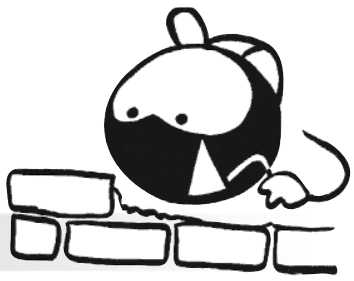

"Els nostres enemics organitzen les seves forces per mitjà del poder dels diners i de l'autoritat de l'Estat.

Nosaltres només podem organitzar les nostres forces per mitjà de la convicció i de la passió"

M. Bakunin: *Carta a Pau 1872*

"La política és la ciència de la llibertat: el gobern de l'home per l'home, sigui quin sigui el nom amb el qual es difresa, és l'opressió; la més elevada perfecció de la societat es troba en la unió de l'ordre i l'anarquia"

J. Proudhon: *Que és la propietat? 1840*

El regidor de cultura Josep Xoy fomenta la contractació il·legal

Les institucions públiques haurien de garantir que els productes o serveis que contracten siguin totalment respectuoso amb els drets laborals

Berga, desembre 2006

Pep i Tu

Efectivament, tal i com sona. En comptes de donar exemple de legalitat i vetllar pels drets laborals dels treballadors des de l'Ajuntament de Berga es practica i fomenta la contractació irregular per mitjà d'empreses subcontractades que fan tota mena de fraus i il·legalitats als seus treballadors, com per exemple contractes en frau de llei o acomiadaments improcedents que volen ser passats per finalització d'obra.

Un exemple clar és la contractació irregular per redactar els continguts de la revista Cultura de l'Institut Municipal de Cultura inventat pel regidor d'aquesta regidoria i segon tinent d'alcalde per Esquerra Republicana de Catalunya el senyor Josep Xoy. La jugada és típica: un contracte d'obra i servei per a una feina temporal fictícia, quan en realitat s'està fent un treball de categoria superior al que consta al contracte i que no respon a un temps determinat sinó que es tracta d'una feina continuada –no puntual ni de durada determinada–. Aquesta flagrant il·legalitat la practica la empresa X, amb consentiment o no del consistori i això és el de menys, ja que les institucions públiques han de donar exemple de contractació i transparència.

I aquest és el mitjà pel qual es redacten els continguts de la revista Cultura de l'Ajuntament de Berga. Quina vergonya. Si el senyor Xoy fos d'esquerres i republicà com diu o tingués un mínim d'interès real per la cultura no permetria ni fomentaria la construcció cultural sobre les bases de l'explotació laboral. Però bé, de fet en aquest cas tampoc fomentaria les multes per fer cultura al carrer.

L'esmentada empresa Valldan Disc SL, està darrera els continguts almenys de Cultura, Clac Berguedà i el web www.bergueda.com. Aquesta empresa i l'ajuntament que la contracta, es passen pel forro els drets laborals dels treballadors que elaboren els continguts practicant la contractació en frau de llei i exercint l'acomiadament improcedent camuflat de final d'obra. Igualment es passen pel forro l'autoria dels textos.

Estem massa acostumats en aquestes pràctiques abusives que ni tants sols respecten els migrats drets laborals reconeguts legalment després de tanta i tanta reforma antiobrera, tanmateix no deixa de sorprendre'ns que sigui el pròpia àrea de cultura de l'Ajuntament de Berga la que fomenti per activa o per passiva aquestes pràctiques.

Felicitats senyor Xoy, felicitats empresa Valldan Disc SL. Recordin que qui sembra misèria recull ràbia. Salut i anarcosindicalisme!

Pabajo el trabajo

Manresa, desembre 2006

M de burro

La societat actual ens empeny al treball condicionant les nostres formes de vida, ja sigui per la cultura consumista o pel sistema capitalista. El treball esdevé una eina de control social tan important que impedeix moltes vegades reclamar uns drets que són dels treballadors, per la por a perdre aquest.

L'atur o la feina són un dels instruments de pressió i opressió d'aquesta societat; hem oblidat el sentit de gaudir del temps; de la llibertat, el respecte per un mateix; venent la força de treball sigui quina sigui i de la manera que sigui a canvi de diners, prostitució laboral; venent les nostres vides (per hipoteques a més de 50 anys, generacionals), i un "sinfín".

Qualsevol semblança amb la realitat és pura coincidència o il·lusió.

Segons l'estatut dels treballadors:

Temps de treball
(Art. 34 a 38)
Jornada màxima de 40 hores setmanals
Decans mínim entre jornada i jornada de 12 hores
Descans mínim setmanal acumulable en període de 14 dies i mig, 36 hores
Sempre que la durada de la jornada diària continuada passi de 6 hores, s'ha d'establir un període de descans no inferior a 15 minuts que ha de ser considerat com a temps de treball efectiu si ho assenyala el conveni o contracte laboral
No es poden fer més de 9 hores diàries normals de treball per conveni o per acord de l'empresa
Jornada nocturna
Es considera treball nocturn el treball realitzat entre les 10 hores i les 6 del matí
La jornada de treball nocturn no pot passar de 8 hores diàries de mitjana
Els treballadors no poden fer hores extraordinàries
Els treballadors menors de 18 anys no poden fer jornada nocturna
Calendari Laboral
L'empresa haurà de fer cada any un calendari laboral en el que s'ha de tenir en compte:
Les hores anuals que cal treballar
L'horari de treball
Els dies laborals i festius
Els descansos setmanals o entre setmanes, ponts i altres dies no laborables
Les vacances
La durada mínima de vacances és de 30 dies naturals , i és obligatori fer-les.
El temps de vacances no es pot canviar per salari. El temps de vacances no es pot reduir en el cas que l'empresari hagi imposat una sanció.

Quan no hi ha acord amb l'empresari sobre el temps de gaudir de les vacances, el treballador té vint dies de termini des de la data en que se li comuniquin per presentar la corresponent demanda davant del Jutjat Social.

Etcètera, etcètera.

Les nostres situacions laborals ens fan trobar en conflictes constants al nostre àmbit de treball. Si les encarem o no dependrà de les conseqüències, actualment fer fora un treballador és molt senzill. Em de decidir si volem exigir uns drets elementals o acceptem l'opressió de l'empresari

A vegades tu pots decidir reclamar els teus drets i per desgràcia l'empresa també decideix per tu quan els reclames.

Gràcies Instal·ladora **Ginjoler S.L. de Manresa**, com tantes altres empreses, per garantir aquests drets als teus treballadors.

ORDENANCES DE CIVISME

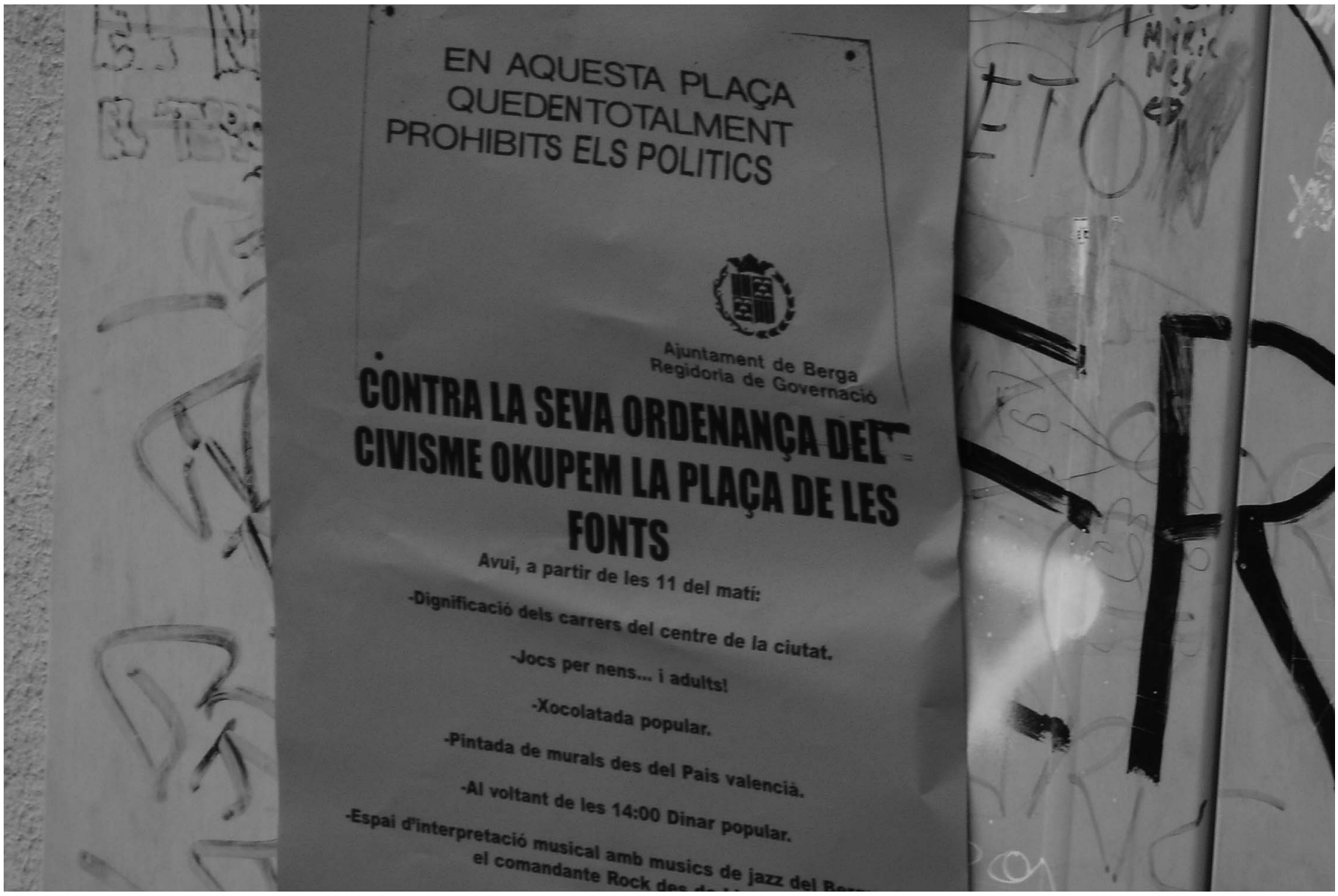

El civisme: feixisme pel dia a dia

A ran de la redacció i aprovació de l'ordenança de civisme de Barcelona va obrir-se la veda a altres ajuntaments per a que aprovessin les respectives ordenances als seus municipis. Entre aquestes altres localitats cal comptar Berga, aprofitant l'excusa, i a ningú se li escapa, que oferia l'assassinat del company Pep Isanta. En molts casos, la redacció i aprovació d'aquestes ordenances de civisme han generat debats a nivell polític i social. En la major part dels casos aquest debat no ha estat prou profund, ni ha estat tingut en compte (evidentment) per la classe política ni ha transcendit suficientment entre la població. A aquesta manca d'interès hi ha ajudat molt el discurs elaborat pels propis polítics, els primers interessats en que es discutís el mínim possible la qüestió del civisme. En bona mesura els impulsors d'aquestes ordenances (els partits polítics sigui quin sigui el seu color; només cal recordar que els governs de Barcelona i Berga estan regentats per partits d'esquerra) han reduït i conduït el debat cap a posicions d'enfrontaments entre "bons" i "dolents". De fet, els defensors d'aquestes normatives el que han fet ha estat reobrir un vell debat filosòfic: és l'ésser humà bo o dolent per naturalesa?. En aquest cas s'ha tendit a associar el civisme amb els "bons" ciutadans, mentre que l'incivisme amb els "dolents", fins a l'extrem d'argumentar la defensa de les ordenances de civisme en termes tan simplistes com que a ningú li agrada que se li pixin a la porta de casa.

S'ha acceptat que el debat es regeixi en funció dels termes que plantegen els propis governs municipals, i el fet d'haver-ho estat per part dels seus opositors ha estat un error fatal que ha conduït directament al fracàs d'aquests.

◣El civisme que defensa la classe política són aquelles pràctiques que ells i les classes benestants i opulentes realitzen i, per contraposició, l'incivisme és el que practiquen les classes desafavorides, els joves, els contraris al sistema, els immigrants... En moltes ocasions les pràctiques que titllen d'incíviques només són el resultat de les desigualtats socials provocades pel propi sistema que defensen

Simplement es tracta d'una pràctica de desviament de l'atenció i d'establir les normes del joc de forma prèvia; pràctica que és contínuament utilitzada per part de les institucions autoritàries. Així doncs, en discutir si les persones són cíviques o incíviques per naturalesa el que s'està fent és deixar de banda el que realment impor ta: el qüestionament de les ordenances de civisme. D'aquesta manera, en forces ocasions s'ha pogut sentit com els seus defensors argumenten clarament que les persones de per si no són cíviques i que, per tant, cal un conjunt de normes que l'afavoreixin i penalitzin les pràctiques contràries. Pel contrari els opositors han caigut al parany d'aquesta dualitat, i han defensat que l'ésser humà és bo (és cívic) i que per tant que no cal aquesta normativa. Si bé amb aquest argument es rebutja l'ordenança, només es fa en quant que les persones són cíviques i que, per tant, no calen aquelles normes. Però en cap cas es qüestiona el què és el civisme, el seu caràcter autoritari o la seva utilització per part de les classes dominats com a mecanisme de control de la resta de la població.

L'elit progressista i els intel·lectuals d'esquerra, en els casos que no han defensat les ordenances de civisme, sovint han cregut estar per sobre d'aquest

debat bo-dolent i no haver caigut en aquell parany. Estic d'acord amb ellxs en que aquest debat no pot reduir-se a una oposició entre "bons" i "dolents", i que el què s'ha de discutir és sobre qui defineix allò que és cívic i incívic. El civisme que defensa la classe política són aquelles pràctiques que ells i les classes benestants i opulentes realitzen i, per contraposició, l'incivisme és el que practiquen les classes desafavorides, els joves, els contraris al sistema, els immigrants... En moltes ocasions les pràctiques que titllen d'incíviques només són el resultat de les desigualtats socials provocades pel propi sistema que defensen, com és el cas de la penalització de la indigència; de la manca d'espais d'ús social i equipaments públics en front de la privatització d'aquests. L'elit progressista, doncs, considera que la definició del què és civisme i incivisme no pot deixar-se a les mans dels polítics, governants i empresaris, sinó que hauria de recaure sobre totes les persones (el que moltes vegades significa en els representants d'aquestes). Però centrar el debat en qui defineix el què és i no és el civisme és caure en un parany possiblement molt pitjor que l'anterior, en quant que el que es posa en qüestió no és l'ordenança com a mecanisme de control sinó simplement el que s'ordena. És a dir, en acceptar discutir qui defineix el civisme s'accepta implícitament que d'una manera o una altra és necessària i justificable una normativa que controli i ordeni les pràctiques en l'espai públic.

◣ en acceptar discutir qui defineix el civisme s'accepta implícitament que d'una manera o una altra és necessària i justificable una normativa que controli i ordeni les pràctiques en l'espai públic.

Des d'una perspectiva anarquista, o com a mínim antiautoritària, cal anar més enllà i rebutjar el debat així plantejat. Tal i com mostren els fets ocorreguts a Berga, el civisme té un marcat caràcter autoritari i una funció d'ordenació i control de les persones i de les seves pràctiques individuals i col·lectives en l'espai públic; i l'ordenança (com qualsevol altre llei) és el mecanisme legal utilitzat per la classe dominant per exercir aquest ordre i control en contra de la resta de persones.

A això cal afegir que el civisme no només és una conjunt de "bones pràctiques i bon govern" i una normativa que legitima el poder arbitrari exercit per la classe dominant, sinó que també s'està constituint com un mecanisme moral de control; en el mateix sentit que actua per exemple la moral religiosa. De manera que de forma quotidiana la moral cívica, transmesa des de l'escola o els mitjans comunicació (i la "Regió 7" al Bages i al Berguedà és l'exemple paradigmàtic), actua sense necessitat de posar en pràctica la normativa, d'alinear a la població en funció de la ideologia dominant.

El caràcter autoritari del civisme es fa palès en establir que certes pràctiques són acceptables i d'altres no a partir d'uns criteris esbiaixats per raons ideològiques i imposades al conjunt de persones, independentment de si s'està d'acord o no amb aquesta distinció. I en imposar aquestes bones pràctiques, el civisme adquireix una funció de control sobre les persones i col·lectius que s'oposen a les classes dominats o, en la major part dels casos, que aquestes consideren una amenaça a l'ordre i la moral imposada. En aquest sentit, i en relació als fets de Berga, l'Ajuntament d'aquesta ciutat no és que no vulgui que es desenvolupin activitats a l'espai públic sinó que el que no vol és, d'una banda, que aquestes activitats siguin desenvolupades de forma autogestionada i independent per part d'altres col·lectius que no sigui l'Ajuntament mateix; i, de l'altra, que ho siguin per col·lectius que considera no acceptables pel simple fet de tenir una ideologia i unes pràctiques contraposades, com els col·lectius llibertaris.

Així doncs, el civisme va més enllà del control de les pràctiques en si mateixes, per ser també un control ideològic, amagat sota el paraigües de la moralitat que ofereix l'alineació.

◣el civisme adquireix una funció de control sobre les persones i col·lectius que s'oposen a les classes dominats o, en la major part dels casos, que aquestes consideren una amenaça a l'ordre i la moral imposada. (...) Així doncs, el civisme va més enllà del control de les pràctiques en si mateixes, per ser també un control ideològic, amagat sota el paraigües de la moralitat que ofereix l'alineació.

Acceptar el civisme implica que l'espai públic, i les pràctiques que en aquest s'hi desenvolupen, sigui dominat de forma totalitària per la classe governant. D'aquesta manera els carrers, les places i els parcs es converteixen, d'una banda, en l'aparador de la seva ideologia, en un medi més (juntament amb d'altres com l'administració pública, l'escola, els mitjans de comunicació...) pel qual es transmet i s'imposa un conjunt de normes que només afavoreixen els seus interessos. De l'altra, es converteix també en un espai vigilat i controlat (com la policia present a Berga), en el que ningú és lliure i tothom pot ser reprimit, i en el que es nega l'oposició i les desigualtats socials i culturals provocades pel propi sistema.

És per tot això que el civisme no és res més que un mecanisme feixista. No fa falta que els polítics apallissin a marroquins i punks, portin banderes nazis o franquistes, duu el cap rapat... per ser fatxes. Per molt demòcrates que s'autoqualifiquin, en establir el què es pot fer i el que no i atorgar-se a si mateixos el poder sobre qui pot fer i qui no, esdevenen feixistes. No hi ha cap diferència entre les ordenances de civisme i les lleis de control social establertes pels règims feixistes "clàssics". I no és que elxs demòcrates s'hagin convertit al feixisme, sinó que simplement mai han estat demòcrates; i la democràcia que defensen no és res més que un estat totalitari.

HIRAM GASCOIGNE

▼ Aquestes 4 fotos corresponen al dia de l'ocupació de la plaça de les Fonts. En la primera començant per l'esquerra es poden veure un parell de músics de jazz, a la segona el nou nom que adquirí la plaça de les fonts després de ser dignificada, en la tercera veiem com estava la plaça ben entrada la tarda i finalment a la quarta jocs per la canalla.

La ordenança analitzada des de les seves propies lleis

Hem viscut des de fa prop més d'un any, l'augment important de formes de control a nivell local que s'han materialitzat en allò que es coneix com a "Ordenances cíviques, de convivència, de bon govern...". Malgrat que aquestes han existit des de la promulgació de la Llei de Bases de Règim Local l'any 1985, no ha estat fins a ben entrat el 2005, que s'ha posat èmfasi a aquest tipus d'ordenaments, que amb l'excusa de regular l'espai públic i fomentar el civisme en totes les seves formes dins la ciutat, ha permès que hagin estat normativitzats certs aspectes de la vida quotidiana de les persones, fins al punt de retallar la llibertat personal, individual i col·lectiva d'alguns sectors socials més desafavorits per la seva situació, directament derivada de les mancances que el sistema ens ofereix. La filosofia d'aquest tipus d'ordenaments és teòricament el foment de conductes cíviques en els espais públics de la ciutat. A la pràctica, es converteix tan sols, en un reglament que permet a les anomenades "autoritats municipals" i a l'Administració, la seva intervenció en els afers d'alguns col·lectius de persones determinats, d'on caldria destacar per una banda les persones que són susceptibles per la simple condició de què disposen, i per altra banda, la massa conscient i crítica amb el poder.

La creixent utilització del terme "incívic", directament associat a les persones que d'una manera o altra pateixen els esculls del sistema, ha vingut donat en gran part pels mitjans de comunicació del poder, que han tractat les problemàtiques socials i les seves reivindicacions com a quelcom que dóna una mala imatge a la ciutat, allò que no es vol veure, allò que no ha de ser i que per tant, s'ha de silenciar i amagar. Alhora han contribuït a l'adopció de diferents rols per part de la ciutadania. Hem arribat a un punt on es fa pràcticament impossible dissociar la paraula incivisme d'altres termes com indigència, prostitució, pobresa, ocupació, mendicitat, grups antisistema... Aquest foment de perjudicis sobre persones, neix de la voluntat del poder d'amagar allò que desestructura i fa trontollar el sistema, doncs si una part important de la població viu en aquestes condicions, és un fet directament derivat que quelcom no funciona, i el poder intenta evitar-ho des de tots els seus mitjans; així, localment trobem mètodes com les ordenances municipals, que tendeixen a castigar aquestes masses de població. En contradicció directe trobem, ordres, reglaments i lleis superiors que desacrediten les ordenances municipals i la potestat dels ens locals de retallar els drets i les llibertats de la ciutadania. Si ens basem per exemple, en la Carta Europea de Salvaguarda dels Drets Humans a la Ciutat, ens adonarem, que en el seu article primer, fa referència als drets a la ciutat i aquesta diu textualment:

◣ trobem, ordres, reglaments i lleis superiors que desacrediten les ordenances municipals i la potestat dels ens locals de retallar els drets i les llibertats de la ciutadania

"La ciutat és un espai col·lectiu que pertany a tots els seus habitants que tenen dret a trobar-hi les condicions per a la seva realització política, social, ecològica, cosa que comporta assumir també deures de solidaritat".

En referència als col·lectius més vulnerables i la seva protecció, trobem:

"Els col·lectius i ciutadans i ciutadanes més vulnerables tenen el dret a gaudir de mesures específiques de protecció". Fet que no es remarca precisament en aquest tipus d'ordenaments locals, sinó que accentua que aquests continuïn existint, en tant que no dóna cap solució a les problemàtiques d'aquests col·lectius, però sí els castiga, per mitjà de sancions.

L'ambigüitat que presenten aquest tipus d'ordenaments fa que les disposicions que contenen siguin d'una amplitud interpretativa molt elevada, alhora doncs, que deixen en mans d'aquells qui tenen la potestat per a sancionar (en aquest cas, Policia Local i Mossos d'Esquadra) la decisió de si un fet és constitutiu d'infracció o no.

Cal mencionar també, que a banda dels cossos policíacs, també té potestat segons la Llei de Bases de Règim Local per a sancionar el mateix alcalde. Alhora que la pròpia ordenança municipal pot també donar potestat a certes persones per a sancionar mitjançant denúncia els fets constitutius d'infracció de la present ordenança. L'exemple el trobem en l'article 33.2 on els vigilants de parcs i jardins podran executar aquesta capacitat mitjançant un breu informe on es recullin el fets ocorreguts detalladament.

En aquest aspecte, cal mencionar la discrecionalitat de què disposa en aquest cas l'aparell policíac. A mode d'exemple, l'article 17.3 de l'Ordenança Municipal de Berga, de difícil aplicació:

"Ningú no pot, amb el seu comportament, menystenir els drets de les altres persones ni la seva llibertat d'acció, ofendre les convicions de les altres ni violar les pautes de respecte mutu, tolerància, llibertat i conservació de l'entorn, per la qual cosa, s'abstindran particularment de realitzar pràctiques abusives, arbitràries o discriminatòries o que comportin violència física o moral".

Aquest punt anterior, fa referència a allò que està reconegut com a drets per als ciutadans i ciutadanes. Un dret teòric, que a la pràctica només es converteix en paraules sobre paper mullat. El fet que s'aprovi i s'apliqui una ordenança municipal que presenta errors de base, falta de legitimació popular i una ambigüitat tan elevada, fan que aquesta no pugui ser vàlida, doncs punts com l'anterior permet que es pugui

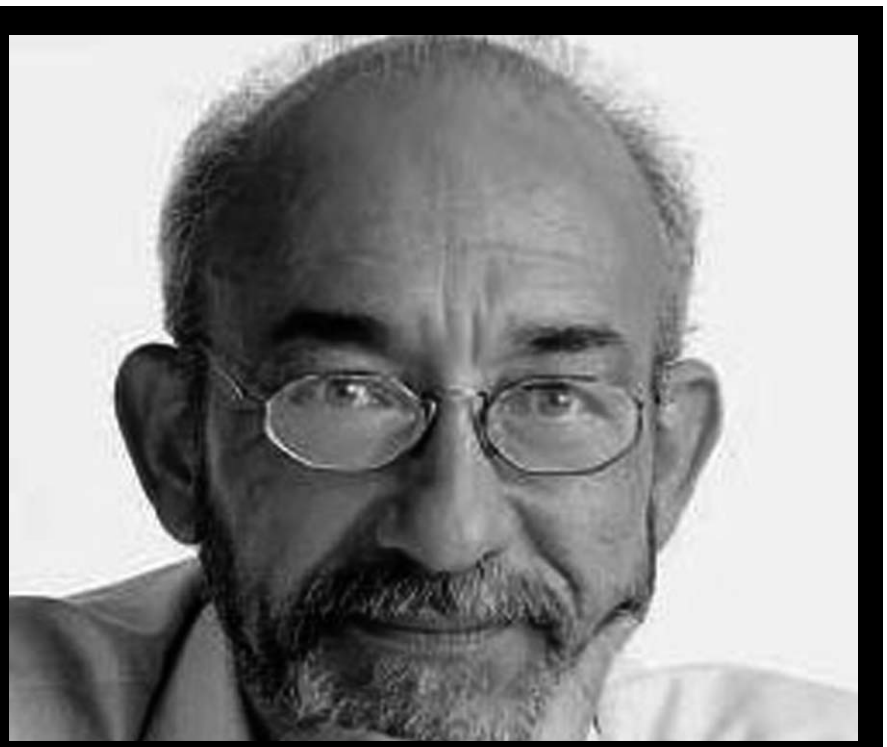

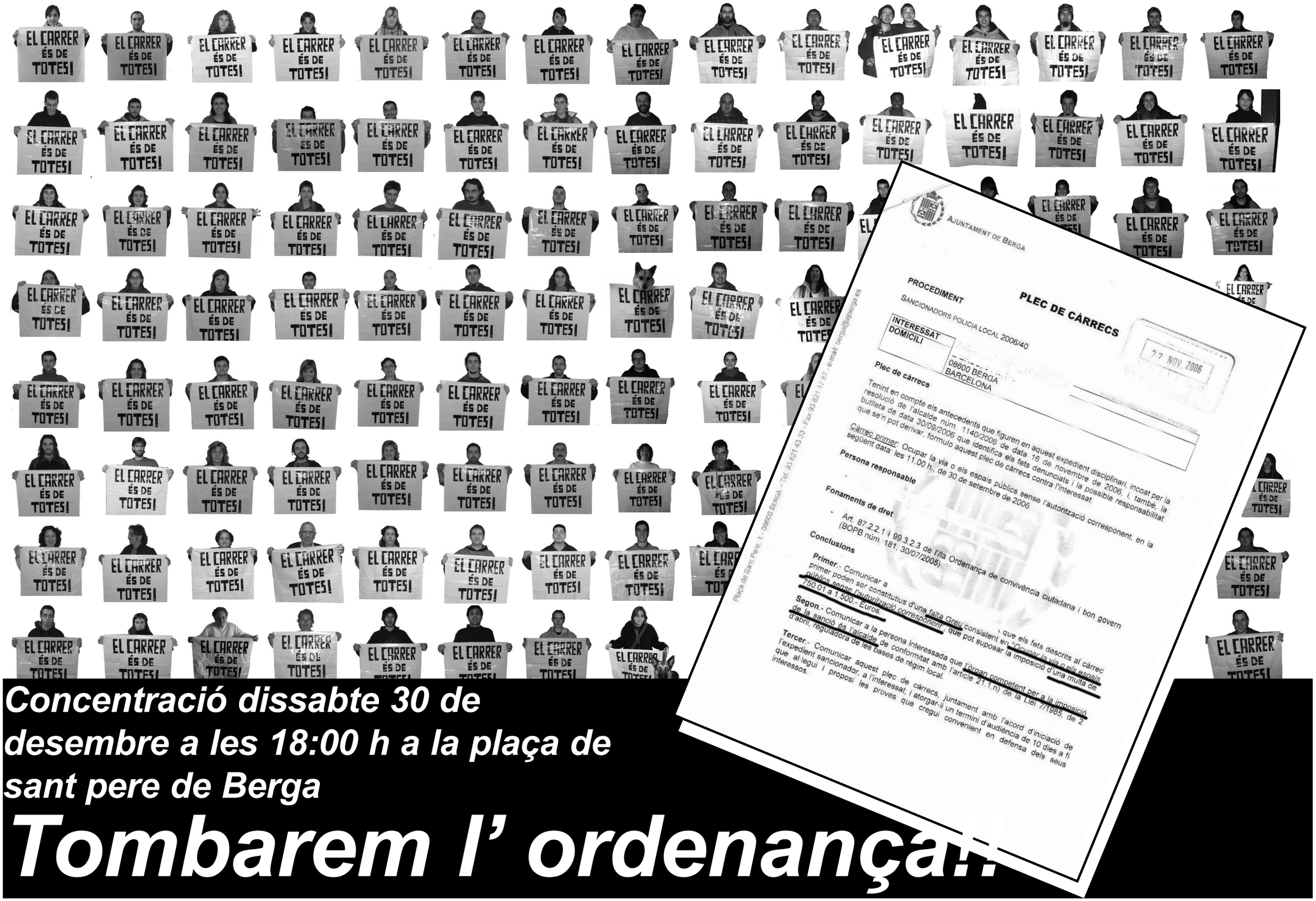

Concentració dissabte 30 de desembre a les 18:00 h a la plaça de sant pere de Berga

Tombarem l' ordenança!!

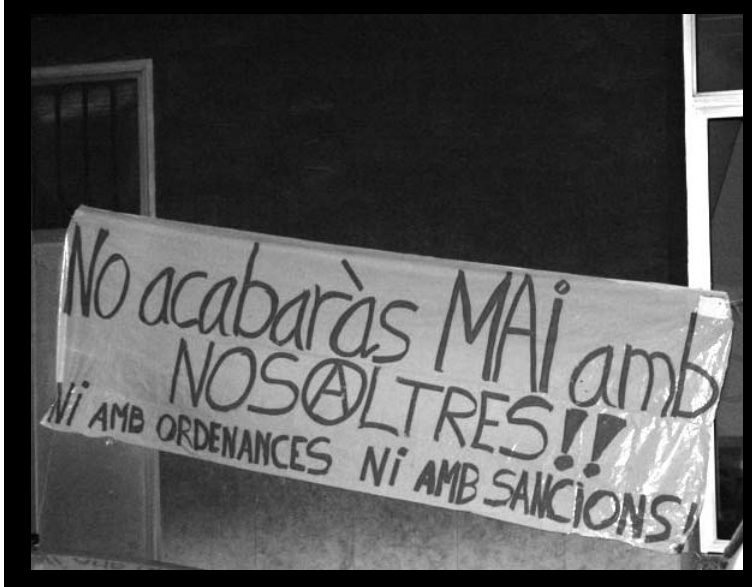

▼ *Pancartes i cartells col·locats als domicilis de l'alcalde i primer tinent d'alcalde de Berga.*

sancionar per "menystenir els drets i les llibertats dels altres" quan en realitat és l'aplicació d'aquesta ordenança la que menysté els drets i llibertats de la ciutadania.

A Berga, el procés s'endega el maig del 2005. L'ordenança apareix publicada definitivament al Butlletí Oficial de la Província de Barcelona el Juliol del mateix any, sota el títol "Ordenança de Convivència Ciutadana i Bon Govern". Després d'un procés d'exclusivitat i no participatiu a l'hora de prendre decisions que impliquen a tota la població berguedana, l'Ajuntament de Berga aprova unilateralment aquesta ordenança.

Des d'un primer moment col·lectius de joves s'oposaren directament a l'aplicació d'aquesta norma.

Destaquem d'aquesta ordenança la institucionalització de l'espai públic, a través d'articles on es determina estrictament el seu ús.

Des de la seva aparició, val a dir que l'Ajuntament de Berga no ha disposat mai dels mitjans necessaris per a la seva aplicació, i aquesta li ha estat impossible.

Davant d'aquest fet, queda encara més clar, el marge que dóna a poder-la aplicar només a aquelles persones, sectors i comportaments que puguin ser molestos, partint dels interessos institucionals.

Aquesta ordenança, i per extensió, totes aquelles que s'han elaborat i es continuen elaborant arreu de Catalunya, es caracteritzen bàsicament per la seva capacitat sancionadora. Capacitat que és donada als ens locals a través de la LBRL. Es castiga per mitjà de multes, aquelles accions que són catalogades com a "perilloses", i que responen a la voluntat de silenciar col·lectius i en general, aquell qui suposi una molèstia; sancionant actituds individuals que en cap cas, s'emmarquen en el concepte entès com a civisme.

Aquestes actituds considerades infraccions són sancionades amb multes que poden arribar als 3000€. Aquesta voluntat de sancionar abandona totalment la disposició de l'Administració a solucionar qüestions que són d'interès general, i a relegar-les en un segon o tercer terme, i tractar de deixar opaques les necessitats reals de la majoria.

◣ ***Després d'un procés d'exclusivitat i no participatiu a l'hora de prendre decisions que impliquen a tota la població berguedana, l'Ajuntament de Berga aprova unilateralment aquesta ordenança***

La Llei de Bases de Règim Local, en el seu article 140 tipifica i classifica les infraccions que comprenen les ordenances municipals. Les infraccions és classifiquen en molt greus, greus i lleus, i, aquestes en qualitat de sanció vénen determinades per multes de fins a 3000e, 1500,01e, i 750,01e respectivament.

Trobem però, que en l'ordenança de Berga, així com també en altres, les tipificacions de les infraccions no s'emmarquen en allò que l'article 140 de la LBRL posa de relleu per a la seva classificació.

Cal destacar el fet que es sanciona amb contundència les marginalitats i, lluny de treballar per eradicar-les, el què en el fons es pretén és de no fer-les visibles i amagar-les. Fet que pot conduir directament a la creació de nous conflictes ciutadans.

Existeixen alhora, les anomenades sancions accessòries, que s'introdueixen en l'article 90 de l'Ordenança referent a les sancions generals.

Aquestes, seran regulades per normativa local, sense prejudici del què la legislació sectorial o estatal estableixi per a cada cas.

Alguns exemples d'aquestes sancions accessòries són: tancament o clausura de locals i establiments, suspensió de llicències, permisos, activitat.

Cal fer especial esment als articles 95 i 96 de l'ordenança. Són aquells en què es fa referència a les obligacions de reposició i restauració i a la reparació de danys i execució subsidiària. D'aquesta manera, en l'article 95, s'obliga als "responsables" d'infraccions a "la reposició i restauració de la realitat física alterada i a l'estat en que es trobava amb anterioritat a la comissió de la infracció". Així com l'article 96, on es cita textualment: " L'ajuntament podrà realitzar subsidiàriament els treballs que, segons aquesta ordenança, hagin d'efectuar els responsables, amb càrrec a aquests de les despeses originades pels esmentats treballs, degudament justificats, sense prejudici de la imposició de sancions corresponents".

Davant la promiscuïtat de les infraccions, veiem amb evidència la capacitat limitadora i intervencionista que adquireix el consistori.

El mateix règim sancionador de l'ordenança considera responsables directes de les infraccions a totes aquelles persones que siguin titulars de llicències i autoritzacions municipals, titulars d'establiments, organitzadors d'espectacles.. Alhora que determina quins seran els requisits per a l'organització de cada tipus d'ac-

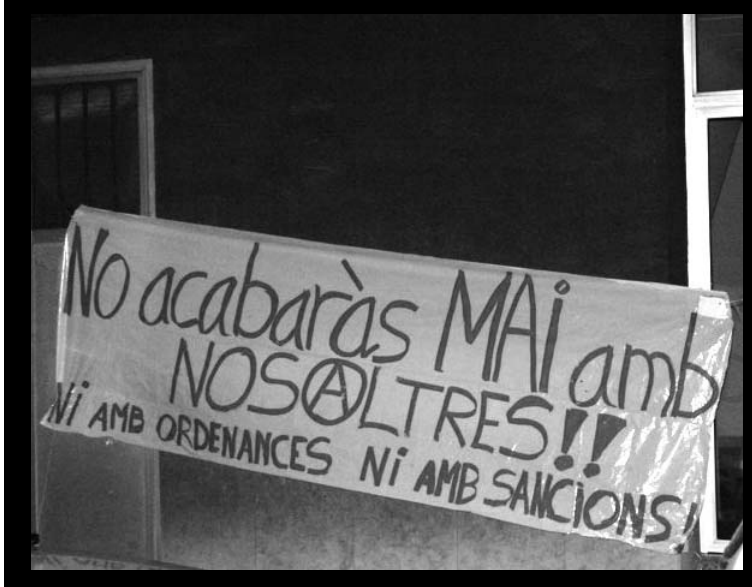

▼ *Pancartes i cartells col·locats als domicilis de l'alcalde i primer tinent d'alcalde de Berga.*

sancionar per "menystenir els drets i les llibertats dels altres" quan en realitat és l'aplicació d'aquesta ordenança la que menysté els drets i llibertats de la ciutadania.

A Berga, el procés s'endega el maig del 2005. L'ordenança apareix publicada definitivament al Butlletí Oficial de la Província de Barcelona el Juliol del mateix any, sota el títol "Ordenança de Convivència Ciutadana i Bon Govern". Després d'un procés d'exclusivitat i no participatiu a l'hora de prendre decisions que impliquen a tota la població berguedana, l'Ajuntament de Berga aprova unilateralment aquesta ordenança.

Des d'un primer moment col·lectius de joves s'oposaren directament a l'aplicació d'aquesta norma.

Destaquem d'aquesta ordenança la institucionalització de l'espai públic, a través d'articles on es determina estrictament el seu ús.

Des de la seva aparició, val a dir que l'Ajuntament de Berga no ha disposat mai dels mitjans necessaris per a la seva aplicació, i aquesta li ha estat impossible.

Davant d'aquest fet, queda encara més clar, el marge que dóna a poder-la aplicar només a aquelles persones, sectors i comportaments que puguin ser molestos, partint dels interessos institucionals.

Aquesta ordenança, i per extensió, totes aquelles que s'han elaborat i es continuen elaborant arreu de Catalunya, es caracteritzen bàsicament per la seva capacitat sancionadora. Capacitat que és donada als ens locals a través de la LBRL. Es castiga per mitjà de multes, aquelles accions que són catalogades com a "perilloses", i que responen a la voluntat de silenciar col·lectius i en general, aquell qui suposi una molèstia; sancionant actituds individuals que en cap cas, s'emmarquen en el concepte entès com a civisme.

Aquestes actituds considerades infraccions són sancionades amb multes que poden arribar als 3000€. Aquesta voluntat de sancionar abandona totalment la disposició de l'Administració a solucionar qüestions que són d'interès general, i a relegar-les en un segon o tercer terme, i tractar de deixar opaques les necessitats reals de la majoria.

◣ ***Després d'un procés d'exclusivitat i no participatiu a l'hora de prendre decisions que impliquen a tota la població berguedana, l'Ajuntament de Berga aprova unilateralment aquesta ordenança***

La Llei de Bases de Règim Local, en el seu article 140 tipifica i classifica les infraccions que comprenen les ordenances municipals. Les infraccions és classifiquen en molt greus, greus i lleus, i, aquestes en qualitat de sanció vénen determinades per multes de fins a 3000e, 1500,01e, i 750,01e respectivament.

Trobem però, que en l'ordenança de Berga, així com també en altres, les tipificacions de les infraccions no s'emmarquen en allò que l'article 140 de la LBRL posa de relleu per a la seva classificació.

Cal destacar el fet que es sanciona amb contundència les marginalitats i, lluny de treballar per eradicar-les, el què en el fons es pretén és de no fer-les visibles i amagar-les. Fet que pot conduir directament a la creació de nous conflictes ciutadans.

Existeixen alhora, les anomenades sancions accessòries, que s'introdueixen en l'article 90 de l'Ordenança referent a les sancions generals.

Aquestes, seran regulades per normativa local, sense prejudici del què la legislació sectorial o estatal estableixi per a cada cas.

Alguns exemples d'aquestes sancions accessòries són: tancament o clausura de locals i establiments, suspensió de llicències, permisos, activitat.

Cal fer especial esment als articles 95 i 96 de l'ordenança. Són aquells en què es fa referència a les obligacions de reposició i restauració i a la reparació de danys i execució subsidiària. D'aquesta manera, en l'article 95, s'obliga als "responsables" d'infraccions a "la reposició i restauració de la realitat física alterada i a l'estat en que es trobava amb anterioritat a la comissió de la infracció". Així com l'article 96, on es cita textualment: " L'ajuntament podrà realitzar subsidiàriament els treballs que, segons aquesta ordenança, hagin d'efectuar els responsables, amb càrrec a aquests de les despeses originades pels esmentats treballs, degudament justificats, sense prejudici de la imposició de sancions corresponents".

Davant la promiscuïtat de les infraccions, veiem amb evidència la capacitat limitadora i intervencionista que adquireix el consistori.

El mateix règim sancionador de l'ordenança considera responsables directes de les infraccions a totes aquelles persones que siguin titulars de llicències i autoritzacions municipals, titulars d'establiments, organitzadors d'espectacles.. Alhora que determina quins seran els requisits per a l'organització de cada tipus d'ac-

tivitats; ens trobem davant el fet que certs col·lectius populars no puguin dur a terme activitats, i per altra banda en canvi, l'espai públic quedi directament vinculat a les necessitats de les institucions, limitant, per mitjà de normes regressives, l'activitat de l'associacionisme a la ciutat.

◣ Drets que són reconeguts constitucionalment, com ara el dret de manifestació, són vulnerats a través de la present ordenança.

Si analitzem detingudament allò que és d'interès general, de seguida ens adonarem, que els últims anys no s'han caracteritzat precisament per demandes en la línia en què s'orienten les ordenances municipals, sinó al contrari; les principals reivindicacions que s'han anat esdevenint, vénen donades per necessitats col·lectives, d'una part àmplia de la població, com podrien ser la precarietat laboral i les polítiques per l'habitatge digne.

Un altre factor a destacar, el trobem en el càstig a la perillositat, ja que no es fa referència al dany causat, sinó al perill de dany que es pugui ocasionar de la realització d'una activitat determinada. El perill, en tant que abstracte, pot comportar interpretacions completament subjectives de les diferents activitats sancionades o considerades infracció. D'aquesta manera, si unim interpretacions subjectives i règim sancionador executat policialment, trobarem que condueix directament a la pràctica habitual de l'arbitrarietat; fet que no destaca per la seva novetat, sinó per l'emparament, mitjançant lleis, d'aquestes pràctiques que atempten contra la llibertat individual i col·lectiva.
En el cas berguedà, ens trobem amb una ordenança que en cap cas respon a les necessitats reals de població. Segons la pròpia disposició general de l'ordenança el seu propòsit és "l'establiment de clima de civisme, convivència social i respecte mutu que fomenti les relacions solidaries, tolerants, respectuoses entre els ciutadans i ciutadanes, establint mecanismes per corregir, i, si s'escau sancionar les actituds incíviques, negligents i irresponsables que deterioren la qualitat de vida". Si tenim en compte els problemes patits per la ciutat en els darrers anys, aquests o bé es circumscriuen en l'àmbit de les lleis penals o bé formen part de demandes col·lectives relacionades amb la millora d'equipaments i serveis socials. En cap cas, però, es pot parlar d'un clima de confrontació i problemàtica social generalitzat, malgrat que algunes veus aïllades, preses de la seva pròpia paranoia, ho hagin pregonat fins a la sacietat.

◣Hi ha una important violació a l'associacionisme, doncs no li són permeses la realització d'activitats directament derivades per la impossibilitat d'assumir els preceptes de la present ordenança. D'aquesta manera, l'activitat de les diferents entitats populars, queda directament supeditada als interessos institucionals.

Pel què fa a l'ús de la via i els espais públics, a través de l'ordenament municipal, es mostra una clara actitud prohibicionista i autoritària. L'espai públic i el lliure exercici d'activitats en ell, queda reduïda només a aquells afers dels qui es poden permetre el pagament de fiances al consistori, assumir responsabilitats que es puguin derivar de les activitats realitzades... S'intenta que els ciutadans assumeixin responsabilitats que en cap cas els corresponen, doncs s'introdueix la figura del "veí policia".
Cal destacar alguns punts concrets de l'articulat de l'ordenança, aquells que són més rellevants per la seva inversemblança.

Destaquem els següents articles:

Drets que són reconeguts constitucionalment, com ara el dret de manifestació, són vulnerats a través de la present ordenança. Un clar exemple el trobem en el seu article 27, on es diu literalment: "L'autoritat municipal facilitarà, amb els mitjans al seu abast, el lliure exercici dels drets dels ciutadans i ciutadanes reconeguts a la legislació vigent, i en especial, el de manifestació, expressió i participació en l'àmbit del municipi, sempre que es realitzi per mitjans lícits i amb autorització de l'administració competent, respectant l'organització pactada en referència a horaris, itineraris i condicions específiques". Així, si fem la comparació amb allò que la Constitució espanyola assenyala sobre els drets fonamentals i les llibertats públiques en el seu article 21.2 trobem: "En los casos de reuniones en lugares de tránsito público y manifestaciones se dará comunicación previa a la autoridad, que sólo podrá prohibirlas cuando existan razones fundadas de alteracions del orden público, con peligro para personas y bienes".

És clara la diferència entre demanar autorització a l'Administració competent, com ho anomena l'ordenança municipal, i comunicar-ho a l'autoritat.

Aquesta diferència, permet a l'Ajuntament i a l'Autoritat municipal vulnerar un dret fonamental de la manera que més li convingui.

En el seu article 18.5, en referència a l'ordre públic i la tranquil·litat ciutadana, trobem: "Tothom haurà de complir puntualment les disposicions de les autoritats i els bans de l'Alcaldia sobre conducta del veïnat i s'observarà les prohibicions especials que s'estableixin si s'escau".

És important també remarcar l'article 18.1 on "queda prohibit alterar l'ordre i la tranquil·litat pública amb escàndols, baralles, tumults i altres actituds molestes".
Com a exemple que l'ordenança no és general per tothom i va dirigida a sectors molt concrets, trobem els anteriors articles. En aquests es fa referència a allò que com a ciutadans s'exigeix, però en cap cas fa esment de les necessitats d'aquesta, alhora que sanciona fets que conduiran directament a nous conflictes i a condemnar reiteradament sectors de la ciutadania.

L'article 18 en general només considera alterar la tranquil·litat ciutadana no sotmetre's a les normes i disposicions que l'autoritat municipal promulga.

▼ Protesta al Teatre municipal al dia del lliurament dels premis de cultura ciutat de Berga

DOSSIER CENTRAL

Centrant-nos ara en el dret a la lliure expressió, cal remarcar també alguns articles que posen de manifest la retallada de llibertats que representa l'ordenança.
Destaquem allò que des del poder anomenen "contaminació visual", així doncs:

"La col·locació de cartells, pancartes, banderoles, adhesius o qualsevol altra forma de propaganda, amb fins publicitaris o no, haurà d'efectuar-se únicament en els llocs autoritzats o habilitats amb aquest efecte per l'Ajuntament...", així com: " serà prohibit expressament col·locar cartells, pancartes, adhesius o qualsevol altra forma de propaganda o publicitat, en edificis i instal·lacions municipals, en els elements del paisatge, en el mobiliari urbà i en general en tots aquells elements que situats a la via o els espais públics, estiguin destinats a prestar serveis específics a la ciutadania..." d'important esment també trobem:

"quan el cartell, la pancarta o similar s'instal·li en un bé privat però volant sobre la via pública, serà necessària, a més a més del permís del titular de l'esmentat bé, l'autorització expressa de l'Ajuntament".

Aquesta norma però, no obliga a l'Ajuntament a instal·lar un mínim d'espais públics per a l'expressió ciutadana. És per això que seguint amb l'aspecte arbitrari deixa en mans de l'Ajuntament determinar el grau i nombre de llibertat d'expressió dels ciutadans de Berga

En aquell àmbit relacionat amb l'associacionisme trobem el següent:

L'article 20, en referència a les conductes en festes populars, balls, concerts... "les celebracions de les festes populars, balls, concerts i totes aquelles activitats o actes que impliquin o puguin implicar molèsties als habitants de Berga, seran autoritzades per l'alcaldia prèvia petició per escrit dels interessats..." Reiterem de nou la buidesa de contingut que aporten aquests articles i també l'arbitrarietat de què pot arribar a disposar.

Existeix una important vulneració del dret a la llibertat d'expressió, doncs les activitats queden reduïdes a allò que el poder estableixi per a cada col·lectiu de persones. Hi ha una important violació a l'associacionisme, doncs no li són permeses la realització d'activitats directament derivades per la impossibilitat d'assumir els preceptes de la present ordenança. D'aquesta manera, l'activitat de les diferents entitats populars, queda directament supeditada als interessos institucionals.

◣ Aquesta ordenança va dirigida només contra aquells sectors marginats o bé sectors crítics amb l'actual model social. Infringeix lleis superiors tot retallant drets i llibertats reconeguts per aquestes i augmenta la capacitat sancionadora dels Ajuntaments

Aquest recull d'articles, només representa una petita part de tot allò que l'Ordenança Municipal de Berga preveu per al civisme i la convivència al poble.

En conclusió, ens trobem davant d'una ordenança que primerament no ha estat realitzada partint de la participació ciutadana, permet l'actuació subjectiva dels cossos policíacs, conté una amplitud d'interpretacions que tendeixen a l'arbitrarietat. Aquesta ordenança va dirigida només contra aquells sectors marginats o bé sectors crítics amb l'actual model social. Infringeix lleis superiors tot retallant drets i llibertats reconeguts per aquestes i augmenta la capacitat sancionadora dels Ajuntaments. És per això que des del respecte a les llibertats individuals i col·lectives l'única postura coherent és oposar-se a l'aplicació d'aquesta norma regressiva.

LA INCÍVICA

El tresor de la FAI

Berga, desembre 2006

Un republicà feredal

El tant buscat tresor de la Federació Anarquista Ibèrica (FAI) que tants pocavergonyes cercaven ha sigut trobat per l'arxiver Miquel Mir. Amb el temps i una canya, diu l'arxiver, que ens donarà a conèixer la veritable història de l'espoli portat a terme pels anarquistes i els dolents catalans del patrimoni artístic de Catalunya. Aquestes declaracions van ser fetes en una roda de premsa multitudinària i festiva. La famosa teoria que argumenta que els de la CNT-FAI "ho maten tot, ho roben tot, ho violen tot, es mengen els nens amb patates i s'ho van menjar tot" va ser difosa per el mecenes Cambó a finals de 1936. Molts anys després, exactament al 1999, l'historiador més condecorat de Catalunya, Josep Termes, va dir que durant el mes de juliol de 1936 dos-cents pistolers de la CNT-FAI es van fer els amos de Catalunya. I ara el genial arxiver senyor Mir ha descobert a un pis de Londres el tresor de la FAI segons el senyor Mir, aquest va ser robat per l'anarquista Josep S. i un amic seu i el xicot del seu fillol, ells tres van requisar totes les obres d'art de Catalunya incloses les de les esglésies i establiments religiosos.

Considero necessari respondre al senyor Miquel Mir, per mitjà de la raó. Al seu llibre de ciència ficció Entre el Roig i el Negre a la pàgina 8-9 l'arxiver diu que la soli justificava i animava la crema d'esglésies i de convents. Senyor Mir, si vol pot comprovar com durant la guerra civil a Catalunya la majoria d'establiments religiosos van ser utilitzats per les organitzacions obreres, especialment per la CNT-FAI, com locals socials, magatzems, centres culturals, etcètera. D'altra banda, la majoria d'esglésies i convents cremats, van ser cremats per creients irritats amb la jerarquia de l'església.

A la pàgina 17 diu per boca de Maurici: "Creu-me Miquel, els anarquistes érem homes de caràcter fort amb aspiracions més aviat romàntiques de regenerar la societat. Una transformació que per a molts malauradament passava per exterminar físicament els que no compartien la seva ideologia i per convèncer els ignorants de la bondat de la seva revolució". El senyor Mir s'oblida d'afegir que els anarquistes catalans violaven velletes i es menjaven els nens.

A la pàgina 35, el senyor Mir ens diu (a través d'en Maurici) que el padrí "odiava la raça humana". Aquesta definició està en consonància amb les teories de Lambroso, sobre el perfil dels delinqüents tant de moda als mitjans feixistes, eclesiàstics i nacionalistes de l'època.

A la pàgina 45 el senyor Mir, afirma que la CNT va ser fundada l'any 1911, un any després de la seva veritable fundació, mostrant-nos la seva destresa com arxiver. A la pàgina 45 i 46 el senyor Mir ens descriu als anarquistes com uns puteros i uns viciosos i afegeix que anaven a provocar als pistolers del lliure als seus locals. Es sabut per tothom que el Lliure, junt amb foment, el sometent i el govern civil de Barcelona, durant els anys 1919 i 1923 van planejar i executar fins a 350 assassinats de sindicalistes quan sortien de la feina o de casa o a la via pública, o els aplicaven la llei de fugues.

A la pàgina 61 el senyor Mir ens diu que amb la mort del Noi del Sucre, Durruti i els seus homes prenien el poder al sindicat. Al anys 20 el grup de Durruti tenia altres projectes que no pas fer-se amb la CNT, lluny d'això estava organitzant un grup revolucionari amb infraestructures i capacitat. Hauria de llegir els informes policials sobre els enemics del Noi del Sucre dins la CNT i veuria com Durruti no hi era.

A la pàgina 72 el senyor Mir diu que la mort dels germans Badia va ser obra de la FAI, quan avui es pot saber que van ser els falangistes de Girón de Velasco. Estat Català el partit dels Badia havia rebut el benefici de Mussolini ja que el Duce considerava a Estat Català com el partit feixista més important d'Espanya degut a la seva influència al govern de la Generalitat i això no ho podia consentir el falangisme de José Antonio Primo de Rivera que va fer que Girón s'ocupés del tema.

A la pàgina 97 diu que els colors de la CNT eren iguals que els de Falange. Vostè hauria de saber que Falange va copiar els colors de la CNT. Aquests colors tenen l'origen a principis de segle a Barcelona amb la fusió dels grups obrers de bandera negra i bandera roja, és a dir que el roig i negre el creen els obrers catalans en contraposició a les senyeres burgeses de les quatre barres.

A la pàgina 102 el senyor Mir ens diu que Durruti fou detingut a Fígols el 1932 i deportat a Fuerteventura. Durruti durant la vaga general de gener de 1932 fou detingut al Bar la Tranquil·litat del paral·lel de Barcelona i deportat a Guinea. Documenti's senyor Mir!

A les pàgines 105 i 106 ens diu que els anarquistes eren personal poc instruït i mancat de cultura. Al llarg del llibre Mir mostra que el seu coneixement de la història de Catalunya es basa en la lectura de pamflets de la parròquia. Caldria que Mir anés a les hemeroteques i s'adonaria que els anarquistes no eren tan rucs com ell els pinta.

A la pàgina 111 Mir afirma que els revolucionaris catalans del 36: "bevien molt i tenien les galtes vermelles i els ulls ebris de vi i de revolució". Al llarg del temps ha tingut la sort d'entrevistar molts llibertaris catalans i la majoria sobre tot els més joves eren naturistes, vegetarians i poc donats a la taverna. Tanmateix, cal que sàpiga que la cultura catalana té com a pilar fonamental de la seva gastronomia el vi.

El senyor Mir després d'una llarga fartanera de mentides, a la pàgina 115 i 117 deixa anar expressions com aquesta: "D'aquesta set de matar i robar en diuen revolució", aquestes frases són extretes literalment de les declaracions dels bisbes a la Causa General instruïda per les autoritats franquistes.

El patrimoni requisat durant la revolució va ser tornat per les autoritats franquistes durant els anys 40 per mig d'una llei feta pel cas. També es va incautar el 1939 el patrimoni sindical i es va repartir entre els organismes oficials del règim i a particulars i com vostè deu saber encara s'ha de tornar.

A la pàgina 128 parla de Puigcerdà i Antoni Martin. El senyor Mir es creu la versió dels fets que explica Josep Maria Solé i Sabaté sense contrarestar aquesta versió. Martín junt amb altres dirigents de la CNT-FAI va ser assassinat a l'interior del Bellver per elements d'Estat Català i és que cal contrastar les fonts. La frontera de Puigcerdà estava controlada per forces catalanes i a mitjans de març els ministres de hisenda del govern de Madrid del senyor Negrín decideixen juntament amb els comunistes i amb la col·laboració d'Estat Català, UGT, PSUC i ERC prendre el poder a Catalunya. Inicien l'ofensiva prenent la frontera. El que diu el senyor Mir és pura ciència ficció.

A la pàgina 149 Mir comenta que al front faltaven fusells i a la reraguarda en sobraven. Cal que sàpiga que la primera columna que surt al front d'Aragó va ser la Columna Durruti, després la d'Ortiz i aquest és queixava que no coneixia ningú, i es que la majoria dels militants van sortir amb la de Durruti i amb la d'Ortiz hi anaven molts militants rurals i joves voluntaris. La pregunta és: Qui es va quedar a la reraguarda? La resposta és fàcil, tot el PSUC, la UGT, Esquerra i la cinquena columna... La CNT va haver d'organitzar la indústria, els transports i l'activitat econòmica simplement perquè eren els únics que hi entenien d'aquestes qüestions. Qui tenia tot el temps del món per assassinar i robar patrimoni? Doncs els que no van anar al front: PSUC, UGT, ERC i Estat Català.

Per acabar només citar la nova versió sobre l'or de Moscou que a la pàgina 154 el senyor Mir ens explica. Vostè tracta als lectors d'estúpids. Senyor Mir és vostè un impresentable i quan vulgui fem un debat públic sobre el tema.

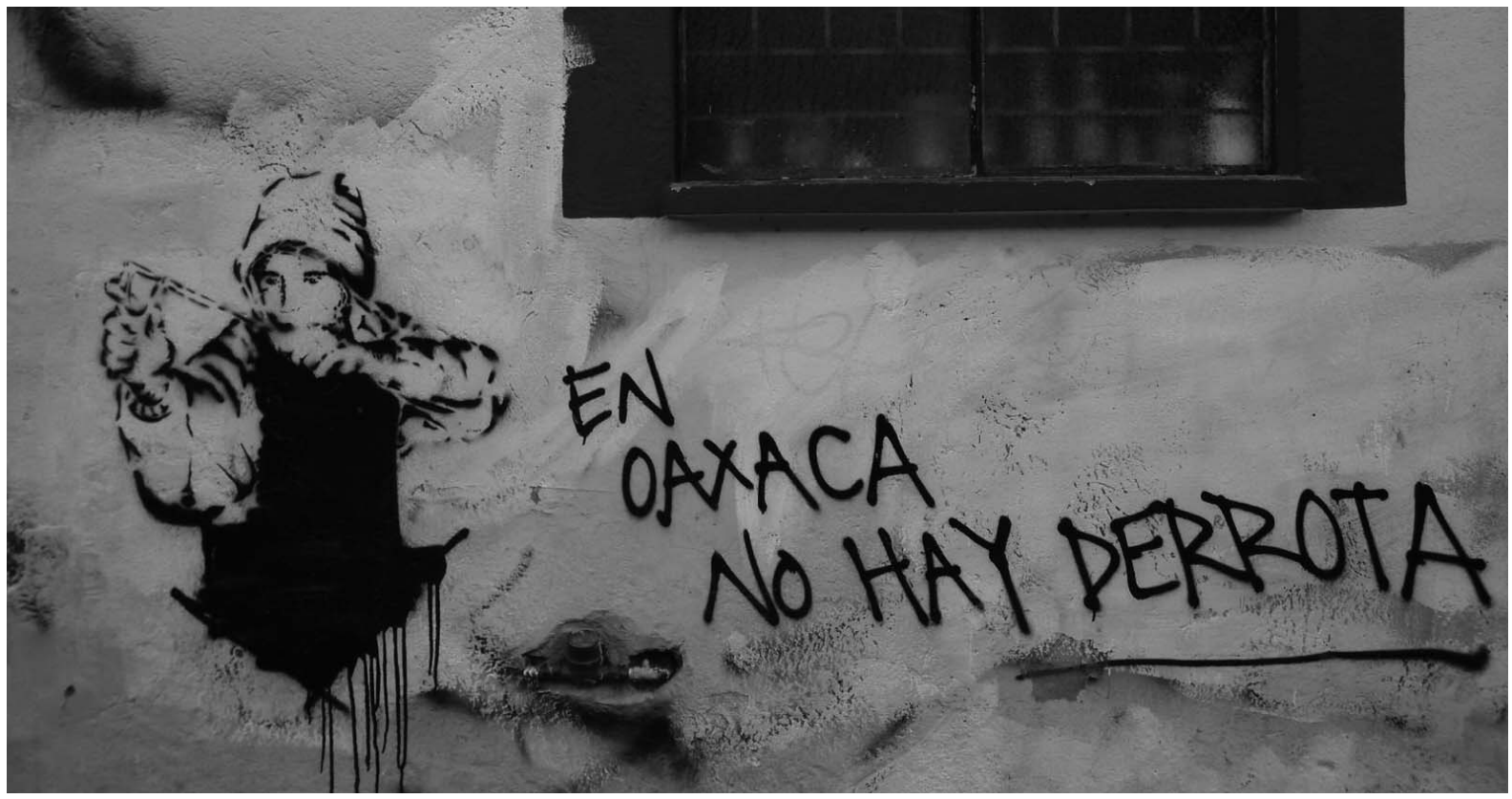

La Revolta de Oaxaca

Manresa, desembre 2006

Machete en mano!!!

Context i antecedents

Oaxaca és un Estat de Mèxic situat al sud del país, tocant a l'oceà Pacífic, així com és també el nom de la capital del mateix. Es caracteritza per ser un dels estats amb major riquesa natural i cultural, amb uns 570 municipis i fins a 16 ètnies indígenes diferents. Tot i això, presenta un agut endarreriment en educació i un alt índex d'emigració, on unes 200.000 persones fugen anualment de la misèria i la difícil situació de Oaxaca cap al nord del país o als EUA. Així, després de segles d'opressió i control per part de cacics, com també una explotació exhaustiva dels recursos naturals que encara conserven els pobles indígenes, la situació s'ha mantingut i adaptat als nous temps. Ara conviuen vells cacics amb les noves transnacionals i empreses propietat de familiars o directament de membres del govern priista de l'Estat. On el Pla "Puebla-Panamá" o el "Corredor transítsmic" són marcs i projectes ideals per tal de permetre i fomentar la militarització, expoliació i extermini de les comunitats en nom del progrés.

Ens trobem doncs en un dels estats més rics en recursos i on més persones pobres hi ha, on les grans disparitats econòmiques segueixen augmentant. Ens trobem amb un dels estats amb més alt percentatge de població indígena i, on lluny de respectar i recolzar aquesta riquesa, es beneficien econòmicament d'aquesta multiculturalitat a través del turisme. Ulises Ruiz, governador del PRI (Partido Revolucionario Institucional, conegut pels grans casos de corrupció estatal en els últims anys), expressava així les seves intencions: "En Oaxaca, el desarrollo tendrá dos pilares: el turismo y la cultura". Així, milers d'indígenes es veuen abocats a subsistir manufacturant artesania i venent-la a intermediaris que en monopolitzen els compradors i es fan d'or, o en pintorescos mercats on centenars de turistes busquen l'oferta i la figureta o la camisa autènticament indígena. Constituint un cínic atractiu, en una ciutat amb una cara neta, o maquillada, quan passeges pels carrers, però amb una misèria latent que, al rascar una mica, surt clarament entre grans façanes i edificis colonials i històrics pintats de colors.

Ulises Ruiz va arribar d'una manera molt qüestionada al poder, perseguint posteriorment al seu adversari electoral, a qui intentà empresonar. En un suposat apropament a la societat civil apresà a diversos líders socials, així com continuà l'agressió contra el diari Noticias, ja iniciada per l'anterior governador de l'Estat. Des que és al poder, ha iniciat impunement un seguit d'obres per tal de "cambiarle la imagen a Oaxaca", entre elles, modificant el Zócalo o centre de la ciutat sense consulta; o convertint el Palau de Govern en un museu, i deixant així als habitants de les comunitats sense un lloc a on pressionar i gestionar els seus assumptes. A més, en les grans construccions a tot l'estat, és per tots conegut que la constructora que en treu els sucosos beneficis és propietat del germà del governador. En la mateixa línea, i citant algun dels molts exemples, la Secretaria de Turisme té restaurants i hotels i la família de la Secretaria de Cultura és propietària d'una de les escoles particulars més cares de la ciutat. A més, Ulises Ruiz ha incrementat sense clara justificació els impostos i ha provocat també un clar deteriorament ambiental de la ciutat.

Però des de fa molts anys, mils de dones i homes lluiten organitzats a les comunitats contra la repressió, l'autoritarisme, la corrupció i la supèrbia dels governants servents dels grans empresaris de Oaxaca. L'actual rebel·lió de Oaxaca, i sobretot les formes de resistència, autodefensa i solidaritat, serien inexplicables sense la tradició mil·lenària de l' Assemblea Indígena, una forma d'organització popular, autònoma i lliure per prendre les decisions que incumbeixen a tota la comunitat.

Els fets

Oaxaca ha vingut afrontant una crisi social i política que es va aguditzar a partir del maig del 2006. En aquestes dates es va dur a terme com cada any un "plantón" de mestres a la plaza del Zócalo per reclamar millores salarials i majors prestacions així com l'anomenada rezonificación. Gairebé uns 60 mil mestres van fer presència al campament instal·lat a la plaza del Zócalo de Oaxaca. Degut a la negativa del govern davant les reclamacions, l'acampada s'anava prolongant mentre paral·lelament les eleccions s'acostaven. Davant la situació incòmode el govern va decidir desallotjar la protesta per la força. Policia, gasos lacrimògens i gas mostassa, un helicòpter i cops a tort i a dret no van poder amb els manifestants. L'agressiva intervenció policial va indignar a una bona part de la població oaxaquenya. Uns dies després les forces policials van destruir l'estació de "Radio Platón". Després d'aquests fets al col·lectiu de mestres si sumen altres organitzacions, moviments i individualitats que ja estaven solidaritzats i actius amb la lluita, conformant així l'anomenada Asamblea Popular de los Pueblos de Oaxaca (APPO). D'aquesta manera el moviment va esdevenir ampli i divers agrupant a varis sectors de la població oaxaquenya i expressant així un descontent social que ja venia de lluny.

Des d'aquests fets i durant els mesos següents la conflictivitat ha estat una constant als carrers de Oaxaca. Les intervencions policials, la persecució a la població dissident, les detencions arbitraries així com els continus atacs a ràdios i centres de contrainformació no han cesat. No s'ha aturat tampoc la contesta i la resistència per part de població en lluita que continua amb la mateixa força inicial i amb la idea i convicció d'arribar fins al final.

Dies després de que el senat dona recolzament a Ulises Ruiz, helicòpters de la marina sobrevolen Oaxaca per preparar la

les diferents entitats a sota anunciades no tenen perquè compartir les ideologies dels diferents articles de la publicació

Forn Jorba
PRODUCTES NATURALS
C/ Mossen Jacint Verdaguer, 46
Manresa
tel. 93873 13 50

LA DROGUERIA
PINTURES I DECORACIÓ
PRODUCTES DE RESTAURACIÓ
PRODUCTES QUÍMICS
ATENCIÓ PERSONALITZADA
Plaça d'Anselm i Clavé 4 Baixos
08240 Manresa
Tel. 938722516 i Fax 938720581
Web. www.ladrogueriamanresa.com
E-mail: info@ladrogueriamanresa.com

La Gerra
Micaela Sánchez Gamisans
C/ Pont de Vilomara, 89
08240 Manresa
Tel: 938733469

ocupació policiacomilitar. I és a partir del 29 d'octubre que la policia federal (PFP) entra a la ciutat i comença la repressió més brutal i agressiva que ha conduit a la situació actual. La PFP arrasa amb les barricades aixecades per la resistència popular per evitar l'ocupació i avança amb tanquetes d'aigua i helicòpters, fins a prendre el centre de la capital on s'instal·la de manera indefinida. Tot i així, sense aconseguir el control de la població que es reagrupa i torna a instal·lar barricades a la ciutat.

Arrel de la ocupació policial i militar s'organitza la setena megamarxa el 25 de novembre on dotzenes de milers de persones participen exigint la renúncia del governador i la retirada de la PFP. La marxa es reprimida durament amb porres, gas lacrimogen, llançagranades i fins i tot arma de foc que tirotegen sobre la població. Davant de la resposta popular es desencadena un segon dispositiu on detenen indiscriminadament persones pels carrers, destrueixen, saquegen i incendien edificis públics per culpar a la APPO, assalten vivendes en busca de dissidents, ataquen els llocs de socors mèdic i amenacen a organitzacions de drets humans. Inclús es té constància de que alguns detinguts han estat llençats des d'helicòpters, s'han practicat fustigaments i violacions sexuals. Hi ha rumors de que l'exèrcit mexicà entrarà a la ciutat. El resultat de la ràtzia repressiva des dels inicis del conflicte És aproximadament de uns 300 desapareguts (molts dels quals exiliats), centenars de detinguts, actualment 203, i 16 persones assassinades durant la repressió.

Mentre les corporacions mediàtiques Televisa i TV Azteca criminalitzen la rebel·lió i porten la desinformació a l'extrem, varies ràdios i mitjans lliures han estat assaltats i destruïts. L'últim és el cas de Radio Universidad, principal mitjà lliure i punt d'enllaç i element vertebrador del moviment que duia un any funcionant.

Per a més informació, podeu consultar:
http://www.asambleapopulardeoaxaca.com
http://www.kehuelga.org
http://www.vientos.info/cml
http://mexico.indymedia.org

Reportatge: Brasil

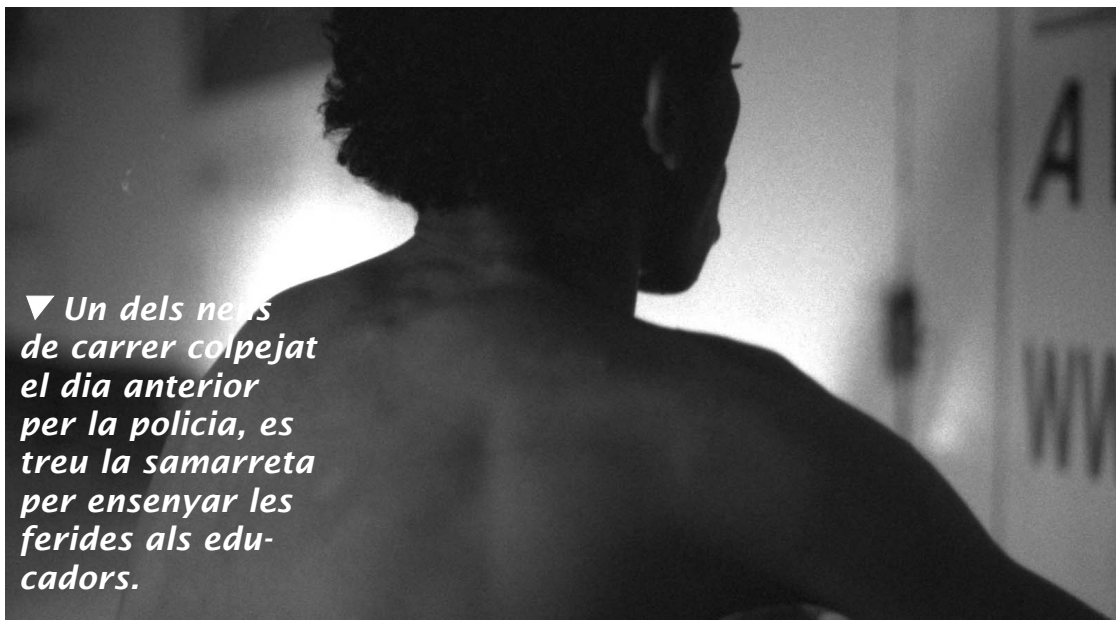

▼ Un dels nens de carrer colpejat el dia anterior per la policia, es treu la samarreta per ensenyar les ferides als educadors.

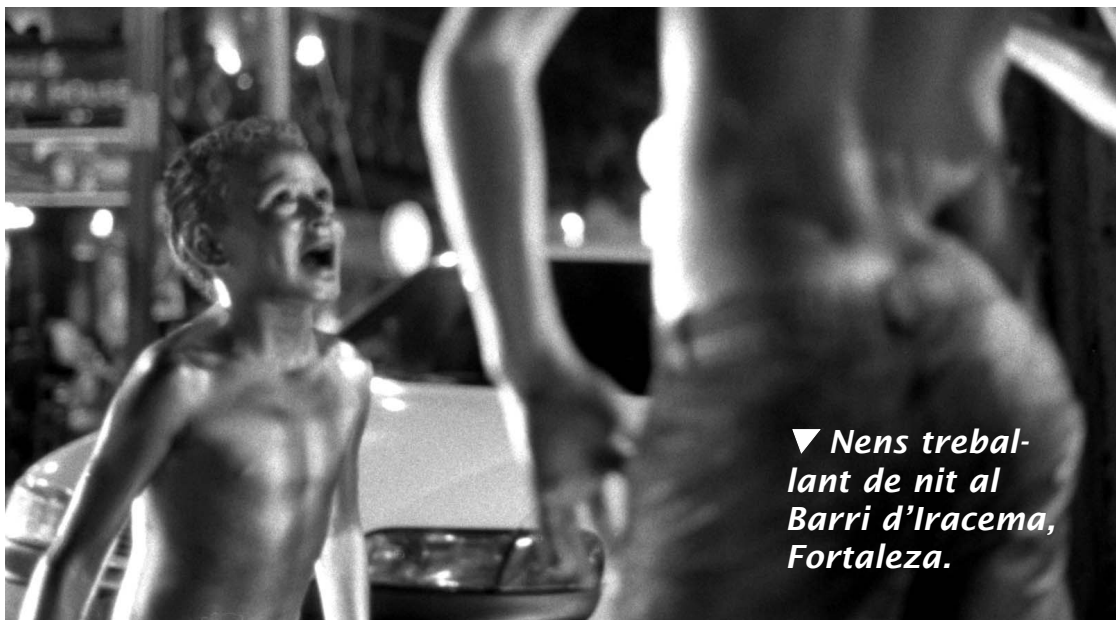

▼ Nens treballant de nit al Barri d'Iracema, Fortaleza.

▼ Malgrat la duresa de les circumstàncies, hi ha molta humanitat als carrers del Brasil.

Brasil

ObjectiuSubjectiu

A Fortaleza, nord est del Brasil, milers de nens i nenes es veuen obligats a viure i treballar al carrer per tal de poder sobreviure. Aquí la cola i el crack es barregen amb prostitució infantil, turisme sexual i violacions sistemàtiques dels drets humans per part de les autoritats policials i cossos de seguretat, que tracten els habitants de l'asfalt com a animals.

Tot apunta que la mala repartició de la riquesa (Brasil és un dels països més desequilibrats en aquest sentit), la falta d'educació, l'abandó, la constant migració cap a les ciutats, els altíssims índexs d'impunitat judicial i la potenciació d'un turisme agressiu són les principals causes del problema.

A la favela d'Oit~ao Preto, una de les més desafavorides de la ciutat, un pot trobar vivint en sis metres quadrats sis persones menors d'edat tutelats per ningú, fills de la desesperació, de cercles viciosos impossibles de trencar. Recents nascuts acompanyats tan sols per mares de tretze anys víctimes d'embarassos prematurs causats per la falta d'educació sexual, la prostitució infantil, o la violació.

Quan cau la nit, al barri d'Iracema s'omple de turistes vinguts majoritàriament d'arreu d'Europa en combois turístics. Italians, espanyols i holandesos estan al capdavant. Festa i sexe es dilueixen amb els habitants i treballadors infantils del carrer. De nit, siluetes negres surten de cacera colpejant aquells qui donen mala imatge a la ciutat, aquells que sobren, els que viuen sobre l'asfalt. Són les botes dels cossos policials.

les diferents entitats a sota anunciades no tenen perquè compartir les ideologies dels diferents articles de la publicació

SINDICAT DE MINERIA
SINDICAT D'ACTIVITATS DIVERSES
SALLENT
C./ Clos, 5. 1r pis.
08605 Sallent
tel. 938370724
CGT

Llibreria Mulce Hora
Taller de serigrafia
Centre de Documentació
Espai de recerca
Zona mèdia
C/ Riego 35
t. 93 298 99 47
08014 BCN
Lacintatinvisible

Bar la Plaça
Plaça Major. 6
Gósol
Telf: 973 37 01 89
gosul@hotmail.com

NAUCLH
SIRAID
ARTNBZ
QUATRE
ÚKPOES
IALNRT
OMUSIC
Llibreria QuatreCantons. Placeta Ciutat 12, 08600-Berga
Tel/Fax(93)8212948-4cantons@correu.vilaweb.com

Inditex, la tèxtil esclavista

Caminant pels carrers comercials de les nostres ciutats és fàcil trobar botigues com Zara, Pull & Bear, Bershka o Stradivarius. Darrera d'aquestes hi ha el grup transnacional INDITEX, un dels més poderosos del mercat tèxtil a nivell mundial.

▼ *Acció de mulheres transgrediendo davant d'un Zara*

Manresa, desembre 2006

Columna clitoriana

El grup INDITEX és una transnacional d'origen gallec que ocupa el tercer lloc en el rànquing mundial de confecció i venta de roba, amb uns enormes beneficis que augmenten anualment.

INDITEX agrupa les conegudes firmes Zara, Pull & Bear, Bershka, Stradivarius, Oisho, Massimo Dutti, Kiddy's class i Bretos entre altres. El principal accionista i fundador d'aquest imperi tèxtil és Amancio Ortega, actualment i des de fa uns anys, l'home més ric de l'Estat Espanyol.

INDITEX és present arreu del territori: a Europa té obertes 1718 botigues; a EEUU 174; a Àsia-Pacífic 18 botigues i a la resta del món 90. Tot i així el seu objectiu és ampliar aquestes xifres a Europa i al sud-est asiàtic abans del 2008.

L'enorme èxit d'INDITEX s'ha basat en models de producció com és el *just in time*; filosofia econòmica basada en la premissa que la producció es desenvolupa en relació a la demanda i per tant s'ha de començar a produir en el moment en que es rep l'ordre, utilitzant així de forma apropiada el volum i el temps de producció. L'objectiu principal d'aquest mètode és abaratir el màxim els costos de l'empresa, però la contrapartida recau sobre les treballadores en ritmes de producció molt accelerats i amb jornades inacabables. El sector empresarial alaba a A. Ortega i al seu grup per aquest salt a la fama en un temps tan reduït, però aquest miracle sense precedents no hagués estat possible sense recórrer a l'economia submergida (tan apreciada en el sector tèxtil) i al treball en condicions altament precàries que trobem en tallers, fàbriques i cooperatives subcontractades. Espais on es violen greument l'integritat física i els drets laborals de les persones que hi treballen, servint-se així de la precarietat i l'explotació. Un altre sistema utilitzat és el de la deslocalització; desplaçant la producció a països amb menys restriccions legals, amb l'objectiu d'abaratir costos i buscar condicions que afavoreixin la docilitat i la flexibilitat laboral, en perjudici de les treballadores.

Un clar exemple d'aquests mètodes és el de la ciutat de Tànger (Marroc), en aquesta ciutat el 60% dels tallers que contracten treballadores en condicions de màxima precarietat produeixen per marques espanyoles conegudes. Dins d'aquest gruix el 25% va per la marca ZARA (INDITEX), un altre 25% per MAYORAL i un altre 25% per EL CORTE INGLÉS.

Els abusos i violacions dels drets laborals són constants. La relació laboral es sol començar sense transparència en quan a les condicions, els sous no corresponen a les hores treballades que solen ser d'una mitja de 10 hores diàries (i d'entre 12 i 16 hores en temporades altes, quan des d'Espanya es demanen terminis d'entrega menors de 6 dies degut als canvis d'aparadors de botigues). El treball infantil està generalitzat, trobem nenes d'entre 12 i 16 anys ocupant llocs d'última categoria. Algunes treballen amb màquines de cosir abans dels 15 anys, les jornades i el ritme de treball equivalen al dels adults però amb un sou menor. Hi ha constància de maltractaments físics i assetjament sexual. Per descomptat, qualsevol protesta o reivindicació que puguin dur a terme les treballadores es resol amb l'acomiadament. En cas d'embaràs perden el lloc de treball i se'ls hi descompten els dies no treballats per malaltia. Per si això no fos suficient, els descompten despeses per prestacions socials que no existeixen (ja que cap obrera dels tallers està afiliada a la seguretat social), tot i que són freqüents els accidents laborals degut a l'antiguitat de la maquinària i a les condicions de falta de ventilació i de llum natural. En conseqüència, davant d'un accident laboral les despeses dels medicaments van a càrrec de l'obrera i no cobra pels dies no treballats.

Davant de les crítiques en l'àmbit públic a aquestes pràctiques miserables el conseller delegat d'INDITEX, J.M Castellano es justifica declarant sense escrúpols: "en algunos paises es malo quitar a las niñas de trabajar, porqué pueden acabar en la prostitución".

Però aquesta situació d'economia submergida la trobem en diversos països. Dins l'Estat Espanyol mateix existeixen varis tallers subcontractats on persones immigrades (generalment procedents de Xina) treballen fins a 16 hores diàries menjant i dormint en el mateix taller.

L'actitud agressiva del grup INDITEX no recau tan sols en la seva condició de transnacional i en les seves pràctiques d'explotació laboral capitalista. Amb els seus dissenys, talles i publicitat confeccionen un model de dona basat en una estandardització de la bellesa associada als cossos extremadament prims, ficticis en relació a les formes reals i diverses dels cossos femenins. Amb aquest model s'imposa també una eternització de la joventut, restringint el concepte de bellesa i negant l'existència d'aquesta en qualsevol altra edat de la vida de la dona.

Un clar exemple dels valors de l'empresa el trobem en les polítiques adreçades a les seves treballadores en l'àrea de venta. Aquestes han d'encaixar en el mateix perfil de l'ideal de dona fomentat per l'empresa, és a dir qui ven el producte ha de donar exemple. Així es donen casos com el de noies que són acomiadades pel fet d'haver augmentat de pes.

Les talles que s'ofereixen en aquests "temples de bellesa" són irreals per a la gran majoria de la població. Encarades a cossos increïblement prims i desnaturalitzats, fomenten així l'obsessió constant per aprimar-se. Potenciant així l'entrada d'aquestes noies en l'espiral de dietes, consum de fàrmacs, cosmètica, desequilibris alimentaris (anorèxia, bulímia...) i altres, amb les conseqüents frustracions, depressions i malestars psicològics i físics que genera el fet de no encaixar en el tan desitjat ideal femení.

Les diverses firmes que conformen aquest "gegant de la moda", ofereixen un fals ventall de productes encarats a les diverses edats i estils, creant així la sensació de diversitat mentre en realitat amaguen la uniformització i la imposició d'un únic concepte de bellesa al servei del seu creixement empresarial i dels beneficis econòmics.

La denuncia activa ha estat visibilitzada en vàries ciutats on la transnacional explotadora hi té establiments (Santiago de Compostela, Zaragoza, Granada, Bizcaia, Manresa, etc.). En el cas de Galícia, fa uns anys, el col·lectiu de dones *Mulheres Transgredindo* van realitzar una acció davant d'una botiga Zara, en el que una filera de dones simulaven un taller de producció tèxtil. Cada dona portava un cartell on es podien llegir frases com: "Inditex=esclavitud", "11 hores diàries = 100 euros al mes" o "Dona embaraçada, dona acomiadada". Alhora repartien octavetes denunciant les pràctiques de l'empresa. Creiem que les denuncies i les accions dirigides a desemmascarar i assenyalar les responsables de tanta misèria i explotació són de rellevant importància i urgència.

Ens diuen què és atractiu, què és agradable als nostres ulls, amb quina roba ens hem de sentir maques i desitjades. Hem arribat a l'extrem de valorar a la gent del nostre entorn per allò que consumeixen i de condicionar la nostra autoestima a la imatge física que creiem donar. No volem donar a entendre que la nostre denúncia reclama talles més grans o un mercat capitalista més "humanitari". Som conscients que les motivacions d'aquestes empreses no passen per considerar el benestar de cap persona. És per això que la nostra lluita va més enllà sent partidària d'una crítica d'arrel i de l'acció contra l'entramat capitalista-patriarcal.

El nostre cos ens ha deixat de pertànyer i ha esdevingut font d'ingressos d'aquells que es creuen amb el poder de modelar i manipular els nostres cossos i les nostres vides segons les regles del mercat.

Veiem un cop més com capitalisme i patriarcat caminen agafats de la mà, retroalimentant-se i enfortint-se mútuament, deixant-nos així ben clar que la lluita contra l'un ha de ser la lluita contra l'altre.

Manresa, desembre 2006

Ali i Oli (greatest hits)

The Clash

En la història més recent, pocs moviments contraculturals han causat més revulsiu que el punk que sorgí a Anglaterra a finals dels anys 70. The Clash, una de les bandes claus d'aquest període, ens deixaren un important llegat d'actitud, resistència, compromís i consciència política i social en forma de música. "*De seguida me'n vaig adonar, o et feies fort o t'esclafaven*" The Clash

"En aquella època, a Anglaterra, sentíem que la societat s'estava fent miques (...) la situació era prerrevolucionària, valia la pena implicar-se, que el canvi estava a l'abast de la mà. Avui dia, la situació és diferent. El diner compra la política, és la 'dòlar-democràcia'. Els polítics es mofen dels nostres problemes, per això el 60% de la gent no vota." Joe Strummer

A mitjans dels 70's, debilitada per la crisi econòmica i social, Anglaterra estava a punt d'explotar. L'elevat nivell d'atur, les revoltes racials i juvenils, l'activitat de la IRA i la creixent sensació de caos, portaven el país cap a un clima de crispació. Aquesta situació sumada a tota una generació de joves desencantats i rebotats amb la societat que els havia vist créixer, propicià l'adveniment del pon.

Enmig d'un fort bullici contracultural, naixerà el punk a Anglaterra plena de noves bandes buscant un nou so, però seran bàsicament dues les que acapararan l'atenció del moment: Els Sex Pistols i The Clash. Els primers duien una línea més provocadora i transgressora a primera vista, d'actitud més nihilista i de trencar amb tabus i esclafar així la moral tradicional. Els Clash, no tan escandalosos des d'un principi, tot i que mantenint un fort esperit punk, buscaven un missatge més polític i de consciència, de sentir que "*podiem canviar el món*", com diu un seguidor en el disc "From Here to Eternity".

A nivell pràctic, la banda s'origina a través del nou moviment okupa que sorgeix a Anglaterra als anys 70's. Enmig de la crisis, les cases buides en desús els permetrà tan tenir un lloc per viure com per assajar. Però la història comença quan John Mellor (Joe Strummer), forma els 101ers, amb un cert èxit però de poca durada, ja que Mick Jones (guitarra) i Paul Simonon (baixista), li proposaran, al conèixer-lo, unir-se al nou projecte. Mick és un fanàtic dels New York Dolls, pioners en l'actitud transgressora i imatge provocadora, i a més s'ha quedat sol després que els seus antics companys l'abandonen per formar els Damned, banda clau també en el panorama punk. També els nordamericans Ramones impressionen i influeixen la nova banda. Així, un temps després de firmar per la CBS, graben el primer disc "*The Clash*", punk ple d'energia i actitud. Però al finalitzar el bateria els abandona per diferències ideològiques. A partir d'aquí aniran creixent mentre busquen un bateria que els convenci, quan finalment el troben després de provar-ne més de 200, és en Topper Headon. Amb ell queda complerta la formació que integrarà els millors anys dels Clash.

En el segon disc, "*Give'em enough rope*" aniran més cap a un estil rock dur, i entraran al mercat nord-americà.

L'evolució a partir d'aquí els portarà al que per molts és considerat el millor treball: "*London Calling*" (1979), que fou un èxit mundial, i compost d'estils molt variats com punk, reggae, swing, rock'n'roll, disco, soul... inclassificable en definitiva. Això, per un cantó, desconcertarà el públic, però per l'altra suposarà una innovació sense precedents en el punk i el panorama del moment. El disc és considerat dels millors de la història del rock, inclús la revista Rolling Stone el qualificà com el millor dels 80's. Però Strummer no es mostrarà mai dòcil en aquests tipus de reconeixements, dient, quan la societat de compositors de Londres els premia fa pocs anys per la contribució a la música cantada en anglès: "*Van tardar vint anys a adonar-se'n. Abans se'ns emportaven presos pel mateix*"

A partir dels 80's, amb la pujada de Margaret Teatcher al poder i amb la nova situació mundial, els compromisos polítics de la banda s'endureixen, destacant la postura de Joe, i treuen el disc "*Sandinista*", un triple LP que en un principi havia de ser doble, i que venen a un preu baixíssim per tal de fer-lo accessible a tothom tot i no generar beneficis. Amb la pròpia banda com a productors i un concepte molt obert tan de la música, com del món, realitzen una important denúncia i una defensa de la justícia social a nivell mundial. "*Estàvem interessats en qualsevol cosa que els diaris no expliquessin. Érem molt curiosos (...)Vem voler explicar-ho als joves anglesos...*"

Amb el cinquè àlbum "*Combat Rock*", tornen als orígens punk rock, la línea inicial del grup, tornant a crear potents temes amb molt d'èxit. Després d'aquí el grup s'anirà desgastant ràpidament, per problemes del bateria amb l'heroïna i d'altres disputes internes. El 1986 es desintegren i cadascú s'embarca en projectes en solitari.

Pel què fa a d'implicació política, s'ha de dir que als concerts sovint lluïen samarretes de les RAF, grup armat alemany anticapitalista i de tendència comunista. Tot i que no es volgueren encasillar mai com a anarquistes o marxistes, fa pocs anys Strummer comentava: "*Volíem canviar el món, i la única alternativa que podíem oferir era el socialisme*". També participaren activament en uns disturbis que protagonitzaren negres contra la policia, tot i que ells eren blancs. D'aquí en sortí la cançó White Riot (Revolta Blanca)

Joe Strummer, principal ideòleg del grup i cantant, passà els anys següents embarcat en altres projectes, però mai perdé l'actitud combativa. Així, fa alguns anys defensà a un grup de joves que havien devastat Amsterdam, qualificant les luxoses vitrines d'aquesta ciutat com una "*provocació*". Igualment, l'octubre del 1999 declarava a un periodista, sense escapar-se-li el riure, que ell no era una celebritat, sinó una llegenda. "*Llegendari significa que tothom coneix el que has fet, però que estàs acabat; mentre que cèlebre vol dir que tothom coneix el que has fet, però que a més ets ric*"

Malauradament i lamentat per a molts, Joe Strummer morí ara fa 4 anys, el 22 de desembre del 2002 a Anglaterra. Així parlava un antic ídol dels clash, amb veu emocionada "*Saben què representen The Clash? va dirigir a tota una generació, l'educà musical i políticament. Va canviar la nostra vida*"

Les influències posteriors de la banda han estat moltes i variades, però per esmentar-ne alguna que ens toca més d'aprop tenim els Kortatu, que al principi van sortir pràcticament com uns Clash bascos, en quan a estètica, actitud, lletres, missatge i música, inclús versionant algun tema com Jimmy Jazz, així com els posteriors Negu Gorriak. També en Mano Negra trobem moltes similituds com l'enfoc obert de barrejar estils musicals molt distants, en la posada en escena, com en vàries versions als concerts. Finalment, La Fúria, una banda sorgida a partir de gent de Maniàtica i Banda Jachís, que tocaven exclusivament temes dels Clash traduïts al castellà, "*Por algo más que por gusto*" és el nom del disc.

white riot (revolta blanca)

Revolta blanca, jo vull disturbis / revolta blanca, el meu propi disturbi!
La gent negre té molts problemes / però ells no es preocupen llançant el totxo
La gent blanca va a l'escola / on els ensenyen com ser estúpids
I tohom fa el que els diuen que facin / i ningú vol anar a la presó!
Tot el poder està en mans / de la gent lo suficientment rica com per comprar-lo
Mentre caminem pels carrers / molt covardament per intentar-ho
Et fas amb el control de la situació / o acates ordres?
Estàs anant cap endarrere / o vas cap endavant?

Tecnologies de vigilància

En aquesta sèrie d'articles sobre el control social s'ha dit que el nivell del discurs és massa teòric. Per tal de resumir i aclarir una mica tot plegat, així com amb la intenció de fer una aportació més pragmàtica, voldríem ara descriure un xic les tecnologies de que disposen els sistemes de vigilància i centrar-nos sobre la vigilància que s'exerceix sobre les persones de manera individualitzada.

Del món, desembre 2006

G.

Aquestes tecnologies de vigilància consten de dos eixos bàsics: d'una banda tenim les tecnologies d'informació i comunicació (TIC) basada, com ja s'ha dit, en la constant creació d'arxius (policial, institucional, mèdic, bibliotecari). I de l'altre, tenim les tecnologies de vigilància, que podríem –per tal de simplificar una mica- dividir entre la vigilància concreta i la vigilància virtual.

Els arxius electrònics

Com ja hem assenyalat, l'elaboració constant d'arxius en la nostra vida quotidiana va deixant un rastre enorme del que nosaltres fem. Constantment anem deixant 'empremtes digitals' arreu on anem. En primer lloc existeix l'arxiu bancari. Tots els nostres moviments des que obrim un compte queden emmagatzemats. Això implica tots el impostos, les quotes, les subscripcions, les feines i el sous, els crèdits, l'economia personal i tantes més. Per descomptat, si emprem targeta de crèdit, la quantitat d'informació que anem deixant es multiplica : viatges (si traiem diners a l'estranger, paguem benzina o peatges), tendències de consum (tendències culturals, tendències alimentàries, nivell de vida)... Només en l'arxiu bancari donem una informació enorme de la nostra vida i les nostres preferències. També existeixen els arxius institucionals (antecedents laborals, antecedents judicials, estudis, lloc de naixement, lloc de residència, vehicles, etc.). Afegim-hi les bases de dades dels arxius sanitaris (accidents, malalties físiques, informes psiquiàtrics, al·lèrgies, medicacions...) i els arxius bibliotecaris, per exemple (des del moment que les biblioteques mantenen arxius informàtics dels moviments).

I cal fer un esment especial als arxius policials. Els arxius es nodreixen de tres fonts bàsiques d'informació; les de les brigades d'informació dels cossos policials, el recull de les identificacions, sancions, antecedents policials, faltes, condemnes i delictes i d'altres informacions aconseguides per infiltrats o xivatos.

En aquest punt és important assenyalar tres fets. En primer lloc, que és aquí on comença l'elaboració d'un perfil sociopolític de la persona. És cert que les empreses i els partits polítics empren dades per elaborar perfils –de consumidors o votants potencial als que s'ha d'anar a seduir–, però només els policies i els serveis secrets tenen una carta de presentació o una clau d'accés privilegiada per tenir accés a tots els bancs de dades. I el creuament de totes aquestes dades poden donar una idea molt encertada, propera, del que som, perquè totes les nostres empremtes digitals van disseminant molt tíssima informació sobre el que fem. A aquesta imatge electrònica que deixem, se l'ha anomenat "dataimatge", i és una nova personalitat -electrònica- que viatja per la xarxa sense que nosaltres hi tinguem res a dir. Amb tanta informació disponible, és senzill passar de conèixer allò què fem a el què som o el què pensem. En definitiva ens definim a través dels nostres actes.

Finalment hi ha el tema de les tecnologies de seguiment. Aquestes tecnologies emprades pel seguiment de persones en concret han estat enormement desenvolupades. Han arribat a un punt que espanta. Des de la clàssica punxada del telèfon a l'existència del Googleheart han canviat molt les coses. Existeixen zooms enormes, micros direccionals capaços de captar converses de més d'un quilòmetre de distància tot i aïllant el so; càmeres que graven infrarojos, d'altres que capturen a distància pantalles d'ordinador reproduint-les en un altre ordinador; rastrejadors GPS que permeten seguir sobre un radar els moviments d'un vehicle o d'una persona, (de fet tot mòbil funciona com un GPS). La tecnologia de seguiment està tan desenvolupada que les coses que s'arriben a llegir al respecte dels progressos esgarrifen. Es pot reconèixer una persona per la fotografia d'una cara, per la fotografia d'un iris, d'una cuixa amb pantalons arrapats o d'un floc de cabells. Per l'ADN que queda en una cigarreta, en unes ulleres o en simple cabell. De fet ja s'estan establint bases de dades d'ADN, i recentment, es comença a proposar la creació d'una base de dades de registres d'ADN centralitzada a l'estat espanyol. A Europa ja s'han començat 'proves pilot'. A França, per exemple, s'estableixen des de ja fa mes d'un any bases de dades amb els ADN de tots els presos. A Anglaterra s'ha proposat crear un document d'identitat amb una sèrie indentificatòria relacionada amb l'ADN de la persona. A més, i des de ja fa molt de temps, al País Basc, hi ha hagut identificacions arran de l'ADN d'un militant obtinguda a través d'una colilla recollida en un bar de nit. La saliva, sabeu.

A tota aquesta tecnologia de la identificació, que va des de la mesura d'una petjada al terra a la colilla recollida en un bar, se l'anomena "biometria". És doncs la mesura del cos per tal de poder establir bases de dades complertes i augmentar la capacitat d'identificar les persones perimetrades. Si la base de dades es complerta, la imatge congelada d'un floc de cabells que surt de la gorra, una foto de l'iris o una pestanya poden delatar, designar i identificar.

Davant el fet que el problema real que té el poder no és el d'aconseguir informació sinó el de processar-la hem de fer-hi alguna reflexió. Hi ha d'haver algú que analitzi les dades i generi perfils de cada persona. Caldria un equip humà innumerable per a processar tota la informació, fins i tot només per llegir la d'una persona. Si bé poden emmagamatzemar-se una infinitat de dades, cal una persona que les contrasti. Però malgrat això, que és ben cert, la gravetat està en que potencialment, hi ha qui té accés a tota aquesta informació. Només ha de desitjar-la.

Per tecnologies de vigilància concreta entendrem les tecnologies que permeten la identificació de persones. Una ciutat és, avui en dia, un munt de ciment travessat per una xarxa d'ulls i nervis cablejats. A cada carrer on hi ha un caixer automàtic, hi ha una càmera que grava la porta, i amb això, tot allò que passa per davant. En les artèries principals de la xarxa viària la proliferació de càmeres de trànsit ha estat espectacular. També ho ha estat el desenvolupament d'una xarxa de videovigilància al metro, estacions de tren i aeroports. Sempre legitimades entorn la idea de seguretat, aquestes xarxes controlen, en realitat, els moviments. També, encara que de manera més esporàdica (de moment, tot arribarà) també s'han col·locat càmeres de seguretat ciutadana (Plaça George Orwell de Barcelona o carrer Major de Berga).

Un altre cop es podrà dir que no existeixen suficients funcionaris per processar totes les imatges; però altre cop, el fet de tenir accés a les imatges en cas de necessitat és significatiu d'un perill que encara està per desenvolupar-se plenament (encara que ja ha començat). Tampoc podem oblidar els efectes de la disciplina -descrits per Foucault- que genera: n'hi ha prou en saber que s'està vigilat per contenir els moviments. Aquesta és, per exemple, la lògica del radars a les carreteres que eviten que anem massa ràpid per la possibilitat que el radar estigui present en algun lloc ocult.

La vigilància virtual

Per vigilància virtual entendrem totes les que es fan a la xarxa: Les "cookies" o galetes de rastrejament, deixades en el nostre ordinador quan té accés a determinades webs i que permeten posteriorment a determinades persones seguir el rastre del nostre ordinador per la xarxa. Els "trojans", que permeten a una altre persona entrar en nostre ordinador quan està connectat a la xarxa. Les portes del darrera en els

les diferents entitats a sota anunciades no tenen perquè compartir les ideologies dels diferents articles de la publicació

c/ de la sabateria (Manresa)
casal els carlins cuina vegetariana

C/ passeig, 7
telf· 8321164
Santpedor

KAMILOSETAS MUSKARA
DISTRIBUIDORA ANTIAUTORITÀRIA
APARTAT 32 25310 AGRAMUNT (LLEIDA)
www.nodo50/kamilosetas
kamilosetas@nodo50.org

BAR DINAMIC
DESAYUNOS
TAPAS VARIADAS
PLATOS COMBINADOS
Estació, 16 - Telf 837 08 02 08650 Sallent

Control social

correus electrònics, que permeten a d'altres persones accedir al nostre correu. Els documents escrits en "word" des d'un ordinador tenen la seva empremta, podent-se rastrejar l'ordinador on va escriure's aquell text.

L'encarregat d'informàtica d'una empresa que far servir connexions a internet té accés a molta més informació dels treballadors que el propi director, des dels seus moviments a la xarxa en hores de treball fins la clau del seus correus electrònics. Però quan és la pròpia direcció la que planeja el control dels treballadors a través de mecanismes informàtics, la cosa esdevé malaltissa.

Treballadors del sector dels operadors telefònics han denunciat que, a través de les TIC, poden controlar el temps de descans entre trucada i trucada (que ha de ser inferior a 8 segons, per exemple), podent escoltar, en qualsevol moment, qualsevol conversa i establir patrons de comportament.

Como lamentava John Grace, un dels antics membres de la comissió de protecció de dades del Canadà, "l'ús invasiu i indiscriminat de l'ordinador en la recopilació, emmagatzemant i comparació de dades personals per a propòsits benignes o malignes redueix als individus a mercaderies, subordina els valors humans a la mera eficàcia".

La centralització de dades

Ara ha començat una creuada a favor de la centralització de dades. Ens prometen un Document d'Identitat electrònic, per exemple, que ens facilitarà els moviments, o la centralització de les dades institucionals per evitar-nos les amargues derives burocràtiques. Però darrera de tant paternalisme, ¿Quins perills existeixen? ¿ Per què no existeix un debat sobre les centralitzacions de les dades? ¿A tothom li sembla inofensiu? ¿Per què no forma part de cap debat públic pràcticament enlloc? A Europa hi ha hagut debats, conquerint la minsa terra de poder tenir accés a aquest banc de dades per tal de poder-hi corregir errors. S'han detectat moltes irregularitats i actuacions en funció de perfils creats a través de la unificació de dades que han estat tractats d'anticonstitucionals o liberticides, perquè els funcionaris actuen de manera discriminatòria en funció de les dades que tenen.

D'altra banda caldria preguntar-se: ¿quines transformacions estem patint des d'un punt de vista personal, antropològic inclús, en saber que els nostres actes son vigilats d'una manera quasi constant? ¿Com es modifica el comportament humà? ¿Quines conseqüències psicològiques pot tenir? ¿quines repercussions sobre la subjectivitat? ¿Quina relació mantenen exactament vigilància i llibertat, seguretat i llibertat?

El sistema informàtic Shengen va proposar la unificació del control de les dades bancàries, de comunicacions, de transports (moviments) i de dades sanitàries en una mateixa base de dades. Aquestes dades son creuades amb les dades dels serveis secrets i és una idea proposada debatuda i decidida per especialistes en seguretat de la Comunitat Europea. Els policies de sempre. I com ja s'ha dit, els governs canvien, els policies no.

I finalment, és clar, s'ha de fer una reflexió sobre els serveis secrets. Hi ha un grup de persones que té accés a tota la tecnologia, a tots els arxius amb les seves les dades i a tots els registres d'imatges. ¿És prudent que un grup de persones tingui una clau d'accés a totes les informacions dites nominals? ¿Quin poder real ostenten? ¿I si formessin, després d'una previsible fase de corrupció (la temptació del poder absolut), una corporació, un clan, una secta, una màfia? ...En definitiva ¿Qui vigila els vigilants?

Davant de tanta paranoia feta carn, sembla que només hi hagi tres camins. Un, la claudicació a la por i el sotmetiment a l'instint gregari del ramat. El segon, mantenir l'esperit i l'actitud crítica amb transparència. Jo sóc aquest o aquesta, penso així i ho dic, assumint totes les conseqüències; ja que no es pot evitar el control, avançar-se amb ell i dir el que es pensa i fer el que es diu. Té l'avantatge de mantenir una postura ètica en un temps de deriva postmoderna on la senzilla postura ètica és una postura de rebel·lió i combat. El tercer, és clar, és informar-se bé i ser prudents, molt prudents, malaltissament prudents, perquè d'escollir aquesta tercera opció, només la prudència ens mantindrà lliures.

El perill lliberticida resideix en què es disparen els mecanismes de l'anomenada "sospita categorial" (una reflexió entorn aquest fet ha estat publicada en el número 20 d'aquesta mateixa publicació). Les dades acaben configurant etiquetes que degeneren fàcilment en un mecanisme de sospita obsessiva, insana, però el que és més greu; alegal. La determinació de la perillositat d'una persona en funció de la seva "dataimatge" i l'adaptació de l'actuació o resposta a donar en funció d'aquestes dades ens situa a les persones en un marc desigual davant la intervenció policial. És una avantsala de les polítiques de perillositat, de les actuacions preventives, en les que les persones perimetrades ho són en funció de les seves costums, i el tracte desigual d'aquestes persones en funció de la seva dataimatge trenca el principi d'igualtat davant la llei.

De totes maneres, l'apropament d'interessos ocults queda latent en un informe del consell europeu de novembre del 2001. "El millor control de les persones entrant a la zona Schengen conduirà a millorar la seguretat interior", però no sense afegir que "les persones potencialment perilloses a les quals les reunions en reagrupaments internacionals ha de ser evitada".

Malgrat tot, el que cal recordar de manera insistent, és que la lògica del control social es basa en una estratègia doble, i les tecnologies de la vigilància van unides per necessitat als mecanismes de legitimitat. El que és alarmant és l'absència total de preocupació de la ciutadania de la línea orweliana en les nostres societats contemporànies. La passivitat total enfront un avenç imparable cap a la unificació dels bancs de dades, el passaport o el document d'identitat electrònic.

Ens ha de fer por, no el que es fa avui en dia amb les tecnologies de la vigilància i les estratègies de control social, sinó en el que pot arribar a passar. El perill rau en què s'està instal·lant un dispositiu de vigilància i control que pot arribar a desencadenar conseqüències preocupants i difícilment calculables, hores d'ara. I cal que, en la societat civil, es comenci a percebre el perill. Només això pot suposar un avanç considerable.

les diferents entitats a sota anunciades no tenen perquè compartir les ideologies dels diferents articles de la publicació

CIRCUS TANSIA
Circ músical deambulant
Contacte: 692 76 22 19.

ANUNCIA'T AL PÈSOL NEGRE!

Bar porró
c/Major (Manresa)

LA FONT DEL BALÇ
CAFÈ-BAR MUSICAL
GIRONELLA

Consumint fins la mort

Manresa, desembre 2006

Inconsumible

Quan consumir és una de les activitats que més feliços ens fa és que alguna cosa no va bé. Significa que la nostra vida és tan monòtona i avorrida que necessita d'allò material per a donar-li un toc diferent.

Ara que s'apropa l'època nadalenca, consumir productes innecessaris és una de les pràctiques més habituals entre la població occidental. Durant aquests dies, la participació més important que tenim els ciutadans és la de passejar la targeta de crèdit per un gran centre comercial. El paper que estem jugant com a consumidors està agafant més importància que el què al llarg de la història havíem jugat com a productors. Ara ja no fa falta que produïm, per això ja hi ha "els pobrets del tercer món".

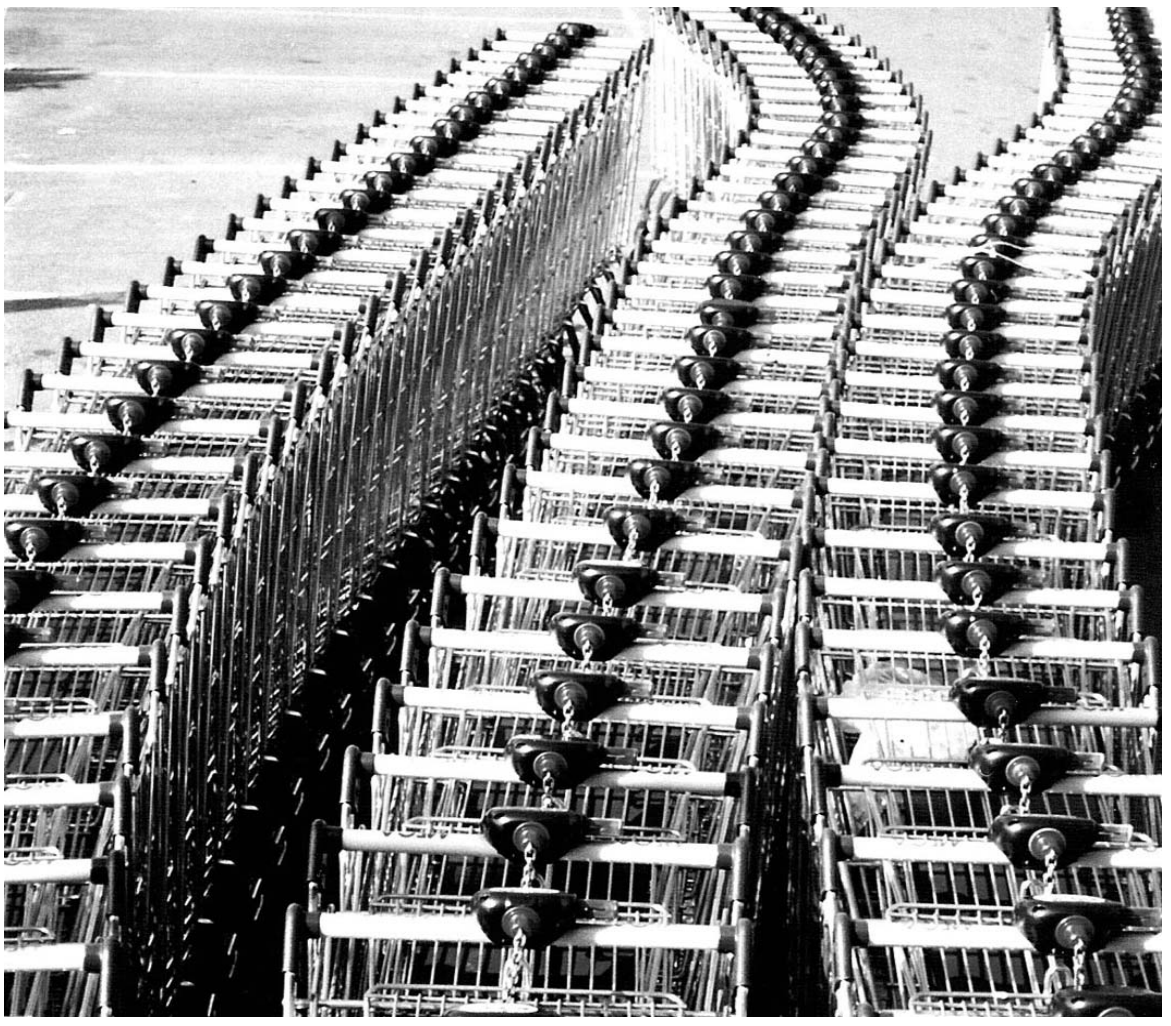

Als grans centres de consum ja hi ha preparades les joguines per a les nenes i per als nens: per a elles una nina, que si fos de mida real vindria a tenir una talla 34 i es maquillaria per agradar al seu xicot. Per a ells un súper soldat o policia, defensors de la pau i la justícia que lluiten contra el terrorista dolent.

A tot arreu es celebra durant aquestes dates el naixement "del nostre salvador". A tot arreu menys (irònicament) a Betlem, per què les forces d'ocupació del ideòleg sionista Ben-Gurión està duent a terme un extermini sistemàtic de tot un poble davant dels nostres ulls. El soldat israelià dispara amb la seva arma, mentre el consumidor espanyol compra joguines al seu fill provinent d'aquest estat.

Les ofensives de les campanyes de publicitat intenten que derivem la nostra opció de compra cap a les urnes dels veritables amos del món (les grans empreses multinacionals). Consumint inútilment estem participant en aquest circ democràtic on tot està decidit amb antelació. Les empreses que més mal realitzen, més publicitat dediquen per a la millora de la seva imatge. Els solidaris ja no són els què es juguen la vida per una causa justa, sinó aquells que utilitzen un 0,00001% dels seus diners per a què "els desafavorits" morin d'aquí a dos dies enlloc d'avui.

Consumim indistintament perfums per fer més bona olor, bambes per estar més guapos, cotxes nous per córrer més. Al consumir ens sentim més vius. Però en realitat contribuïm a la mort en vida d'una societat esquizofrènica que no li importa el què li està passant al seu veí. És igual si el perfum ha estat provat amb la vivisecció; que les bambes hagin estat elaborades mitjançant l'explotació infantil; que el cotxe que ens hem comprat sigui de la marca que finança al senyor Bush en la seva carrera electoral. Tant ens fa que consumint aquests productes estiguem provant productes corrosius amb éssers sensibles indefensos, estiguem forçant al nen de 8 anys a treballar 12 hores al dia i estiguem bombardejant (entre altres) al poble iraquià. O en altres paraules: ens és indiferent que al consumir aquests productes estiguem experimentant amb en Bobby, explotant a l'Edil o violant a la Yahira. Perquè el què importa és sentir-nos bé i per això hem de seguir els models de consum que ens han imposat.

El fàstic que ens fan aquestes dates prové de l'estupidesa d'aquesta societat. El nostre model de consum és el què està acabant amb l'existència de la humanitat. Nosaltres no necessitem consumir impulsivament per sentir-nos feliços. I això vol dir que com a mínim donem un sentit a la nostra vida, a la nostra lluita, que ens fa diferents a tota la resta. I això vol dir que potser podrem contribuir a què en Bobby sigui lliure, a què l'Edil no hagi de treballar i a què la Yahira no sigui violada.

Què és la llibertat?

Berga, desembre 2006

Klara and Co

Llibertat... quina paraula més bonica,per mi significa la inexistència del control, que ningú et digui el que has de fer, com has de ser i comportar-te. Simplement la possibilitat total d'elecció, de triar el camí que vols seguir,sense barreres ni traves. Sempre i quant no influeixis en la llibertat dels altres. Aquesta seria la meva definició de llibertat,d'anarquia.

La qüestió ve quan es comença a sentir, de manera continuada aquesta paraula de boca de feixistes;de tota la dreta i "esquerra" més maquillada i podrida, que tenen els collons de venir i demanar llibertat, argumentant que vivim en una democràcia on el dret d'expressió és fonamental. Sobre això dir dues coses; la primera, si estem en un país en el qual representa, i dic representa perquè simplement representa, que la gent és lliure és precisament perquè la dictadura franquista es va "acabar",millor dit maquillar. Ells van aniquilar tota llibertat ,per tant ara no té cap sentit que demanin una cosa que sempre han negat al poble. La segona, ells demanen llibertat(per expressar-se, per actuar...) i la societat, si més no en gran nombre, oblida el passat i creu que tenen dret a ella, i nosaltres els antifeixistes ens cardem i tenim que continuar avançant sols, sense ajuda, ja que per molt que es digui, en aquest país no ens podem expressar, no podem dir el que pensem , ja que si estàs encontre del poder no tens veu ni vot.

En resum ells demanen llibertat, i es veu que el pasta no importa, es veu que hi tenen tot el dret del món i nosaltres que mai no hem canviat el discurs, que sempre em predicat per la llibertat sens continua negant, tornem a ser una altre vegada els criminals, els violents...

Per si no fos poc important canviar el significat de la paraula llibertat, també o fan amb la paraula feixista, que en els últims temps ens l'hem hagut de sentir dir més d'un cop per als veritables feixistes.

Com pot tenir coherència un fatxa que titlla de feixistes als antifeixistes, llavors segons ells ara em canviat els papers, nosaltres som els fatxes que priven la llibertat i ells són els anarquistes que la defensen. És simplement patètic. Avui en dia ens intenten fer creure que ser antifeixista vol dir ser un feixista, ja que si estàs encontre quelcom i li prives la llibertat ets un fatxa, però és que ser antifeixista vol dir, la unió la barreja entre dues coses:

-tolerància en tots els aspectes.
-atac i destrucció de tota mena de sistema opressor que negui la llibertat personal

Es a dir, es pot arriba a tolera tot, excepte la intolerància envers lo extrany,diferent...

En definitiva, que diràn el que voldràn, seguiran especulant i difamant, però seguirem estan aquí; pensant, cridant, actuant, boicotejant, molestant al sistema, per molt que desprès ens anomenin una cosa tan fastigosa com la que són ells

Mitjans de comunicació: al servei de qui?

Manresa, desembre2006

Norinfo

Alguna gent encara creu que els mitjans de comunicació oficials estan al servei del ciutadà. Per comprendre però quin és el veritable paper que juguen a la societat actual hem d'entendre en primer lloc, d'on prové el seu finançament. La imparcialitat informativa que haurien de defensar pot ser àmpliament qüestionada si sabem, per exemple, que els mitjans de comunicació privats, estan finançats directa o indirectament pels sectors amb més poder econòmic de la societat. Els principals canals de ràdio, televisió i premsa compten amb la participació de bancs, grans grups editorials o empreses destinades a tot tipus de negoci (Telefonia, Electricitat, Sector Immobiliari,...). No és d'estranyar el contingut que ofereix Tele5 si sabem que la principal empresa accionista (amb un 50,1% de participació) és Mediaset, un hòlding de televisió privada que controla a Itàlia 3 cadenes de Televisió (Canal5, Italia1, Retequattro) i que compta amb l'expresident italià Silvio Berlusconni com a un dels màxims responsables del seu Consell de Direcció. O que el grup de comunicació Vocento (propietària del diari ABC) compta actualment amb un 13% de la seva participació. O que fins a l'any 2003, el Dresdner Bank tenia el 24'7% d'aquesta cadena. Les accions que fins fa poc tenia el Banco Santander Central Hispano a Antena3, o el BBVA i Telefonica a Tele-5 ens poden ajudar a corroborar la teoria que el contingut dels mitjans de comunicació depèn directament dels interessos de les grans empreses. Sabent tot això no és difícil entendre quin tractament realitzaran d'una pràctica com l'okupació, que qüestiona l'especulació i defensa l'accés a un habitatge digne. Per què els Bancs i Caixes són els principals interessats en el manteniment dels preus elevats dels pisos, que els permet enriquirse a costa de les hipoteques de la gent i de les accions que tenen en empreses del sector de la construcció.

La concentració dels mitjans de comunicació en poques mans és un factor que sense cap mena de dubte estimula el pensament únic. El Grupo Planeta d'en José Manuel Lara per exemple, té una gran quantitat d'accions al canal de televisió Antena3, a la ràdio Onda 0 o als diaris "La Razón", "Avui" o "ADN". Per la seva banda, el grupo Prisa, amb Jesús de Polanco al capdavant, és propietat de la "Cadena SER" i del diari "El País" al mateix temps. Més del quaranta per cent de la informació internacional que realitzen les agències publicitàries a l'Amèrica Llatina prové de "l'Agencia Efe". No hi ha la possibilitat de contrarestar la notícia per què les fonts resulten ser sempre les mateixes (l'Agencia Efe depèn de la Sociedad Estatal de Participaciones Industriales, igual que Rtve i Ràdio Nacional de España).

Els mitjans de comunicació públics no escapen de l'enorme influència de les empreses. Per poder competir amb les empreses privades, que compten moltes vegades amb un capital més elevat, "es veuen obligades" a dependre cada cop més de la seva publicitat. A més a més, deriven gran quantitat dels seus processos productius d'informació (i per tan dels seus diners) a grups d'empreses com "Mediapro", que tan poden realitzar estudis d'audiències com produccions cinematogràfiques.

L'enorme poder que s'ha atorgat als mitjans de comunicació està tenint ja no només una enorme influència sobre el pensament dels espectadors i espectadores, sinó també sobre les decisions polítiques. Alguns dels exemples més recents d'aquesta influència es pot veure amb l'interès que van demostrar alguns dels mitjans en l'elaboració de les Noves Ordenances Cíviques de diferents ciutats, ressaltant notícies irrellevants, sobredimensionant conductes puntuals, tot donant la sensació que ciutats com la de Barcelona estaven immerses en un enorme caos. Les preocupacions dels ciutadans sembla que passin a ser llavors els pixats dels joves borratxos o les pintades a les parets, enlloc de la manca d'un habitatge assequible o d'un treball digne.

Tot i així no hem d'oblidar que els mitjans de comunicació i els polítics comparteixen la majoria de vegades objectius comuns i que per tan, esdevenen l'altaveu del seu discurs. La notícia només existeix en boca del polític, perquè últimament només sentim les seves declaracions. Els primers dies de la guerra a l'Iraq en van ser un bon exemple: la sobreinformació que donava el Pentàgon a través de discursos totalment preparats pels think-thanks estadounidencs sobre el desenvolupament de la guerra, no deixava temps suficient al periodisme per contrarestar les notícies o per exposar-ne algunes més. Semblava que la guerra es produïa a les sales de conferències, que les morts no existien, per què no hi havia temps per parar-se a comptar. La nena bombardejada no sortia, però si el president Bush elevant el poder de la democràcia.

Els mitjans de comunicació oficials són elementals pel manteniment d'aquesta pau social basada en les injustícies. Per això es fa tan important elaborar o donar suport als mitjans de contrainformació existents. Per poder tenir accés a una informació lliure d'interessos econòmics i d'acord amb la realitat actual. No et creguis les seves mentides!

Senyors, jo no vull pintar pedraforques!

Berga, desembre 2006

Mar

"Nena però això que t'agrada a tu ja ho pots fer sempre, i ho pots fer per tu, fes un Pedraforca ben maco que segur que la iaia te'l compra pel menjador del tiet que s'està fent una casa aquí dalt i l'altre dia vaig passar pel Carrer Major i n'hi havia, i ben cars que eren!"

Si que n'hi havien, i si que eren cars, i si que es venien, que bé! A la vegada que continuen generant confusió de conceptes, a casa nostra (Oh Gran Pàtria Berguedana, poblada de llogarrets idíl·lics i de bucòlics paisatges on el geni pot esperar la musa que acostuma a presentar-se materialitzada en el mil·lenari pont de Pedret —primavera, estiu, tardor o hivern, a escollir—, en el nostre símbol natural-celestial Pedraforca o en la sempre popular –entengui's popular com a "propietat del poble"- Festa Màxima) continua patrocinant-se una idea rància del mercat de l'Art (EN MAJÚSCULES!) on l'Artista gairebé sempre és un senyor molt respectable, que gairebé sempre és el mateix, que gairebé sempre fa el mateix –he parlat de les estacions de l'any, que tan joc de llums ens donen?-, que gairebé sempre el patrocinen els mateixos i que gairebé sempre és acceptat pel col·lectiu d'artistes municipals (de sempre).

No se'm malinterpreti, a títol personal no tinc res en contra ni del patrimoni historicocultural, ni del de la humanitat (quina?). Contra el que tinc moltes coses a dir, i no crec ser la única, és contra l'ambigüitat del concepte "art" que es pot tenir visitant els centres de difusió cultural d'aquesta ciutat. Senyors, tot això que vostès, amb tanta paciència, tècnica i ànim de lucre es dediquen a fer per després ser catalogat públicament "art" no existeix objectivament com a tal, sinó que és (i és un concepte molt més que respectable, no en dubto gens) artesania –de la mes fina en alguns casos-. El problema és que el problema ja fa molts anys que en el convuls i qüestionable mercat de l'art ja està superat, i s'ha aconseguit diferenciar entre "art" i "artesania" de manera que aquesta continuïtat que la vella escola té aquí està caducadacaducadíssima.

L'altre problema més problema és l'exclusivitat (i el domini de conceptes) d'aquesta producció-difusió cultural. Aquí els "artistes" són sempre els mateixos, i difícilment es tindrà en consideració l'obra de ningú que no doni el perfil adequat (edat avançada, gènere masculí, posició social privilegiada i un nom –que aquí tothom en té un eh!-) i especialment si se't va acudir néixer fa pocs anys, dona i amb ganes de canviar alguna coseta. I si penses dir que tu no vols vendre el què fas a preus desorbitats, resulta que et caves la tomba per morir-te de gana ja que t'estàs desprestigiant a tu mateix@.

No dic que la nostra comarca no hagi generat expectatives artístiques més que considerables en els últims anys, però casualment aquestes desapareixen en direcció a la gran ciutat al cap de poc temps, degut a la falta de difusió d'una "altra" idea dins d'aquest sistema, on l'art és igual a cuadre-mimètic-caríssim i on, per tant, només poden arribar-hi la gent "de la cultura" i "dels diners" —que no m'acaba de quedar clar on és la Frontera—.

Senyors, no vull que s'exclamin, només que sàpiguen que hi ha coses que bullen –sí! En aquest sentit també!- i que hi ha lloc per tots, però que s'ha de generar (a poc a poquet, que no ens exaltéssim tan de cop) un canvi de mentalitat en molts sentits, i aquest és un d'ells perquè senyors, jo no vull haver de pintar pedraforques

El metropocentrisme o oblidant Barna i la seva llògica

"La gran ciutat [ens porta a] la desintegració de la societat en individus, cadascú guiat pels seus principis privats i perseguint els seus propis fins". F. Engels

Del món, desembre 2006

Un converç emerita

Per metropocentrisme entenc definir una realitat penosa d'efectes perversos per la realitat alternativa al model capitalista de gestió social d'arreu dels Països Catalans. Podem partir d'una premissa agafada de la sociologia, i és que la metròpoli té dinàmiques i conseqüències pròpies, inclòs sobre la "vida mental", ja que "la complexitat i l'extensió de l'existència metropolitana imposen puntualitat, calculabilitat, exactitud". Clar i català: nervis, estres i mala llet amb la gent més propera. Tot i això, val a dir que es dona la gran paradoxa, assenyalada per Jacobs, que l'espai urbà, malgrat ser net i endreçadet, esta social i espiritualment mort, excepte on la vida és mantinguda, paradoxalment, pel soroll, la congestió i el caos.

El metropocentrisme és; en primer lloc; el fet que tot succeeixi a la metròpoli. Es baixa sovint, es puja poc. Quan més gran sigui el nucli urbá, més desplaçaments d)activistes rep i menys desplaçaments realitzen els militants cap a nuclis més petits. Aquesta falta de solidaritat, o millor dit, el fet que la solidaritat sigui, en sentit geogràfic, unidireccional, s'hauria d'analitzar algun dia en profunditat. En aquest sentit em sembla perillós el fet que el Pèsol Negre vagi derivant feines cap a nuclis amb major densitats de població. En aquest sentit, ja s'està veien una nova orientació al pèsol, amb un increment notable de notícies de Barna. Apareix el perill que una publicació que va néixer i créixer com a eina local, sigui engolida per les notícies de la metrópoli, mil cop repetides ja en diversos mitjans antagonistes. A més, dona la sensació que els fets de Barna siguin més interessants o més importants que els de les nostres comarques; francament, podem tenir-ne dubtes. Potser no son pas tan espectaculars, o potser l'espectacle es propi de les metròpoli, però al Berguedà s'està fent una bona feina, una carrera de fons, menys espectacular, però més interessant mirat en el seu conjunt. Menys metropolitana en la seva dinàmica, però més madura, sense deixar-se guiar per la pressa i d'immediatesa, fent feina a llarg ter. L'oblit d'aquesta realitat podria suposar evidenciar el primers símptomes de metropocentrisme al Pèsol?

El metropocentirsme és, en segon lloc, el fet que no hi hagi desplaçaments cap a poblacions de comarques quan s'hi donen activitats festives, alternatives o purament polítiques. Mai hi haurà més dues-centes persones en una manifestació a Berga, perquè quasi bé mai pujaran els companys de la metròpoli a participar d'aquestes activitats, que els hi resulten alienes. Amb excepcions, és cert. Però durant la Patum passada, amb tota la complexitat que la seva organització requeria, les mostres de solidaritat van ser més aviat minses. Aquestes maneres de viure la realitat política i social es contagia, i si bé es baixa sovint a Barcelona a recolzar determinats actes, no ens entra el cap convocar la solidaritat de la gent de la metròpoli. Sembla quasi impensable o disbaratat. Paral·lelament la metròpoli es mostra de vegades més solidària amb fets ocorreguts a Mèxic o a l'orient mitjà que amb fets ocorreguts a les comarques veïnes. Paradoxes de la globalització que desdibuixa un món on un altre continent queda més a prop que la comarca veïna. Alguns fet recents com concerts o concentracions davant dels jutjats de Barcelona, lla falta de participació en algunes activitats de caràcter nacional a Berga, en son una bona prova. Quan més petit i més allunyat de la metròpoli sigui la població, menys suport solidari de la militància rebrà. Manresa menys que Barna, Berga menys que Manresa, i els petit municipis completament oblidats per la solidaritat militant en la seva discreta gesta.

El metropocentrisme és, en tercer lloc, un problema sociopolític que caldria corregir. La metròpoli, enlloc de beure de la sana complicitat entre diferents col·lectius del país, prefereix seguir abduït per les ocultes directrius del clavegueram, i perseverar en la lluita fratricida entre els diferents moviments antagonistes a las societat de mercat. Degut a la alineació que la metròpoli imposa a nivell comunicatiu, afectiu i relacional, difícilment s'hi donen relacions saludables entre els activistes. Insisteix el sociòleg: a la ciutat no hi ha amics ni enemics; tots son alhora estanys i veïns. A la ciutat les persones mostren, cada vegada més, una actitud reservada i hastiada. Pretenen portar la modernitat, la novetat, el no-va-més, però en realitat només aconsegueixen distanciar-se de les relacions marcadament íntimes de la comunitat. Així els hi va : desenes de col·lectius independentistes que no poden fer-se, tres anarcosindicats que no treballen junts. Els dissidents de la vida de Brian. Quan a la metròpoli dos col·lectius de l'EI o del anarcosindicalisme no es poden veure ni per fer unes cervesetes, a comarques la sintonia sol ser bona (de moment i que duri, si aconseguim no viciar la dinàmica en el més pur estil metropolità). Sembla fins i tot que, amb el temps, s'estan superant de manera definitiva les absurdes diferències del segle passat que ens van dividir per fer-los vèncer. Si bé certs funcionaris no dediquen tanta energia a comarques a fomentar la divisió, també ho és que el metropocentrisme ha ajudat a aquesta estratègia exportant una falsa diferència. La realitat aquí és que, superant models teòrics caducs, un col·lectiu llibertari s'ha aliat amb el col·lectiu de l'EI per composar la candidatura de les CUP, en bona connivència amb els col·lectius purament anarquistes. I és que aquestes categoritzacions ja no reflecteixen ben bé la nova realitat social i política. El mateix amb la ràdio, les festes o diferents associacions populars

Aquest és el camí. El metropolitans podrien prendre exemple, enlloc de contaminar les seves dinàmiques viciades i contraproduents... Cal exportar aquesta dinàmica de superació de velles diferències que multipliquen el potencial de les lluites, i que no responen a cap realitat política i social del segle XXI. Cal aïllar les lluites intestines dels metropolitans abduïts per la seva alienació comunicacional, tan metropolitana.

El metropocentrisme fa creure als metropolitans que no passa res més enllà dels seus barris i les pantalles del seus ordinadors. Per a ells, la realitat mediatitzada està més a prop que qualsevol poble de comarques; Itoiz els hi queda més a prop que port del conte, Venècia o Càdiz més a prop que Manlleu o Sallent. Llàstima per a ells, que ignoren un país per descobrir. En quant als habitants de comarques, la nostra tasca és, si no invertir la direcció del contagi, com a mínim evitar que les dinàmiques viciades del metropocentrisme ens envaeixi l'anima i la bona feina social.

Hi ha un despotisme de les dinàmiques polítiques, i és aquest metropocentrisme. I cal urgentment posar-lo en entredit.

les diferents entitats a sota anunciades no tenen perquè compartir les ideologies dels diferents articles de la publicació

Grencodis
Si vols passar una bona estona, Vine!
Plaça Pare Claret, 4 Tel. 938370752
08650 SALLENT

BAR ginesta
pl. Maragall·2
08600·Berga
Tel· 93 822 00 67

Bicilindrics
Bi.cilindrics, s.c.p.
C/ Raval, s/n
08272 Sant Fruitós de Bages
Telèfon i fax: 93 876 03 09
Especialitat en Moto Guzzi
Fanàtics de les OSSA i DUCATI
Servei DERBI i KAWASAKI
Mòbil: 639 11 25 58
web: http://personal2.redestb.es/bi.cilindrics
Persona de contacte: Pep.
e-mail:bi.cilindrics@retemail.es

Complements
Roba Informal
Articles de regal
CRIT
Tattoos
Piercing
C/ St. Joan Bta. de la Salle, 32 - Tel./Fax. 93 875 11 50
08241 - MANRESA

Ressenyes

Basura Total 2

Autoproduït

Berga, octubre 2006

GbX

Aquest CD es una recopilació d'iniciatives sense futur produïda per Daniel Inalambrico, dedicada en aquest cas a l'Honorable President sortint de la Generalitat de Catalunya, suposem des de l'admiració. Al llarg del CD, que té 34 pistes trobem interessants i rupturistes propostes a través de veus i teclats, bàsicament. Son cançons populars sorgides de no cantautors, en que la màquina és reivindicada com a part autora (així com els tècnics i obrers que la van programar, sense submissions jeràrquiques a l'homo sapiens (El Ataque de la Basura Radioactiva, en referència a les màquines CT-655, PT-87 i PT-20 entre d'altres). El productor destaca clares influències positives des de Kropotkin a Kraftwerck, Eskorbuto o Salvat-Papasseit, entre d'altres. "ABR cree que hay que romper con las divisiones juego, estudio, arte, trabajo, música, ideologia, etc. para dar paso a la vida vivida plenamente sin limitaciones estúpidas". En el joc en qüestió trobem la lliure expressió de l'amor, la reflexió, o el cabreig per part d'individus i col·lectius diversos, d'on sorgeixen les cançons, entre d'altres :"Em fa mal la cresta" versió nostrada de Cantautor Català sobre els problemes de ser punkie, "Mata la Música" de S.M.S (2a Generación), iniciativa a base de melodies de mòbil, "Las multitudes son un estorbo", d'ABR, arrel d'una investigació sobre la contaminació acústica de Barcelona; pura melancolia per qualsevol neorural de torn, "Me dijiste 15 dias", de Mr. Propper, que reflexiona sobre els problemes de neteja i convivència a casa o "Odio odiar", de Metralleta, emotiva cançó sobre el fàstic quotidià.

Basura Total 2. El trobareu a les millors cases okupades i distribuidores alternatives.
Esperant que els autors disculpin l'atreviment, fins una altra. Mort als crítics.

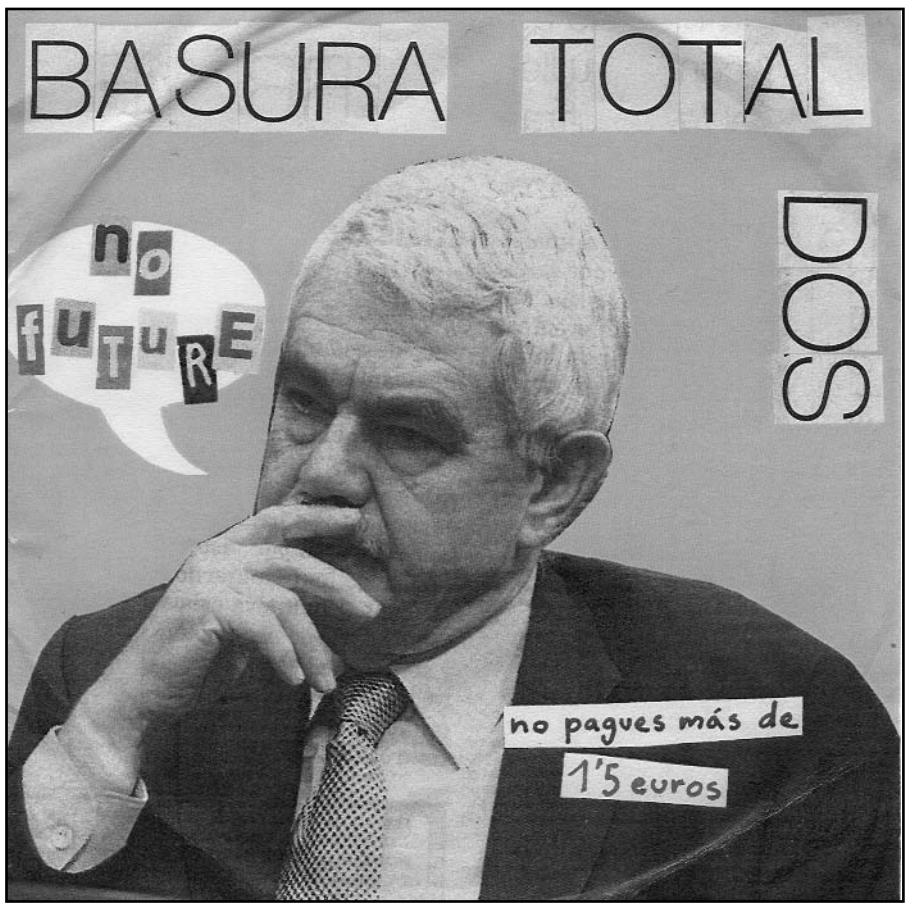

Poesia

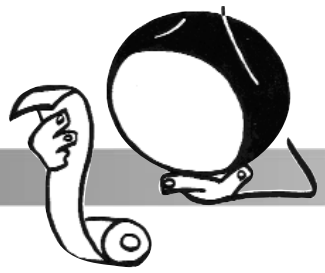

Nominals i gargotes

Extravies extraradis i cúbits per enèssima vegada. Desconfigures simbòliques de paper de vidre; no endebades, estan deslligades de qualsevol queafer de raó pura, larvada o desvirgada a cops de verga grandiloqüent.

Tergiverses brins de metall i li canvies els ulls a David Bowie. És que no pot ser que tan sovint estiguis (en subjuntiu) a favor dels psicotròpics de Càncer o Capricorn, alada Niva! Recorda que, fugisseres, les tràcies fèmines cabdellen espurnes espúries d'Empúries i que, malgrat el rebombori d'ivori, avancen vers (blanc) l'ombra allargassada, arrabassada (pel Tibidabo), malintencionada i desratitzada –des del 97- de l'home que va poder regnar els crucigrames tenyits de porpra suau.

Lo regidor de Font Ollera

Agenda

BARCELONA

▶Xª Marxa contra les presons - 31 de Desembre de 2006
Prou Presons - Llibertat pres@s

12h. WAD-RAS. Presó Dones.
c/Dr. Trueta. L4 Bogatell.
Marxa, Vermut, Postals.
17h. ZONA FRANCA.Centre d'Internament d'Inmigrants.
Carrer E Zona C. Bus 110 - 109 - 21.
Concentració i Batukada.
20h. MODEL. Presó Homes.
c/ Entença. L2 Entença.
Marxa de Torxes amb l'Orquesta del Metal.

BAGES

▶Festa amb dj's

Dia i hora: 31 de desembre a partir de la 01h.
Lloc: CNT Manresa-CSO Valldaura (c/Jorbetes, núm. 15, Manresa).

▶Kafeta Tremenda

Dia i hora: cada divendres de 20h. a 02h.
Lloc: CSO La Tremenda (c/Hospital núm. 24-26, Manresa).

VALLÈS ORIENTAL

Dijous 5 de gener 2006 a les 12 h trobada al cementiri de Sant Celoni en record del company Quico Sabaté.

les diferents entitats a sota anunciades no tenen perquè compartir les ideologies dels diferents articles de la publicació

FES-TE SÒCIA DEL

CENTRE D'ESTUDIS JOSEP ESTER BORRÀS

El Centre d'Estudis Josep Ester Borràs és una entitat cultural i sense ànim de lucre, dedicada a la recerca, documentació i difusió de la història social de l'Alt Llobregat. Igualment, fomenta el debat sobre història i pensament, en especial l'antiautoritati, alhora que organitzen actes de difusió cultural diversos i ofereim recursos pedagògics. Per poder tirar endavant aquest ampli projecte cal que hi siguem totes.

OMPLE LA BUTLLETA I FES-NOS-LA ARRIBAR A L'APARTAT DE CORREUS 16 DE BERGA 08600.

Jo..... **com a titular del següent número de compte:**

Autoritzo el cobrament mensual com a soci del Centre d'Estudis Josep Ester Borràs de la quantitat de:
3e 6e 10e .....e (indica quantitat, superior a 10 euros)

Carrer.....**Número**.....**Pis**....
Localitat.....**CP**.....**Província**.....
Correu electrònic.....

Firma

Ateneu Columna Terra i Llibertat

"Pecat i incivisme són categories que serveixen per estigmatitzar en aquelles persones que no es sotmeten i tots dos conceptes responen a la mateixa moral cristiana i a la mateixa lògica del poder".

Berga, desembre 2006

Pep i Tu, Barrikada

Ens trobem a la seu social de l'Ateneu Columna Terra i Llibertat de Berga, situat al carrer del balç numero 4 baixos esquerra, amb membres d'aquest col·lectiu. Aquest col·lectiu també ha estat sancionat en aplicació de la normativa de civisme i bon govern.

Què és l'Ateneu Columna Terra i Llibertat?
L'ateneu és una organització social i cultural sense ànim de lucre dedicada a la difusió dels pensaments i les pràctiques anarquistes.

Des de quan existiu?
Existim des del 2001, tanmateix aquesta seu social la vam inaugurar al 2003. Abans del 2003 compartíem el local amb el Centre d'Estudis Josep Ester Borràs, aquí al costat.

▼ *Protesta al Teatre Municipal*

Quines activitats dueu a terme?
Fem activitats molt variades. Xerrades, exposicions, cinefòrums i debats sobre temàtiques molt diverses des de l'òptica de l'antiautoritarisme, també fomentem el debat sobre el pensament i les pràctiques anarquistes. També fem campanyes de difusió de la Idea i de denúncia de les injustícies d'aquest sistema que ens ha tocat viure. Fem sopars antirepressius i fomentem la creació artística en tots els terrenys, en funció dels interessos dels associats.

Vosaltres també heu estat multats en aplicació de la nova ordenança de civisme...
Si, nosaltres també hem estat víctimes de l'arbitrarietat municipal i diríem que hem sigut uns dels primers en patir la indefensió que aquesta ordenança provoca.

I per què us han multat?
Realment no sabem de què se'ns acusa, ja que a la multa no queda clar i tampoc la data i l'hora en què se suposa què es va cometre la infracció cap policia ens va cridar l'atenció per res. Entenem, per tant, la sanció com una persecució política cap a la nostra entitat, a causa de la nostra postura crítica cap a les actituds autoritàries del consistori.

Quina es la vostra opinió sobre aquesta ordenança?
Com a anarquistes estem en contra de qualsevol norma que atempti contra la llibertat. I aquesta ordenança n'és un clar exemple (com tantíssimes altres lleis) com ha estat provat en la seva aplicació. Aquesta normativa és una cobertura legal per als reiterats abusos de poder de l'Ajuntament de Berga i permet que l'arbitrarietat i el caciquisme es perpetuïn a la nostra ciutat. Però és que a més aquesta ordenança, plagiada de la de Barcelona, pretén restringir l'ús de l'espai públic només a aquelles activitats que generin benefici econòmic o que en tot cas estiguin sota el control del polític de torn.

Per tant sempre ha estat així la relació amb l'Ajuntament de Berga?
Que quedi clar que som un col·lectiu totalment autogestionari no depenem ni econòmicament ni políticament de cap institució ni poder. Es per això que les relacions que hem tingut fins ara eren merament relacions per desenvolupar la nostra activitat de manera independent, no demanàvem favors, simplement que no ens posessin traves a la hora de fer actes, concerts, xerrades o allò que decidíssim fer. Però des de fa temps i sobretot a partir dels tràgics fets de patum del 2005 se'ns han negat permisos i posat tota mena de pals a les rodes per poder desenvolupar la nostra activitat. Se'ns aplica un tracta totalment discriminatori ja que els impediments que patim no els pateixen les altres associacions (servils tot i que moltes s'autodefineixin com apolítiques) que sí que poden desenvolupar la seva activitat i ara, a més, s'han dotat d'aquesta nova ordenança per justificar-se. Volem que ens deixin en pau, no volem ajudes, simplement que no ens posin traves. Com que això sembla ser que no és possible (la nostra ideologia i constants denúncies cap a les injustícies sembla que molesten a l'Ajuntament i en aquelles classes socials i persones a les quals representa) les relacions amb el consistori són inexistents. És per denunciar tot això i per demanar la retirada de la normativa en sí (ja que té molts altres aspectes que donarien per parlar) que alguns integrants del nostre col·lectiu participaren en l'ocupació de la plaça de les Fonts del dia 30 de setembre.

Així doncs alguns dels multats eren del vostre col·lectiu.
Sí.

Què va passar el 30 de setembre?
Crec que es conegut per tots, de fet al pèsol anterior trèieu un article explicant-ho bastant, però bé, es van dignificar els carrers (es canviar el nom de carrers amb noms de capellans, enemics de la llibertat i sempre servils als poders i defensors de l'alienació social, per obrers llibertaris la majoria morts en mans del feixisme i ara oblidats per la història oficial) jocs per nens, xocolatada i va actuar el Comandante Rock, el poeta Enric Cassasses, músics de la berguedana... Però resulta que per la moral –ara plasmada en forma de normativa– del poder aquests actes son incívics.

Quines accions emprendreu davant les sancions i la normativa en general?
Pel que fa a la sanció a l'Ateneu Columna Terra i Llibertat per una banda tenim la part legal –al·legació de la multa– i la part de denúncia pública d'aquest fet. Hem fet les al·legacions als càrrecs que se'ns imputaven i ara han invalidat aquests primers càrrecs i ens acusen d'uns càrrecs nous, amb la qual cosa se'ns ha creat una indefensió total, ja que ells que fan la llei fan la trampa i ha quedat demostrat que els canals que ofereixen perquè et defensis se'ls passen pel forro. És a dir que no respecten ni les seves pròpies lleis. Amb la qual cosa queda demostrat que per al poder tot s'hi val. Pel que fa a la denuncia social formem part de l'Assemblea d'afectats per les multes del civisme i participem com a col·lectiu de totes les protestes que s'organitzen contra les multes i la ordenança. Serà una lluita dura però no pensem defallir.

Heu rebut solidaritat d'altres col·lectius o persones?
No la que un tema tant important com aquest pensem que es requereix, en tot cas, ja estem acostumats. També es cert que la solidaritat que hem rebut no ha sigut massiva però sí de molta qualitat.

Sobre la última concentració a la porta del teatre, membres de l'Ateneu portaven una pancarta que deia: "som incívics i pecadors perquè som lliures" ens podríeu explicar el significat d'aquest lema?
Pecat i incivisme són categories que serveixen per estigmatitzar en aquelles persones que no es sotmeten i tots dos conceptes responen a la mateixa moral cristiana i a la mateixa lògica del poder. Nosaltres som conscients de tot això i també som conscients que per mitjà d'aquesta normativa o de la que sigui, es seguirà impedint l'autogestió, des del poder municipal i com es sol dir des de "les forces vives" de Berga.

Tanmateix, nosaltres ens sentim lliures, per això som incívics, som pecadors i som rebels. Ahir, avui i demà. D'altra banda, estem acostumats a la repressió de baixa intensitat a la que ens sotmeten l'Ajuntament de Berga, la Guàrdia Urbana i els Mossos d'Esquadra i cal aprendre a desenvolupar la nostra tasca en aquestes condicions ja que som conscients que no es pot esperar cap actitud democràtica de l'Ajuntament de Berga, governi qui governi i als fets ens remetem. La qüestió és ben simple, no pensem rendir-nos, nosaltres no juguem als revolucionaris, creiem en el nostre projecte fermament i continuarem la lluita fins a les darreres conseqüències.

No ho dubtem, sort i ànims en la vostra lluita que hauria de ser de totes!